

ДА УБИЕШ КРИПТОНИТ

УНИЩОЖИ ОНОВА, КОЕТО
ТЕ ЛИШАВА ОТ СИЛА

ДЖОН
БИВИЪР

Включва DVD с материали
„Да убиеш криптонит“

Скъпи приятели,

Тази книга е подарък за вас и се моля посланието, записано върху тези страници да промени живота ви завинаги!

Вярвам, че живеем в последните дни и в света съществува духовен криптонит, който всеки ден се опитва да ни отнеме силата като християни.

За толкова много християни разочарованието и умората стават нещо обичайно, докато многократно се опитват да се освободят от нещата, които им пречат да вървят напред. Божият план никога не е бил такъв. Той ви е обрекъл на успех във всяка сфера на живота ви и нещо повече – Той ви дава силата да победите всичко, което е против вас.

В тази книга споделям с вас личната си история за пътуването, което ме доведе до пробив в живота ми и ми разкри важни библейски истини, които промениха живота ми завинаги. Вие също можете да се радвате на близост и връзка с Бога. Можете да имате жива, мощна вяра, която въздейства върху света около вас. Но първо трябва да се преборите с духовния си криптонит.

Моля несе колебайте да споделяте това послание и други онлайн материали от CloudLibrary.org с всички свои познати.

Ваш брат в Христос,

Джон Бивийър

JohnBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
Messengerinternational.org

ДА УБНЕШ

КРИПТОНИТ

Джон Бивиър е практичен, актуален и съвременен про-
рок, който ни показва как да победим греха с благодат, ко-
ято ни дава сили. В новата си книга „Да убиеш криптонит“
той разкрива как всички имаме криптонит в живота си, който
може да бъде преодолян единствено чрез Божията любов.
Благодаря на Бог, че е дал на Джон това откровение!

РОБЪРТ МОРИС,
главен пастор—основател на църква „Гейтуей“,
Далас/Форт Уърт, Тексас,
автор на бестселърите „Благословеният живот“, „Бога, когото
никога не съм познавал“, „Наистина свободен“ и „Чистота“

Това послание е спешна молба към Христовото Тяло да
откаже да приеме по-малко от това, което Бог има за него!
Вярвам, че библиейското проникновение на Джон и мотивите
му да помогне на вярващите наистина да живеят за Бога ще
променят живота на мнозина, които го вземат присърце.

ДЖОЙС МАЙЕР,
библейски учител и автор на бестселъри

В „Да убиеш криптонит“ Джон Бивиър ясно показва кре-
постите, които могат да ни попречат да реализираме пълния
си потенциал в Христос. Тази книга е силна, пряма и ще из-
прави читателите лице в лице с криптонита в собствения им
живот.

ДЖЕНТЕЗЕН ФРАНКЛИН,
главен пастор на църква „Фрийчапъл“,
автор на бестселъри от класацията на “Ню Йорк Таймс“

Откровенията на Джон Бивиър за библейските принципи, поученията му и любовта му към хората вече десетилетия наред изграждат както отделни личности, така и Царството. Книгите му достигат четирите краища на земята и въздействието му върху живота ни е неизмеримо. Благодарен съм за неговото приятелство и служение, както и за факта, че продължава да се покорява на Бога и да пише.

БРАЙЪН ХЮСТЪН,
основател и главен пастор на църква „Хилсонг“

Убедителна. Изпълнена с Духа. Силна. „Да убиеш крипто-нит“ постепенно разклаща затягащите се около нас крепости на познатия грях с плам, подклаждан от благодат и истина. Вярвам, че тази книга ще поведе едно поколение, за което истината е относителна, а покорството непознато, към удоволствие в присъствието на Бога, който не се задоволява с по-малко от най-доброто за нас – да сме свободни в Него и да Му се предадем напълно.

ЛУИ ГИЛИО,
пастор на църква „Пашън сити“, основател на служението
„Пашън конфърънсис“,
автор на „Голиат трябва да падне“

Книгите на Джон Бивиър са прекрасни, но тази ще изненада мнозина. Той не се отклонява от уникалната си способност да говори по жизненоважни теми. Точно обратното. В това произведение е усъвършенствана благодатта, излята върху живота му, да бъде точен и актуален. Онова, което ще изненада мнозина, е начинът, по който разкрива нещо, което е под носа ни, но не забелязваме. Ако кажем, че тази книга е необходима, значи да я подценим сериозно. „Да убиеш криптонит“ е жизненоважно четиво за вярващите днес.

БИЛ ДЖОНСЪН,
църква „Бетъл“, Рединг, Калифорния,
автор на „Бог е добър“

ДА УБИЕШ КРИПТОНИТ

「Унищожи онова,
което те лишава от сила」

ДЖОН
БИВИЪР

Killing Kryptonite (Bulgarian) by John P. Bevere
© 2019 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as *Killing Kryptonite*
ISBN 978-1-937558-13-0 (International edition)
ISBN: 978-1-937558-11-6 (Hardcover edition)
ISBN 978-1-937558-12-3 (Electronic edition)
Additional resources by John and Lisa Bevere are available
for free download at: CloudLibrary.org
To contact the author: JohnBevere@ymail.com
This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE
Bulgarian *Killing Kryptonite* Printing 1, 12,000 copies
Printed in Bulgaria

Да убиеш криптонит от Джон Бивер
© 2019 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as *Killing Kryptonite*
ISBN 978-1-937558-13-0 (International edition)
ISBN: 978-1-937558-11-6 (Hardcover edition)
ISBN 978-1-937558-12-3 (Electronic edition)

Допълнителни ресурси на български език от Джон и Лиза Бивер
са достъпни за сваляне от: www.CloudLibrary.org
За контакт с автора: JohnBevere@ymail.com

Тази книга е подарък от *Месинджър интернешънъл* и
НЕ Е ЗА ПРОДАЖБА!

Издава ИК „ИГъл”
ISBN 978-619-7424-17-1

Гр. Силистра, 2019,

Да убиеш криптонит, първо издание на български език, 12 000 копия

Преводач: Мария Стефанова

Редактор: Любомир Добрев

Коректор: Николай Марков

Отпечатано в ИК “ИГЪЛ”, България

Посвещавам тази книга на членовете на екипа
на *Месинджър интернешънъл*.

Заедно сме достигнали милиони хора с Благовестията на Исус Христос чрез Божията благодат. Това не можеше да стане без вашата вяра, талант, безкористно даване и усърдна работа. Ние с Лиза ви уважаваме, радваме се да работим с вас и очакваме с нетърпение Деня, когато Исус ще възнагради вярната ви служба за вечността.

Понеже, коя е нашата надежда или радост, или венец, с който се хвалим? Не сте ли вие пред нашия Господ Исус при Неговото пришествие? Защото вие сте нашата слава и радост.

1 Солунци 2:19-20

Благодаря на екипа на *Месинджър 2019!*

СЪДЪРЖАНИЕ

Въведение	3
-----------------	---

РАЗДЕЛ 1: Силата на единството

1. Въпросът, който избягваме	9
2. Представяне на криптонита	19
3. Едно	29
4. Заразен криптонит	37
5. Бъдете промяната	45
6. Мотивацията	53
7. Силата на единството	61

РАЗДЕЛ 2: Идентифициране на криптонита

8. Брачен обет	71
9. Прелюбодейство против Бога	79
10. Какво се крие зад идолопоклонството?	87
11. Идолопоклонството на вярващите	97
12. Облекчаване на напрежението	107
13. Криптонит	115
14. Грях	123

РАЗДЕЛ 3: Ефектите на криптонита

15. Силата на греха (част 1)	133
16. Силата на греха (част 2)	141
17. Подведени	149
18. Фалшив Исус	157
19. Отправна точка	165
20. Покаяние	175
21. Тримата царе	185

РАЗДЕЛ 4: Елиминиране на криптонита

22. Двубой	197
23. Толерантност	207
24. Любов и истина	217
25. Да убиеш криптонит	225
26. Грехът, който не е грях	235
27. Вратата на пиршеството	243
28. Изправете се!	253
Въпроси за дискусии	263
Приложение	271

ЗА ТАЗИ КНИГА

„Да убиеш криптонит“ може да се прочете от корица до корица като всяка друга книга. Направих главите къси, за да могат да се прочетат за 10-15 минути. Към всяка глава ще намерите част „А сега действайте“, която ще ви помогне да приложите истините от нея в живота си. Моля, не пропускайте тези стъпки, защото те са важна част от преживяванията, свързани с настоящата книга. По тази причина ви препоръчвам да четете само по една глава на ден. По този начин можете да предприемете необходимите действия преди да преминете към следващата глава.

В края на книгата ще намерите и теми за дискусии за онези от вас, които искат да използват „Да убиеш криптонит“ на групови събирания. Създадох и мултимедийно поучение, което съответства на съдържанието на книгата. Това е огромна възможност, ако искате да навлезете по-дълбоко в темата. (В края на книгата има повече информация за поучението.)

Ако четете тази книга като част от груповото поучение „Да убиеш криптонит“, ви препоръчвам да гледате или слушате всяко видео или аудиопоучение върху приложеното DVD или на CloudLibrary.org и да отговорите заедно на въпросите в края на книгата. След това накарайте всеки от членовете на групата да прочете съответните глави преди следващото събиране.

Дано пътуването ви хареса!

A stylized, handwritten signature in black ink, appearing to read 'John'.

Джон

ВЪВЕДЕНИЕ

Може да се изненадате, но никога в живота си не ми се е искало толкова пъти да спра да пиша някоя книга, което ще ви обясня след малко. Но първо да кажа как книга със заглавие „Да убиеш криптонит“ се отнася за последователите на Христос. Нека ви обясня набързо.

Повечето от нас знаят думата „криптонит“ от фантастиката за Супермен. Историята, която впоследствие се превръща в американска народна приказка, е написана от приятелите Джери Сигъл и Джо Шустър и първо е издадена като комикс през юни 1938 г. Историята за щедрия и милосърден герой, който притежава суперсили, е съвършеният антидот във времената на нацистката тирания. Популярността на Супермен прогресивно расте и накрая излиза извън печатните страници и тръгва по радиото, телевизията и блокбастрите.

След време фабулата леко доскучава на публиката поради неуязвимостта на Супермен. Това кара авторите през 40-те години на XX век да измислят и въведат станалото впоследствие най-известно вещество, наречено криптонит – сплав от родната планета на Супермен, която може да неутрализира неговите свръхчовешки способности. Под влиянието на криптонита Супермен вече не е по-силен от всеки друг човек.

За нас като християни има „криптонит“, който неутрализира дадените ни от Бога сили и природа. Кой е той? Как да го разпознаем? Как ни влияе поотделно и общо на всички? Как възпрепятства ефективността ни да достигнем изгубените души? От какво се лишаваме под негово въздействие? Защо така лесно може да се прикрие? Това са някои от въпросите, на които отговарям в тази книга.

Това е двадесетата книга, която пиша с помощта и водителството на Святия Дух. Както споменах, докато я пишех, пет или шест пъти исках да се откажа. Първа причина: тя ме из-

4 Да убиеш криптонит

прави пред въпроси, които не можех да пренебрегна в собствения си живот. Трябваше да се запитам: Задоволявам ли се да живея под онова, за което съм създаден? Ние като Църква наистина ли преживяваме Божието присъствие и сила да променим общността, в която живеем? Всъщност на няколко пъти се будих и изричах следното: „Отче, не съм сигурен, че тази книга ми харесва. Искам да се откажа да я пиша.“

Всеки път усещах едно строго „не“ от Светия Дух. Накрая, при последната подобна случка, Той ме увери, че това послание ще даде важни прозрения, за да ускори изграждането на здрави личности, семейства и църкви по цял свят. Принципите му можеха да променят цели градове.

След това обещание продължих да пиша във вяра. Когато стигнах до последната част, последните седем глави, видях съвсем ясно ползата. Не само съзрях мъдростта на това послание, но и колко спешно трябва да бъде отправено. Сега го считам за едно от най-важните послания, издадени под моето име.

Сега, след като споменах наградата в края на книгата, може да се изкушите моментално да обърнете на последния раздел. Но нека ви предупредя – не го правете. Ако прескочите първите три раздела, въздействието на четвъртия значително ще намалее. Все едно да влезете в последните 20 минути на филмова прожекция и да видите само заключителните сцени. Въздействието няма да е толкова силно, както ако гледате отначало. Онези, които са гледали отначало, ще плачат, ще викат или ще се радват. А вие, от друга страна, ще се чудите защо някой въобще иска да гледа този филм.

Книгата се състои от 28 глави, разделени в 4 раздела по 7 глави. Направил съм го съзнателно, за да помогна на читателите, чието ежедневие е натоварено. В продължение на 4 седмици можете да четете по една глава на ден за по 10-15 минути. Или да отделите по седмица на глава, което прави около 6 месеца четене. Или да четете както четете обикновено. Целта ни е това послание да пасне на най-удобния за вас график за четене.

И накрая - това послание трябва да се разглежда като пътуване, което дава защита от криптонита и прозрение, ко-

ито да окажат влияние върху света ви. Преди да започнем, нека се помолим Святият Дух да отвори очите ни, за да видим мъдростта на небесата, която ни дава сили да изпълним предназначението си на земята.

Отче, в името на Исус, отвори очите, ушите и сърцето ми, за да видя, чуя и възприема Твоята воля за живота ми. Свети Душе, научи ме дълбоко и изцяло на пътищата на Исус Христос, докато чета това послание. Гледам на Теб като на свой Учител. Нека Ти ми говориш от всяко изречение в тази книга. И дано животът ми бъде променен завинаги. Амин.

「Раздел 1」

Сиглата на единството

Въпросът, който избягваме

Специална бележка от автора:

Уважаеми читателю, силно ти препоръчвам да прочетеш въведението, ако вече не си го направил. То ще ти помогне да се настроиш за посланието. Приятно пътуване!

Да убиеш криптонит? Това да не е книга за Супермен? Не, но има поразяващи прилики между неговата история и живота ни във вяра. Нека ги разгледаме.

Супермен не е от този свят; Божието дете не е от този свят.

Той притежава свръхестествени сили, които нормалните хора нямат; ние сме овластени по свръхестествен начин, а светът не е.

Той се бори със злото; ние се борим със злото.

Той защитава и освобождава потиснатите от злодеите; ние пазим слабите и освобождаваме пленниците.

Той черпи сили от слънцето; ние черпим сили от Сина.*

Има само едно нещо, което може да спре Супермен: криптонитът – измислено радиоактивно вещество, дошло от неговата родна планета. По същия начин има „криптонит“,

** на английски “слънце” и “син” се произнасят по един и същ начин, а при изписване се различават само по една буква (sun – слънце, son – син) – бел. прев.*

10 Да убиеш криптонит

възникнал на нашата родна планета, който може да неутрализира Божието дете. О, да, той няма земен произход, а е възникнал там, откъдето идваме. Криптонитът не само неутрализира външните способности на Супермен, той го прави по-слаб от всеки човек. Нашият криптонит прави същото.

Кой е нашият криптонит? Преди да разкрием същината му, трябва да очертаем рамките на една история. Огромното предимство на криптонита над Супермен е, че той е трудно разпознаваем и Супермен може да изпадне под въздействието му преди да го идентифицира. По същия начин криптонитът на вярващия отнема силата както на отделни личности така и на Христовото Тяло, а за мнозина остава неразпознаваем. Целта на тази книга е да идентифицира криптонита и да разкрие как да бъдат елиминирани ефектите му върху нас като отделни индивиди и върху общността като цяло. Затова нека започнем с един въпрос.

Най-голямото желание

Кое е най-голямото ни желание? Казвам „ни“, защото, ако трябва да сме честни, то е едно и също за всички ни. Да имаме успех, да сме най-добрите в попрището си, да сме известни, щастливо женени (омъжени), да имаме страхотни приятели, да сме част от жива общност, да се радваме на добро здраве или да имаме достатъчно средства, за да правим каквото ни харесва?

Всяко от тези неща е привлекателно и повечето са дори необходими, но дали изразяват най-голямото ни желание? Не познаваме ли хора, които имат всичко това, но пак се чувстват празни? Не чуваме ли истории за холивудски звезди, директори на компании, спортисти, държавни мъже и други, които са достигнали върха на успеха според разбирането на обществото, но въпреки всичко усещат, че им липсва нещо? В празнотата си те се обръщат към наркотици, алкохол, екзотични занимания или любовни връзки. Други се обръщат към религията, Ню ейдж духовността или окултизма с надеждата да запълнят празнината, която ги разяжда отвътре.

Ако трябва да сме честни, дълбоко в себе си всички зна-

ем, че има нещо повече. Истинското удовлетворение, за което копнее всеки човек, независимо дали го осъзнава, може да бъде открито единствено в лично взаимоотношение с нашия Създател. Независимо какво мислите за Бога, Той е вашият най-дълбок копнеж. Задоволството и удовлетворението, което търсят всички човешки същества, може да бъде открито единствено чрез единение със Създателя.

Истината е, че Бог е „положил вечността в човешкото сърце“ (Еклисиаст 3:11). Стига заблудата да не е придобила надмощие над нас, ние инстинктивно копнеем в сърцата си за „Царя на вечността“ (вж. 1 Тимотей 1:17). Божието слово, което се отнася за всички човешки същества, е:

Понеже това, което е възможно да се знае за Бога, им е известно, защото Бог им го изяви. Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него – вечната Му сила и божественост – се вижда ясно, разбираемо от творенията... (Римляни 1:19-20).

Бог не е непознат на хората. Ако човек е напълно откровен, ще признае, че в някакъв момент от живота си е изпитал дълбок копнеж да познае Бога. Всички ние инстинктивно знаем, че Той е всезнаещ, всемогъщ и вездесъщ.

Всички, които са общували с Него, знаят, че присъствието, силата, блясъкът и величието Му са необхватни и несравними. Той е така мощен, че някои от най-силните същества във вселената, наречени серафими, постоянно стоят в благоговение в небесата и непрекъснато славят несравнимото Му величие. Тези огромни същества го вършат с такава страст и сила, че гласовете им разтърсват стълбовете на огромна арена в небесата, която вероятно събира над милиард същества.

Божията мъдрост, разбиране, креативност, гениалност и знание са толкова обширни, че са неизмерими и непонятни. Векове наред най-умните учени са изследвали и изучавали тайните на творението Му и така и не са проумели неговата сложност и чудо.

12 Да убиеш криптонит

Никое човешко същество няма да разбере или опита в пълнота Неговото дълготърпение, състрадание и милост. Любовта Му няма граници.

След като почти 40 години се радвах на привилегиите да поддържам взаимоотношения с Него, едва наскоро бях отново обзет от мисълта, че нашият Създател ни избавя от осъждението, което си навлякохме. Той даде на човечеството, на нас, цялата власт да управляваме земята, но ние я предадохме на най-големия Му враг – сатана и неговите сподвижници. Бог, като знаеше предварително за предателството ни, състави план и беше готов да плати огромната цена да ни освободи от робство и затворничество. Ние се осъдихме сами, но Той даде Себе Си, за да ни освободи. Направи го без да наруши Словото Си, което можеше да се изпълни само ако станеше човек.

Тъй като беше дал земята на хората, Бог не можеше да си я вземе обратно като Бог – беше нужно Синът Му да дойде, за да предяви правата Си над нея. Тук се крие мъдростта в това, че Исус се роди от девица: Той стана 100% човек, но понеже се роди от Божия Дух, не беше подвластен на робската природа, която беше придобило човечеството. Исус беше Бог, проявил се в плът. Той знаеше ужасяващите страдания, които щеше да се наложи да изтърпи, за да ни спаси, но ни обичаше толкова силно и изцяло, че предпочете без принуда да плати цената за свободата ни.

Може да се напишат много книги за Неговата доброта, чудесната Му любов, сила и величие. Но има един друг въпрос, който стана мотив за написването на това произведение.

Въпросът, който избягваме

Тъй като сме деца на такъв величествен Бог, е съвсем логично да заключим, че трябва да имаме необикновен живот. Това не само звучи логично, но и е подкрепено в Библията. Обещани са ни следните неща:

- неговата божествена природа,
- щедра и самопожертвувателна природа,
- безусловна любов и прошка,

- неопишуема радост и мир,
- свръхестествена сила,
- благополучие,
- жизненост,
- здраве и
- безопасност и стабилност.

И списъкът далеч не е изчерпателен - има и още. Обещани са ни:

- божествена мъдрост,
- знание
- разбиране,
- изобретателност,
- ясни прозрения и креативност.

Всички тези неща са предназначени да донесат плодотворност и успех в начинанията ни. Накратко, обещани са ни нещата, характерни за небесата. Спомнете си как Исус подчерта изрично, че Царството Му е в нас; затова волята Му трябва да се изпълни както на небето, така и на земята.

Но тези качества като че ли не се проявяват нито на общо, нито на индивидуално ниво. Ако трябва да сме откровени в преценката си, виждаме ли значителна разлика между Божиите хора и хората от света? Изпъкваме ли ние, Христовите последователи? Греем ли като светлина сред поколение, потънало в тъмнина? Замислете се за процента разводи – има ли голяма разлика между Църквата и обществото? Има ли сред нас завист, ревност, клюки, съперничества и разделения, които водят до провалени взаимоотношения? Виждаме ли характер, почтеност и морал, които да се различават драстично от покварата в света? Има ли разлика между вярващи и невярващи в здравето и благополучието? Имаме ли изобилни ресурси? Можем ли да посрещаме чуждите нужди и да стигнем с Благовестието до всеки човек по земята?

Прекалено високопарно и възвишено ли ви прозвуча всичко това? Имайте предвид, че в Стария завет е имало времена, когато среброто било нещо обичайно като камъка, заради огромния излишък (вж. 3 Царе 10:21,27). Точно обратното, сега в Новия завет често срещам лидери на служения, които из-

14 Да убиеш криптонит

питват затруднения заради ограничените ресурси и пастори, които искат да помогнат на местните общности, но не могат поради недостиг на човешка сила, средства и други ресурси. И в двата случая дали „на земята е както и на небето“?

Исус обещава, че когато първо търсим Неговото царство и правда, ще ни се даде всичко, от което имаме нужда. Нито веднъж липсата на средства не спря Исус да направи онова, което трябваше. За жалост, в Църквата има някои крайни учения за богатство и просперитет. Те карат хората да вярват, че изобилието е нещо лошо. Но какво можем да дадем, ако нямаме нищо?

Когато се оставим да ни завладее търсенето на Божието царство, Той ни поверява всички необходими средства, за да разширим изпълнението на волята Му на земята. Бог не е лош лидер – той не кара последователите Си да вършат волята Му без да им даде нужните средства. И нещо по-важно, Бог е добър Баща. Той иска да благослови децата Си. Но не иска вещите да ни притежават. Не парите, а „любовта към парите“ е коренът на всичко зло.

В древен Израел са били времена, когато не е имало нито един бедняк в цялата страна. Четем следното: *И Юда, и Израил живееха в безопасност, всеки под лозата си и под смокинята си, от Дан до Вирсавее, през всичките дни на Соломон* (3 Царе 4:25). Дан е град в най-северната част, а Вирсавее – в най-южната, тоест Писанието ни казва, че в целия народ не е имало и един човек, който да има нужда от грижа – не е имало човек или група, които да се нуждаят от държавно подпомагане! Какво довело до подобно изобилие?

Всъщност това не е било изолиран случай. Ако проучим Божия народ в Стария завет, ще видим, че много поколения са се радвали на удивително процъфтяване – на икономическа, социална и военна сила. Имали изобилни ресурси, храна и богатство. Когато ги нападали, не били побеждавани, а напротив – излизали победители. Други народи се удивявали на качеството им на живот. И не забравяйте, че това било при действието на Стария завет, който е по-долу от Новия!

Исус е Посредник на по-добър завет, основан на по-добри обещания (вж. Евреи 8:6). Ако разгледаме живота Му, виждаме как правителствени лидери, бирници, благородници, проститутки, крадци, бедни, богати – накратко всякакви хора бяха привлечени от Него. Където и да отидеше, Исус просто променяше обществото. Никога не Му липсваше необходимото да посрещне всяка своя нужда. Ако някой нападнаше екипа Му, не нанасяше постоянна вреда и често лошите ситуации се превръщаха в удивителни успехи.

Членовете на Ранната църква бяха наричани *тези, които размириха света* (Деяния 17:6). И на тях също не им липсваше нищо, защото четем: *... и голяма благодат беше върху всички тях. А и никой от тях не беше в лишение...* (Деяния 4:33-34). Бяха толкова уникални, че често им се налагаше да убеждават военни или водачи на общността, че не са богове и не бива никой да им се кланя. Хората от света ги приемаха за супермъжете и супержените на века. Те премахваха болестите на страдащите. Светеха като ярка светлина сред тъмното поколение.

И отново искам да попитам - различава ли се драстично нашият начин на живот от този на обществото ни? Излъчва ли животът ни такава ярка светлина, че да бъдем приемани за изтъкнати Божии хора? Дали не сме си измислили оправдания и не сме променили онова, на което Писанието ни учи ясно, за да обясним защо тези обещания са важали само за новозаветните времена, а сега са невалидни? Авторите на Новия завет дават отговори, но ние избягваме да отговорим на тези трудни въпроси.

А какво ще стане, ако се вслушаме истински в онова, което ни говори Писанието?

Не соча никого с пръст, а моля само да се замислите върху следното: това ли е „да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята!“? Не можем да пренебрегнем думите на Исус: *Божие царство е сред вас* (Лука 17:21, букв. прев. от NKJV „Божие царство е във вас“). Царството Му е тук, в Христовото Тяло. Живеем ли сред хората така както живя Исус? Не ни ли е казано: *Който*

16 Да убиеш криптонит

казва, че пребъдва в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос (1 Йоан 2:6)?

Достигахме ли до света така ефективно както Ранната църква? Виждаме ли цели региони да чуват Божието слово само за 2 години? (вж. Деяния 19:10) Помнете, те нямаха интернет, фейсбук, други социални мрежи, телевизия, дори радио. Но въпреки това всеки човек – не само в една държава или сред един народ, а цели региони – чува Благовестието.

Това ли преживяваме и ние? Нека преценим честно.

Избегнахме неудобството като казахме „Бог вече не се движи така“. Сякаш сме оформили Евангелието да пасне на нашето положение. Като че ли се отказваме, понякога дори презираме всичко, което насърчава мощ, сила, успех, изобилие, плодовитост или здраве. Казваме, че подобно послание е крайно, небалансирано и самоцелно. По този начин всъщност защитаваме самите себе си, за да не ни се налага да отговаряме на някои трудни въпроси и си измисляме оправдание да не влияем върху света с Благовестието.

И така, мнозина размишляват по въпроса за нашата не-ефективност, който поставям. Но защо не го задаваме на глас? Защо не търсим отговор? Дали колебанието ни не се дължи на това, че ако го зададем, може да открием отговори, с които не искаме да се справим? Но ако не питаме и не действаме според отговора, ще останем много под нивото на живота, който ни е обещан и към който сме призвани.

Сега приближавам 60-годишна възраст, в служение съм от повече от 35 години и съм готов да се занимаю с този въпрос. Всъщност усещам божествен подтик да говоря по темата. Вярвам, че ако открито и честно разгледаме този въпрос от Словото Му, ще се отключи пълнотата на живота, за който сме призвани.

Ако и вие като мен искате да получите отговори, нека предприемем това пътуване през Писанието заедно. Няма да е бързо и може на моменти да е болезнено, подобно на сложна процедура, извършвана от умел хирург. Лекарят се грижи за пациента си и извършва необходимото, за да спаси живота му.

Святият Дух проявява към нас много по-голяма грижа от всеки хирург - както на индивидуално, така и на общо ниво. Не забравяйте това по време на най-трудните глави. Крайният резултат ще бъде сила, здраве, живот, любов и жизненост. Вярвам, че отговорите притежават потенциала да променят живота ни, обществото и нашето поколение.

Ако сте с мен, да потегляме!

А сега действайте

В Яков 1:22 Бог ни предупреждава: *Бъдете обаче изпълнители на Словото, а не само слушатели, мамещи сами себе си.* Този стих ни казва, че ако чуем слово от Бога (от Писанието, от Святия Дух или друго истинско поучение), но не го изпълним, всъщност мамим сами себе си.

Доказателството, че вярваме в нещо, не е дали сме съгласни с нечие учение, а дали го изпълняваме. Затова описаните в края на всяка глава действия, които трябва да извършите, са толкова важни. Всяко от тях е полезна от правна точка, за да предприемете незабавни действия, фокусирани върху истините, разкрити в главата, която току-що сте прочели. Насърченията са кратки и няма да ви отнеме много време да ги изпълните.

Ако отделите време да изпълните всяко от тях, ще извлечете много повече полза от тази книга и ще преживеете много по-дълбока трансформация в живота си.

III

Задаването на въпроса, който избягваме, може да ни заприлича на посещение при зъболекар за лекуване на кариес, но трябва да изберем да сме смели и да се изправим лице в лице с него, за да получим дългосрочна полза.

По какъв начин животът ви изпъква в света? Хората биха ли казали, че живеете като Исус? Не се отдръпвайте от този въпрос, разгледайте го в дълбочина. Как щеше да се промени животът ви, ако живеехте като Исус? Какви навици щяхте

18 Да убиеш криптонит

да изоставите? Как щеше да се промени начинът, по който взаимодействате с хора, които постоянно са около вас? Кое щеше да е различно в семейния ви живот?

Отделете време и запишете мислите си по тези въпроси. Използвайте Писанието като ръководство. Това ще ви даде цел, към която да се стремите. Щом напишете отговорите, помолете се за тях. Поканете Святия Дух да ви покаже ясно едно нещо от характера ви, което променя в момента. Помолете Го да оживи това нещо така, че да ви даде сила да се промените.

Представяне на криптонита

В уводната глава се опитам да опиша Божието величие. Използвам думата „опитам“, защото независимо колко великопелни и сложни думи използваме, дори не сме близо до реалното описание на величието Му. Няма никой над Него, никой не може изобщо да се сравнява с Него. Бог няма съперник, няма равен и ще царува от миналата вечност до бъдещата вечност. Той е величествен!

Тъй като сме Негови деца е напълно логично животът ни да отразява Самия Него и Писанието дава ясно да се разбере това. Божието слово заявява по повод Неговите синове и дъщери: *както е Той, така сме и ние в този свят* (1 Йоаново 4:17). Апостол Йоан не казва: „Както е Той, така ще бъдем и ние в следващия живот.“ Не, Йоан заявява, че *както е Той, така сме и ние точно сега, в този свят!* Това спада към категорията „зашеметяващ и умопомрачителен“! Четем още:

Чрез които ни се подариха най-големи и скъпоценни обещания, за да станете чрез тях участници на божественото естество... (2 Петрово 1:4).

Замислете се. На вас и на мен е дадено божественото Му естество. Не естеството (природата) на най-известния човек на земята. Не, говорим за Божието естество и Петър се старае да избегне всякакво недоразумение като добавя думата

20 Да убиеш криптонит

„божествен“. Използвана е гръцката дума *теос*, която означава „уникален за Бога и произлизащ от Него“. Думата „естество“ на гръцки е *фусис* и означава „раждам, произвеждам, същина, същност, основен строеж, състав, качества и свойства“. Свържете двете неща и получавате следното значение: „Това са обещания, които ви дават възможност да споделите уникалната за Бога *същина и характерни качества*.“

Ние наистина сме родени от Бога!

Тревожа се, когато Божии служители правят коментари от рода: „Всъщност няма реална разлика между християнин и грешник, просто християните са получили опрощение.“ Това е ерес и води до две ужасни неща: първо, омаловажава направеното за нас от Бога чрез Исус и, второ, обезсилва обещанието Му, като държи хората вързани в покварата на този свят, създадена от ниските желания.

Дори природата избягва подобна ерес. Чували ли сте лъв да ражда катерица или чистокръвен расов кон да роди червей? Ние сме родени от Бога и сме Негови потомци. Казано ни е: *Възлюбени, сега* (а не по-късно, когато отидем на небето) *сме Божи деца* (1 Йоаново 3:2).

Предвид факта, че сме Негови възлюбени, трябва да проявим самопожертвувателен характер, безусловна любов, неизразима радост, мир, който не може да бъде разбран, свръхестествена сила, благоденствие, жизненост, креативност, божествена мъдрост, ясно разбиране, превъзходно знание и проникателност – и това далеч не е всичко! Писанието ни обещава подобни качества на много нива и затова отново питам: „Защо не виждаме всичко това на ниво личност и църква?“

Преди да изясня този и подобни въпроси, искам да ви подготвя за процесите в тази книга. Следващите няколко глави може да ви се сторят негативни и груби, но ви обещавам, че ще получите отговори и те ще ви удовлетворят.

Замислете се за следния сценарий: ако един лекар постави диагноза „меланом в ранен стадий“ и предложи като решение малка амбулаторна хирургическа процедура, подобно развитие на пръв поглед изглежда негативно. Пациен-

тът може да си каже: „Ама че гадост. Имам рак! Не искам да чувам за това и да премина през корекции, за да се освободя от тази болест. Но ще го направя, за да си спася живота.“ За-мислете се обаче за алтернативата: ако лекарят пренебрег-не проблема и просто посъветва пациента да живее здраво-словно, да яде подходяща храна, редовно да спортува и да има позитивна нагласа, меланомът ще продължи да расте докато накрая не стане невъзможно да се оперира и не до-веде до смърт.

Бог ни обича прекалено много, за да не диагностицира онова, което ни тегли назад и може дори да ни убие. Той знае, че онова, което ни пречи, не може да се избегне с пози-тивен начин на живот. То трябва да бъде посрещнато смело и отстранено. Той е Баща, дълбоко отдаден на здравето и благоденствието ни.

Докато четете следващата глава, не забравяйте, че трябва да се постави диагноза, за да се извърши операцията. Край-ният резултат ще бъде изобилието, описано в Библията.

Поставяне на въпроса

Ако Неговото царство е в нас, защо не се осъществява както на небето, така и на земята? Защо в Стария завет е имало вярващи, макар и по времето на „по-нисш“ завет, осно-ван на по-малко обещания, които са живели далеч над това, което виждаме днес? Писанието нееднократно отговаря на този въпрос! Един от отговорите се намира в посланието на Павел до коринтяните:

Но човек да изпитва себе си и така да яде от хляба и да пие от чашата; защото, който яде и пие, без да разпознава Господното тяло, той яде и пие ос-ъждане за себе си. По тази причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста са и починали. За-щото, ако съдехме сами себе си, нямаше да бъдем съдени. Но когато биваме съдени, биваме наказвани от Господа, за да не бъдем осъдени заедно със све-та (1 Коринтяни 11:28-32).

22 Да убиеш криптонит

Като причина е посочена непочтителността на коринтяните по време на Господната вечеря, но произтеклите последици не се ограничават до конкретните действия, както допускат мнозина. Всъщност начинът, по който са се отнасяли към Господната вечеря като към обикновено хранене, доста се различава от церемониалния ни съвременен подход. Понататък в нашето изследване ще видим, че коренът на въпроса, довел до осъждане, е бил в това, че са осъзнавали непокорството си пред Бога, но въпреки това са го правели.

Изброени са 3 последици от поведението им: слабост, болест и физическа смърт. Значението на последните две е ясно, но какво е първото? Според някои определения, „слабост“ е липса на сила и издръжливост или да си безсилен и слаб. Тази дума може да се отнася до много различни области на живота. Като цяло тя говори за безсилието да си този, който си създаден да бъдеш.

Нека се върнем отново на Супермен. Веществото, опасно единствено за него – то премахва силите му и го докарва до слабост – е криптонитът. Супермен има способности, които не са от този свят. Той можел да извършва свръхестествени подвизи и притежавал паранормално знание, остри сетива, изключителна сила и непоклатимост на характера. Но ако бил изложен на действието на криптонита, той отслабвал и се разболявал – бил по-слаб дори от обикновен човек. Ако бил под действието му по-дълго време, можело дори да умре.

Всъщност, апостол Павел идентифицира криптонита на Църквата. Той ни отслабва, пречи ни да ходим в силата на божествената природа.

Цар Давид признава за период, в който не се е покаял и изповядал греха си и се оплаква: *жизнените ми сокове се обърнаха на лятна суша* (Псалм 32:4). Преводът *Посланието* предава думите му като *жизнените ми сокове пресъхнаха*. В друг стих се казва: *поради беззаконието ми отпадна силата ми и костите ми чезнат* (Псалм 31:10).

Яков казва следното: *грехът, като се развие напълно, ражда смърт. Не се заблуждавайте, възлюбени мои бра-*

тя (Яков 1:15-16). Яков очевидно говори на вярващи и ни предупреждава да не се лъжем от силата на греха. Ако не се справим с греха, той може да причини на вярващия това, което причинява криптонитът на Супермен, дори да доведе до смърт. Следвайки неговия пример, Павел като любящ духовен баща предупреждава коринтската църква – и нас – за ефектите на духовния криптонит.

Строго предупреждение

Първото нещо, което трябва да подчертаем по повод тези предизвикателни стихове, трябва да е предупреждението. Павел не казва: “Това е причината за всяка слабост, болест или преждевременна смърт сред вас.” С други думи, той не казва, че всички трудности, болести и смърт се приписват на греха. Ние вярващите често се борим с трудности, защото живеем в пропаднал свят и има реални естествени и демонични сили, с които трябва да се сражаваме.

Например, когато Исус и учениците Му попаднаха на един сън по рождение човек се случи инцидент. Учениците попитаха: *Кой е съгрешил – този човек или родителите му, за да се роди сън?* (Йоан 9:2). Според техните разсъждения, единствената причина този човек да бъде сполетян от подобна съдба беше грехът.

Исус незабавно отговори: „Нито този човек, нито родителите му са съгрешили“. Исус бързо и решително прекрати тази неправилна и ужасна нагласа. Не всяка болест, слабост или преждевременна смърт се дължат на греха.

Същият манталитет подклаждаха критиките на Елифаз, Валдад и Софар против Йов. Обвиненията им посочваха, че причината за страданията на Йов бяха греховете му (виж Йов 5:17, 8:4-6, 11:13-15, 22:1-11). Но точно преди да започнат проблемите на Йов, Бог се хвалеше, че *няма друг като него на земята – човек непорочен и правдив, който... отбягва злото* (Йов 1:8). Страданията на Йов нямаха нищо общо с грях или непочтеност. Бог запази мълчание за известно време, но накрая каза на Елифаз: *Гневът ми пламна против теб и против двамата ти приятели, защото не говори-*

24 Да убиеш криптонит

хте за Мен това, което е право (Йов 42:7). Когато кажем, че Бог наказва някого за грях, а това не е така, отправяме сериозно обвинение към характера Му.

Преди години, когато бях млад вярващ, в много църковни кръгове хора, които преминаваха през житейски трудности, бяха обвинявани, че са съгрешили. Тази нагласа все още съществува сред някои, но, за щастие, не е така широко разпространена като преди. Библейското поучение и силното, добро лидерство са премахнали голяма част от тази грешка в Църквата. Поради този менталитет, към някои хора са били отправяни много неприятни, осъдителни и дори изпълнени с омраза думи. За жалост, това поучение дори е отклонило някои от вярата.

От друга страна, не бива да забравяме и Исусовите думи към човека, излекуван от 38-годишната си болест: *Ето, ти оздравя; не съгрешавай вече, за да не те сполети нещо лошо* (Йоан 5:14). Не можем да отречем факта, че Исус потвърди, че грехът отваря вратата за неприятни последици и трудности. Исус обичаше този човек достатъчно, за да даде живота Си за него и заради силната Си любов му отправи това предупреждение.

Ако избягваме да говорим открито за подобни неща, ни липсва истинска любов. В стремежа си да не допускаме поведение, което може да бъде възприето за злобно, обвинително или осъдително, ние често отиваме в другата крайност и не казваме нищо. Но все още сме в положението, което Павел описва – имаме много слаби, болни и преждевременно починали. Любов ли е това? Истинска грижа ли е?

Имаме отговори за другите, но отбягваме да ги споделяме, защото не искаме да ни разберат погрешно. Затова нека сме откровени: къде е съсредоточена любовта ни? Обичаме ли Църквата като Исус и Павел, за да им казваме истината? Или сме се концентрирали върху себе си, върху репутацията си, евентуалната загуба на последователи или опасността да не бъдем правилно разбрани?

Моето пътуване

В ранните години от служението ми постоянно насърчавах всички около мен и се държах прекалено позитивно. Избягвах конфронтацията като чума. Дори понякога лъжех, за да я избегна и казвах нещо ободряващо. За Джон Бивийър казвах: „Той е толкова мил – един от най-любящите хора в църквата“. Тези думи стигаха до мен и им се наслаждавах.

Един ден по време на молитва Бог ми проговори: „Хората казват, че си един от най-любящите хора в църквата, нали?“

„Да, така е“, отговорих аз. Мислех, че Бог ще е доволен, но начинът, по който Святият Дух зададе въпроса, ми подсказа, че нещата не отиват натам.

Следващите думи затвърдиха притесненията ми. Той каза: „Сине, ти не обичаш хората в тази църква.“

Възразих шокиран: „Какво? Но аз ги обичам и точно това казват хората.“

Той ми каза: „Знаеш ли защо използваш само позитивни, ободряващи и насърчителни думи, когато говориш?“

„Защо?“, попитах внимателно.

„Защото се страхуваш да не те отхвърлят.“, отвърна Той. Бях като ударен. Погубен, безмълвен.

„Ако наистина обичаше хората - продължи Той - щеше да им казваш истината, дори да знаеш, че е възможно и вероятно да отхвърлят думите ти и дори теб.“

Това беше преломен момент в живота ми. Промених се незабавно, но отидох в другата крайност. Сега говорех истината, но ми липсваше такт и нежност, защото все още не ми достигаше най-важната съставка: истинската любов. Пътувах и служех в по-малки църкви и, за жалост, „налагах“ овцете. Като погледна назад изпитвам съжаление към хората, които мъмрех без да ги окуража, както и към пасторите, които трябваше да разчистват бъркотията, която оставях.

През 2001 г. служих на голяма конференция в огромна църква в Европа. Няколко месеца по-късно чух от източници от 3 континента, че пасторът на църквата е казал на влиятелни лидери, че съм строг и груб и бия овцете. Беше прав.

Съкрушителната новина ме накара да падна на колене.

Помолих се, по-скоро извиках към Бога - като никога преди това - да изпълни сърцето ми със Своята любов и състрадание към народа Си. И Той го направи. За пръв път в живота си узнах и разбрах какво означава истински да обичам хората, на които служа.

Не някои, а мнозина

Не забравяйте следното: Павел горещо обичаше коринтската църква. Свидетелство за това са думите му: *Защо? Защото не ви обичам ли? Бог знае [че ви обичам]!* (2 Коринтяни 11:11).

На друго място в същото послание пише: *Защото с голяма скръб и със свито сърце ви писах с много сълзи – не за да се наскърбите, а за да познаете любовта, която аз имам особено към вас* (2 Коринтяни 2:4). Църквата не го разбра правилно. Те смятаха, че предупрежденията и мъмрението му са знак за липса на любов и това със сигурност може да важи в някоя църква или при други обстоятелства. Има мнозина, които се държат както се държах аз: строго, сурово и догматично, без истинска любов, грижа и състрадание. Може да са силни и да правят дръзки изявления, но са водени единствено от желанието да са прави. Много са жертвите на подобна злоупотреба с власт и авторитет. Но това не значи, че всяко мъмрене и предупреждение е еднакво. Думите на Павел бяха понякога силни, изобличаващи и укорителни, но идваха от сърце, изпълнено със силна любов.

В същия смисъл Павел пише по-нататък: *Аз на драго сърце ще пожертвам всичко, ще пожертвам дори и себе си за душите ви. Макар че аз ви обичам толкова много, вие ме обичате по-малко* (2 Коринтяни 12:15, НП). Разочарованието му е очевидно. Любовта и дълбоката му загриженост за добруването им е разбрана погрешно и вече го приемат за строг лидер, който, така да се каже, иска да ги накара да се подчиняват на правилата.

Затова ви моля да разберете, че думите на Павел, макар да са силни, когато обяснява на възлюбените си братя защо мнозина са слаби, имат здравословни проблеми и умират

преждевременно, идват от силната му любов към тях.

Щеше да е много по-лесно да бъдат преглътнати, ако беше казал „някои“, но той изрично каза „мнозина“. Как да не се изправим лице в лице с истината, която изрича? Ако важи за тях, отнася ли се и за нас? Щеше ли Бог да включи това в Библията, ако беше изолиран случай? Не трябва ли да важи и за нас? Отговорът несъмнено е „да“.

И в заключение искам да кажа: Павел не говори само за причастието в църквата. В думите му има вложено толкова много и мнозина от нас – включително и аз години наред – пропускат цялостното послание. Ще разгледаме по-дълбоко значението на думите му в следващата глава.

А сега действайте

Върнете се и прочетете началото на главата, за да се подсетите какво е възможно. Помнете, че сте призовани със следното изявление: *Както е Той, така сме и ние в този свят* (1 Йоан 4:17). Призовани сте от Бога да живеете като Исус точно сега, а не някога в бъдещия си живот.

Как това знание променя начина, по който възприемате ежедневието си? Може би не бихте се смятали за слаби, преди да разберете пълния си потенциал в Христос, но след като вече сте го разбрали, за какви се считате – силни или слаби? Ако се смятате за слаби, значи преценката ви е правилна. Защото Бог казва, че силата Му работи най-добре в нашата слабост (вж. 2 Коринтяни 12:9).

Бог ще превърне слабостта ни в сила единствено когато се смирим пред Него (вж. 1 Петрово 5:5). Помолете Бог да ви говори за причините за слабостите в живота ви. Запишете ги и после Го помолете за ключ към всяка от тях. Запишете Божиите предписания за превръщането на всяка слабост в сила.

ЕДНО

Нека се върнем отново към думите на апостол Павел към обичната му църква:

Но човек да изпитва себе си и така да яде от хляба и да пие от чашата; защото, който яде и пие, без да разпознава (букв. прев. „почита“) Господното тяло, той яде и пие осъждане за себе си. По тази причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста са и починали. Защото, ако съдехме сами себе си, нямаше да бъдем съдени (1 Коринтяни 11:28-31, букв. прев. посл. стих. „Защото, ако бяхме изпитвали себе си, нямаше да бъдем осъждани така от Бога.“)

В тази глава ще се съсредоточим върху думите на Павел „без да разпознава/почита Христовото Тяло“. Искам да изтъкна две неща, които веднага привлякоха вниманието ми: първо, той не говори на отделни хора, а по-скоро на всички в църквата, която е общността от вярващи в град Коринт.

В последните няколко десетилетия силно се набляга на личните ни взаимоотношения с Исус Христос. Това, разбира се, е много важен и реален аспект на християнството. Но онова, което не се изтъква толкова много, е, че всички ние като едно общо сме едно Тяло. Просто казано, всички сме едно в Христос. Важно е да помним тези две истини без да пренебрегваме нито една от тях.

Второ, в превода *Ню Кинг Джеймс* на Библията думите

на Павел са предадени малко по-различно. Там се казва, че причината толкова много да са слаби, болни и да умират преждевременно, е, че „не разпознават Господното Тяло“ (стих 29). Ако разгледаме и двата превода, ще получим по-ясна картина на посланието.

За да проникнем в дълбочина, трябва да се върнем на предишната глава в 1 Коринтяни, където Павел говори за избавлението на Израел от Египет и времето, прекарано в пустинята. И докато обяснява, изяснява защо е заострил вниманието им върху цялата история: *А всичко това им се случи за пример и беше записано за поука на нас* (букв. прев. *да ни предупреди*), *върху които са дошли последните времена* (1 Коринтяни 10:11). Павел не просто изнася урок по история, а по-скоро ни предупреждава, за да ни защити от определено осъждение.

При описанието на преживяванията на Израел в пустинята, апостолът започва с илюстрация на заветните им отношения с Бог. Казва, че всички са били водени от Божия Дух (облака), всички били избавени от Египет (преобраз на света), всички били кръстени (и ние сме кръстени в едно Тяло), всички яли една и съща духовна храна и пили същата духовна вода (Божие слово). Очевидно ударението е поставено върху думата *всички*. После обобщава, като казва, че Канарата, която е пътувала с тях, бил Христос. Ясно е какво иска да каже: те са били едно Тяло и всички са принадлежали на един Бог, който изпълнява завета Си. Тук със сигурност има връзка с това кои сме ние като Христово Тяло.

След това Павел пише съкрушителни думи: *Но към поветето от тях Бог не беше благосклонен и те загинаха в пустинята* (10:5, НП). Бог ни обича много силно, дори не можем да си представим колко силно. Истината е, че никога не можем да направим нищо, за да Го накараме да ни обича повече или по-малко. Като имаме това предвид обаче, е важно да изтъкнем, че от нас зависи колко ще е *доволен* от нас. Затова в друг стих Павел заявява, че целта ни е *да бъдем угодни на Него* (2 Коринтяни 5:9). Това трябва да е основната цел на всеки вярващ.

Защо тези хора в Стария завет умряха извън обещания-

та, които Бог им беше дал? Павел говори за пет гряха, които доведоха до падението им: алчност, ламтеж (силно желание за нещо, което е извън Бога или не е дадено от Него), кланяне на идоли, сексуална нечистота, изпитване на Бога и оплакване. Няколко стиха по-надолу Павел пише:

Говоря като на разумни – вие сами съдете за това, което казвам. Чашата на благословението, която ние благославяме, не е ли участие в Христовата кръв? Хлябът, който разчупваме, не е ли участие в Христовото Тяло? Защото ние, многото, сме един хляб, едно тяло, понеже всички в този един хляб участваме (букв. прев. „И макар да сме много, всички ядем от един хляб, като показваме, че сме едно тяло“). Вижте Израил по плът: тези, които ядат жертвите, нямат ли участие в олтара? (букв. прев. „Замислете се за народа на Израел. Не се ли обединиха като ядоха от жертвите на олтара?“) (1 Коринтяни 10:15-18).

Тук Павел отново говори за участие в Господната вечеря и дава общата картина на конкретния проблем, споменат в глава 11 от 1 Коринтяни: да не се разпознава Господното тяло. Той признава, че ние сме много – много отделни личности и всеки от нас има лични взаимоотношения с Бог чрез Исус Христос. Но на друго ниво в Божиите очи сме едно. Това е фокусът на Павловите думи. Ние сме едно Тяло в Христос; обединени сме както Израел.

И сега трябва да попитаме: дали всеки индивид, който съгрешава, бива осъден да е слаб, болен и да умира преждевременно или Христовото Тяло в Коринт като цяло понасяше тези последици поради поведението на някои негови членове? Не ме разбирайте погрешно – искам сериозно да наблегна на следното: има лични, индивидуални последици за съзнателен, практикуван грях, но тук трябва да се съсредоточим основно върху истината, която разкрива. Той се обръща към вярващите като едно Тяло, като църква, като обединен народ.

В този случай говори на Христовото Тяло в град Коринт.

Алчността на един човек

Нека се върнем на израилтяните, които са ни за пример. Но нека отидем едно поколение напред, към онези, водени от Исус Навин. Тази група вярващи смело прекоси река Йордан и навлезе в обещаната земя. Първото им поръчение беше да разрушат огромния град Ерихон. Без съмнение обезкуражаваща задача, но Бог със сигурност щеше да прояви отново мощта Си. Той даде конкретни наставления на Исус Навин и едно от тях беше:

Градът и всичко, което е в него, ще бъдат обречени на Господа... А вие се пазете от обреченото, да не би да пожелаете да вземете нещо от него... Всичкото сребро и злато, медните и железните съдове да бъдат посветени на Господа. Те да се внесат в съкровищницата на Господа (Исус Навин 6:17-19).

Цялата плячка от Ерихон трябваше да се посвети на Господната съкровищница. Тя беше само Негова и никой нямаше да спечели нищо за себе си.

Дойде нападението и израилтяните бяха непобедими. Напълно унищожиха всичко в града с мечовете си – мъже и жени, стари и млади, добитък, овце, кози и магарета. После изгориха града и всичко в него, освен златото, среброто, бронза и желязото, които запазиха за Господната съкровищница. Удивително е, че нито един израилтянин не беше убит или ранен.

Не бива да забравяме, че това беше един от градовете, които предишното поколение беше проучило и разузнаването беше докладвало на Моисей, че *народът, който живее в тази страна, е силен, а градовете са укрепени и твърде големи* (Числа 13:28). Сега порасналите деца на това поколение нападнаха този укрепен град и го разрушиха без да дадат жертви. Израел беше получил свръхестествена сила. Но после четем следното:

А израилевите синове постъпиха вероломно спрямо посветеното на Господа. Ахан, син на Хармия, син на Завдия, син на Зара, от Юдовото племе, взе от посветеното на Господа. И гневът Господен се разпали против израилтяните (Исус Навин 7:1).

Обърнете внимание, че Писанието не казва, че „един човек на име Ахан наруши заповедите“. Не, казва се „Израел наруши заповедите!“ И интересното е, че се казва още „гневът Господен се разпали против израилтяните“, а не „гневът Господен се разпали против Ахан“. Израел беше едно цяло и когато един човек съгрешеше като нарушеше Божиите заповеди от алчност, отговорността падаше върху цял Израел.

Трагичните последици стават очевидни много скоро. Следващият набелязан град беше Гай. Той беше много помалък, затова водачите казаха: *Нека не тръгва целият народ, защото около две или три хиляди мъже могат да се изкачат и да победят Гай. Не измъчвай целия народ натам, където те са малко на брой. И така, там се изкачиха около три хиляди души от народа (Исус Навин 7:3-4).*

В битката при Ерихон участваха приблизително 600 000 воина. Това показва колко незначителен беше Гай в сравнение с него. Но четем следното:

Те се разбягаха пред гайските жители. Гайските мъже убиха тридесет и шест души от хората им, които преследваха от портата до Севарим, и ги поразиха при наклона на планината (Исус Навин 7:4-5).

Това същият народ ли е, който току-що беше разрушил без жертви най-значимия и силен град Ерихон? Но сега воините бяха слаби, оттеглиха се и бяха победени. Бяха изложени на криптонит.

Трагичното е, че 36 човека бяха убити, а при Ерихон не бяха слаби, никой не се оттегли и никой не беше ранен или убит!

Нека се замислим за следното: Ахан съгреша, но нищо

34 Да убиеш криптонит

не се случи нито на него, нито на семейството му. От друга страна, след битката при Гай, синовете на 72 майки и бащи не се върнаха от битка, 36 съпруги останаха без съпрузи, а бащите на много деца не се прибраха у дома. Това не се дължеше на стореното от сина, съпруга или бащата – те не бяха съгрешили. Дължеше се на онова, което беше сторил мъжът на друго семейство!

Израел беше парализиран от страх. Исус Навин и всички водачи паднаха по очи пред Бога. Можете ли да си представите картината? Те са объркани, смаяни и викат: *О, Господи, БОЖЕ, защо преведе този народ през Йордан – за да ни предадеш в ръката на амореите, за да ни погубят?* (Исус Навин 7:7).

Чуйте Божия отговор: *Стани! Защо лежиш на лицето си? Израел съгреши и престъпиха завета Ми* (Исус Навин 7:10-11).

Бог не казва: „Сред вас има човек, който съгреши!“. Не, Той отново заявява *Израел съгреши!* Никой не знаеше, че Ахан е съгрешил. Никой не сподели алчността му. Но като цяло Тяло те пострадаха от духовния криптонит. Исус Навин открива виновния и го изобличава лице в лице, а Ахан отговаря:

Наистина аз съгреших против ГОСПОДА, Израилевия Бог, и направих така и така. Когато видях между трофеите една хубава дреха от Шинар, двеста сикъла сребро и една златна плочка, тежаща петдесет сикъла, аз ги пожелах и ги взех (Исус Навин 7:20-21).

Исус Навин и водачите бързо се справиха с престъплението на Ахан и след това четем: *Така ГОСПОД се обърна от яростта на Своя гняв* (Исус Навин 7:26).

Пример

Тази случка от Стария завет илюстрира посланието на Павел към църквата в Коринт. Той пише: *По тази причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста са и почина-*

ли. В следващата глава ще открием, че грехът, извършен от някои, имаше последици за Църквата като цяло, а не само за отделните личности, които съгрешиха.

Питали ли сте негласно защо толкова много вярващи в църквите ни днес са слаби и постоянно страдат от болести? Тези мили хора като че ли не могат да бъдат изцелени от заболяванията си, а някои дори умират преждевременно. Защо в общностите ни има толкова много самотни жени на купони за храна, които с мъка свързват двата края? Защо толкова много вярващи са безработни или живеят с оскъдни средства и разчитат на правителството?

Списъкът с несгоди, които наглед не могат да бъдат преодоляни поради слабостта ни, е почти безкраен.

В дните на Соломон нямаше и един човек на помощи или безработен. В книгата Деяния нямаше недостиг и хората бяха изцелявани от заболявания, болести и немощи. Защо не виждаме същото и днес? Възможно ли е постоянният грях на някои хора да влияе върху живота на мнозина? Възможно ли е да виждаме онова, което Израел преживя с Гай?

Отново казвам, важно е да наблегнем на факта, че за познат практикуван грях има лични последствия. Ахан накрая понесе осъждението си, но Израел като цяло също се сблъска с духовен криптонит от греха му. Надявам се като продължим това изследване, да осъзнаете, че както имате лични отношения с Исус, така сте част от Тялото и да осъзнаете, че действията ви като негов член могат да донесат както благословение, така и други последствия за останалите.

Преди да приключа искам отново да наблегна на това, че когато говорим за освобождаващи истини може нещата да изглеждат негативни и може лесно да се прокрадне мисълта „Защо изобщо да се занимаваме с това?“. Но накрая, щом истината се разкрие, тя освобождава и донася свобода там, където преди са съществували препятствия и пречки.

Както каза Исус: *И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни* (Йоан 8:32).

А сега действайте

Вероятно сте гледали филма „Гладиатор“ и помнете как генерал Максимус викаше: „Останете заедно! Като един!“ и сте видели победите, до които доведе тази стратегия. Не е тайна, че най-ефективната военна стратегия е „разделяй и владей“.

Исус добре знаеше това и поучаваше, че дом, разделен сам против себе си, няма да устои (вж. Матей 12:25). Когато Христовото Тяло е разделено в отдадеността си на Христос, то отслабва като цяло. Това означава, че едно от най-добрите неща, с които можете да допринете за световното влияние на Църквата, е да посветите живота си изцяло на Христовата кауза. Това означава да посветите всички ежедневни, постоянни действия на Бога като почит и преклонение пред Него.

Бог иска целия ви живот, а не само неделните сутрини. Ако не превърнете живота си – работа, семейство, хобита и т.н. – в поклонение пред Бога, покайте се днес. Помолете се на Исус да ви даде видение как би изглеждал животът ви, ако го живеехте в поклонение. Запишете какво ви показва или казва и помолете Божия Дух да ви изпълни отново, като Му се посветите изцяло.

ЗАРАЗЕН КРИПТОНИТ

Начинът, по който Бог е създал телата ни, е модел, според който да разберем живота си заедно като църква (1 Коринтяни 12:25, букв. прев. от MSG).

Помислете за тялото си и как всичките му части са свързани, дори да не се намират близо една до друга. Кутрето на крака ви е свързано с носа, черния дроб – с коленете, устата – с гръбначния стълб и така нататък. Няма част, която да може да оцелее, ако е отделена от другите. Иначе нямаше да е част от тялото ви.

Ако някоя от частите изпитва болка, не страдат ли и останалите заедно с нея? Ако някой се разболее от грип или хване вирус, болестта накрая изпълва цялото му тяло – губи апетит, силите му отслабват, умът му се замъглява, изпитва различни болки. От друга страна, ако някоя от частите бъде почетена, всички се радват заедно с нея. Ако ви направят масаж на гърба или скалпа, цялото тяло усеща облекчение на напрежението и удоволствие. На цялото тяло му е приятно от случващото се.

Ние сме едно цяло като църква. Израел, който е нашият пример, беше едно цяло и съзнателният грях на Ахан оказва влияние не само върху него, а и върху цялата общност. Израел бе непобедим в битката срещу Ерихон, но само след няколко дни, същата армия беше слаба, победена, избяга от враговете и понесе тежки загуби. Образно казано, наци-

38 Да убиеш криптонит

ята попадна под влиянието на духовния криптонит. Това ли се случваше и с коринтската църква? Отговорът ще получим при по-внимателно изследване.

Както казах по-горе, Господната вечеря в Ранната църква доста се различаваше от сегашната. При тях беше хранене, а при нас е по-скоро церемония. Затова в конкретния контекст, специфичното поведение, за което говори Павел, се различава от всичко, което бихме могли да срещнем днес. Но важен е коренът на тяхното поведение.

Конкретната ситуация при тях беше, че определени личности в коринтската църква не чакаха пристигането на всички членове. Онези, които идваха по-рано, вече ядяха и пиеха, вероятно най-добрата храна и вино, докато другите – пристигналите по-късно, получаваха остатъците. Много богослови и историци смятат, че е била пренебрегната по-бедната и нисша класа. Сега нека прочетем думите на Павел:

Защото на яденето всеки (в англ. превод „някои“) бърза да вземе своята вечеря преди другите и така един остава гладен, а друг се напива... защото, който яде и пие, без да разпознава Господното тяло, той яде и пие осъждане за себе си. По тази причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста са и починали (1 Коринтяни 11:21, 29-30, VBG).

Вижте двете думи, които съм подчертал в горните стихове – някои и мнозина. Ясно е, че Павел говори за греха на някои (стих 21), но последиците са, че мнозина са слаби, болни и умират преждевременно (стих 30). Няма голяма разлика от случката с Ахан – неколцина, които не проявиха целенасочено неподчинение на божествените заповеди, понесоха последиците от осъждението на съзнателното непокорство на един човек.

В *Pillar New Testament Commentary* (Опорен коментар на Новия завет) се казва:

Не бива да се предполага, че болните или умиращите имат конкретна вина за греха, но както при повечето напасти – божествени наказания в Стария завет, те могат да сполетят безразборно, на

случаен принцип цялата общност.

Подобна случка

По-рано в посланието си Павел говори за различен вид грях, който също засяга цялата общност. Започва с думите: *Отвсякъде се чува, че между вас има блудство* (1 Коринтяни 5:1). В случая мъж, който изповядва, че е Христов последовател – Божие дете, брат на Христос и член на Христовото Тяло – живее в съзнателен сексуален грях.

Павел мъмри не само съгрешаващия мъж. Църковната общност го е признала за брат и член на църквата, а водачите не са изобличили греха му, а са си затворили очите.

Защо са пренебрегвали поведението му? Най-вероятно не са искали да го обидят като изобличат греха му. Може да е бил влиятелен човек, лидер на общността, популярен спортист или голям дарител. Коринт е бил голям, влиятелен град и център на изкуствата. Възможно е човекът да е бил любим актьор от тяхната версия на Холивуд или известен музикант, който завлаждал класациите или вокалист, изпълнявал основните партии в хвалението. Текстът не ни казва, но можем да допуснем, че ако си е отидел, е щял да попречи на развитието на църквата.

Може да е имало други причини. Може да са смятали, че ако напусне, няма повече да чува Божието слово. Може да са си мислели: „По-добре е да общува с нас и да чува Благовестието, отколкото да е в света и да не го чува.“ Може би първостепенната им мисия като църква е била да накарат посетителите да дойдат и на следващата служба, а изобличаването на този човек щяло да осуети изпълнението ѝ. Друга възможност е да са разсъждавали по следния начин: „Той е бебе в Христос, нека му дадем време.“ Убеден съм, че са се надявали накрая „да схване“ и да спре да съгрешава.

Павел непреклонно заявява на водачите на коринтската църква, че трябва да отстранят този човек. Нека изброим наставленията му:

- трябва да отстраните този човек от общността си (1 Коринтяни 5:2);
- трябва да изхвърлите този човек (1 Коринтяни 5:5);

40 Да убиеш криптонит

- да се отървете от старата „мая“ като отстраните този порочен човек измежду вас (1 Коринтяни 5:7);

- *Отлъчете нечестивия от самите вас* (1 Коринтяни 5:13).

Павел четири пъти нанася удари в толкова кратка глава! Замислете се – само в 13 стиха апостолът четири пъти нарежда на тази група да отстрани човека от църквата и дори в един момент директно заявява: „Отлъчете нечестивия от самите вас.“ Силни думи! Не забравяйте, Павел обича тази църква и този човек.

Може да попитате: „Настина ли обича този човек? Не може да бъде!“. Но всъщност знаем, че обича този мъж, защото в Библията не може да се напише нищо, което не е водено от любов. Защото Бог вдъхновява цялото Писание, а Бог е любов (вж. 2 Тимотей 3:16 и 1 Йоаново 4:8).

Моля, не забравяйте, че тези думи са отправени не към водачите на Коринт, а към цялата църква. Павел постоянно дава наставления писмата му да се четат на целите църкви. Защо Павел е така безцеремонен и непреклонен по тази тема? Отговорът откриваме в следното изявление: *Не знаете ли, че малко квас заквасва цялото тесто?* (1 Коринтяни 5:6 букв. прев. „Не осъзнавате ли, че този грях е като малко мая, която заквасва цялото тесто?“). Отново виждаме, че цялата общност ще бъде засегната, а не само отделната личност. Прочетете следващите думи:

Затова изметете стария квас, за да бъдете ново тесто, тъй като вие сте безквасни. Защото и нашата Пасха, Христос, беше заклан (за нас). Затова нека празнуваме не със стар квас, нито с квас от злоба и злина, а с безквасни хлябове от искреност и истина (1 Коринтяни 5:7-8).

Павел се връща към основната тема за причастието. За Израел празнуването на Пасха се е въртяло около жертвеното агне. Дори и така, Исус е нашето съвършено жертвено Агне. Както първата Пасха отбеляза освобождението на Израел от египетско робство, така жертвената смърт на Христос, която е основна тема на Господната вечеря, бележи освобождаването ни от робството на греха.

Имало е и други празници: Първи плодове, Петдесетница, Тръбенето на тръбите, Ден на изкуплението и Шаторозпъване. Но тези празници били предвестници на по-зрели аспекти от християнския живот. Просто казано, Пасха бил празникът на спасението. Затова с тези думи Павел препраща към влизането ни в Царството. Той изтъква, че Пасха не бива да се празнува със „стар квас от злоба и злина“. Затова начинът на мислене „той е бебе в Христос“ е погрешен – както за него, така и за нас. Често това е мотивът, който се изтъква, за да се толерира човек, който е „отдаден на греха“; това е измамно и подвеждащо, защото в църквата няма място за съзнателно практикуван грях. (В една от следващите глави ще обсъдя разликата между „съзнателно практикуван грях“ и „изпаднал в грях“).

Второ, обърнете внимание на думите на Павел, че съгрешаването на този човек е като мая (или квас). Маята е вещество, което се разнася в цялото тесто и го кара да се надигне. Израел получава строго предупреждение по повод Пасха: *Седем дни да ядете безквасен хляб. Още на първия ден да махнете кваса от къщите си, защото всеки, който яде квасно от първия ден до седмия ден, тази душа ще се изтреби от Израил* (Изход 12:15). Изразът „ще се изтреби“ също е решителен и не се различава от Павловите заповеди. Бог направи това, за да покаже на Израел и на нас, че когато влезем в завет с Него, в общността ни не може да има човек „отдаден на греха“. Всички трябва да се покаят от съзнателно практикуваното непокорство пред Словото Му или ще внесат в общността маята на греха и последиците му.

В *Pillar New Testament Commentary* (Опорен коментар на Новия завет) се казва:

Павел набляга (чрез специфичен словоред на гръцки), че чрез една „мъничка“ част от църквата, всъщност чрез един човек, злото неизбежно, бавно и сигурно ще се разпространи сред цялата общност, ако остане необузвано. Примерът на преднамерен грях в църквата може да има сериозни последици. Като кваса в тестото, грехът в църквата,

42 Да убиеш криптонит

който не бъде спрян, се разпространява навсякъде и необратимо я променя.

Има едно нещо в този коментар, с което не бих се съгласил. Докато наблюдавах маята установих, че тя не се разпространява бавно, а по-скоро бързо. Но несъмнена истина е, че със сигурност се разпространява в общността.

Тогава това означава ли, че не трябва да допускаме на срещите си човек, който практикува грях? Никак даже! На събранията ни трябва да има множества невярващи, но не като членове на църквата, нито трябва да ги караме да си мислят, че са членове, докато не са се покаjali от осъзнатия, практикуван грях и не са предали живота си изцяло на Исус Христос. Павел ясно казва това:

В писмото си ви писах да нямате общение с блудници, и не изобщо с блудниците на този свят или сребролюбците, или грабителите, или идолопоклонниците, тъй като тогава би трябвало да излезете от света (1 Коринтяни 5:9-10).

На нас, Христовите последователи, ни е заповядано да отидем в света и да докоснем хората в него и да ги поканим да се присъединят към нашите събрания, за да чуят Божието слово, но не и компромисна или ограничена версия на истината за духовното им състояние. Ние трябва постоянно да протягаме ръка, да се храним, сприятеляваме, да обичаме и да служим на невярващите, както правеше Исус.

Но Павел казва нещо съвсем различно по отношение на човек, който изповядва, че е вярващ:

А сега ви писах да не общувате с онзи, който се нарича брат, но е блудник или користолюбец, или идолопоклонник, или хулител, или пияница, или грабител – с такъв дори да не ядете (1 Коринтяни 5:11).

Ясно е, че Павел не говори за вярващ, който „изпада в грях“, а за такъв, който се смята за вярващ, но е „отдаден на греха“. Защо този църковен баща говори толкова строго по

темата? Просто казано, това свидетелства за истинската му любов към църквата. Той не иска да вижда как църквата като цяло страда, докато уж защитава „вярващия“, който продължава да съгрешава.

Погледнете от тази страна: ако човек е болен от изключително заразна болест, която може да се предава по въздух на всеки около него, какво прави обществото? Поставя го под карантина. Това защитава обществото като цяло от прихващане на болестта. Ако не, тя се разпространява като пожар и цялата общност ще страда от заболяването и неговите последици. Какви може да са широкоразпространените последици? Отсъстващи работници, падане на производителността, прекъсване на обществените услуги и икономически проблеми и това са само част от тях.

След това Павел заявява следното за човека, отдаден на греха:

Да го предадете на сатана, за да погине плътта му, но да се спаси духът му в деня на Господ Исус (1 Коринтяни 5:5).

Този брат е в сериозна опасност да бъде изгубен завинаги, ако не се промени. Затова използвах израза „уж защитава“ преди малко. Истината е, че човек, който извършва съзнателен грях, е в по-голяма опасност, ако му се позволи да остане в общността, защото прекалено късно ще заеме правилната си позиция пред Бога и ще открие, че е изгубен – едва в деня на Съда.

Трудностите, които този човек ще преживее извън Божията закрила, вероятно ще го накарат да се осъзнае и да се върне при Исус с цялото си сърце и душа, което се случи и с този човек (описан от Павел във Второто послание към коринтяните). Трудностите имат свойството да ни пробуждат, както стана с блудния син. Когато видя плодовете от грешните си пътища, той се завърна у дома. Ако баща му го беше одобрявал и беше продължавал да му изпраща пари, синът нямаше да осъзнае, че се е разбунтувал.

Както на небето...

Нека се върнем към основната тема. В последните две глави ясно видяхме, че сме единното Тяло на Христос и като такава можем да извличаме полза от нечий индивидуален принос или да страдаме от нечий съзнателен, практикуван грях.

Това е истина, която не може да се пренебрегне. Последниците от избягването на тази дискусия, за жалост, присъстват от прекалено много време в Христовото Тяло. Тези последствия няма да си отидат, ако продължаваме да пренебрегваме темата.

Нека проявим смелост и се изправим лице в лице с тях. Цялото небе ни подкрепя и насърчава! Ние сме призвани да бъдем триумфална Църква, Христово Тяло, което – както и Исус – не може да бъде спряно. Болести, бедност, липса на средства и останалите дела на врага трябва да се поклонят пред Господната Църква.

Ние сме призвани да царуваме във власт и да бъдем изпълнени със свръхестествената сила да стъпчем враговете на Небето под краката си. И ще направим това, ако не се боим да се изправим срещу трудните неща, които са ни заразили.

Трябва да се осмелим да вярваме, че това може да се направи на земята, както е на небето!

А сега действайте

Тази тема е изключително важна и, за жалост, рядко се среща в съвременна църква, която да набляга правилно на тези истини. Замислете се за следното: първо, Бог ви призовава да живеете свободни от греха, изцяло отдадени на Него. Второ, когато вярващите не успеят да направят това, те повлияват не само собствения си живот, но и живота на цялото Христово Тяло.

Отделете време и размишлявайте върху това. Не оставайте тези истини да бъдат само добри идеи, а вие просто да продължавате напред. Спрете се и размишлявайте над тях. Молете се чрез тези истини и сами попитайте Бога за тях. Оставете ги да се пропият в сърцето и да станат толкова важни, колкото са били за Павел.

「Бъдете промяната」

Аз съм един от многото хора в това поколение, които са били учени повече за индивидуалното си ходене с Исус, вместо за това как всички ние вярващите сме едно Тяло. Едва наскоро тази истина за Църквата ми стана по-ясна. Не искам да ви подведа – определено разбирах тази истина частично и в миналото, но не и в степента, в която я разбирам сега.

Когато Святият Дух ме накара да осъзная тази реалност, често съм мислил за морските, въздушни и сухопътни военни екипи, по известни като „морски тюлени“.

Имам приятел, който е член на тези елитни военни екипи. Работи в тях от 15 години и в момента е инструктор. След като известно време размишлявах за истините, свързани с Христовото Тяло, реших да му се обадя. Знаех, че тюлените са близки като братя, затова исках да проуча въпроса по-дълбоко. Обадих му се и първият ми въпрос беше: „Как тюлените възприемат останалите от екипа и си взаимодействат с тях? Как се превръщат в толкова сплотена общност? И в какво се състои обучението им?“

Първият ми коментар беше: „Тюленът мисли за себе си най-накрая.“

Хареса ми колко кратко и ясно започна. Знаех, че този разговор ще ми разкрие много и замълчах, като го оставих да продължи. „Ние ценим братя до нас повече от самите себе си. Никога не се налага сами да си пазим гърба, защото знаем, че някой от братята тюлени го пазят.“

В този момент той започна да ми изнася проповед: „Ако

погледнеш в шеста глава от Ефесяни, ще видиш, че цялото Божие всеоръжие защитава предната част на тялото – нищо не пази гърба. Причината е, че Бог иска всеки от нас да постъпва като тюлените – да си пазим гърба един на друг, да се смятаме за едно цяло, едно тяло. Ако не действаме по този начин, остава само един да пази гърба ми: самият аз. Но ако действаме като екип, всеки от момчетата във взвода ми пази гърба.“

После продължи: „Като морски тюлен правя всичко заради брата до мен. Вярваме в това от дълбините на сърцето си. Обучени сме да не мислим за себе си като отделни личности, а като едно цяло. Макар да имаме експертни знания в различни области – експлозивни, комуникации, снайперисти, медици, пилоти, оръжия, гмуркане и така нататък, ние действваме като едно цяло. Никога не тръгваме на мисия с нагласата: „Някои от нас може да не се върнат“ или „Само 40% от нас ще се върнат“. Не, нашето отношение е: „Сто процента тръгваме и сто процента се връщаме.“

Бях завладян от разкритията му. Накрая попитах: „Как възпитавате това отношение във войниците?“

„Не можем - отговори той. - Основното обучение на тюлените се счита за най-трудното и тежко обучение в армията и затова почти 90% от тези, които се записват в програмата, или се отказват, или биват изключени. Остава екип от високо обучени, напълно екипирани хора. Всеки от тях цени човека до себе си повече от самия себе си и е готов да умре за кауза, която е по-голяма от него.“

После каза: „Джон, само да можеше Църквата да се държи така. Какво щеше да стане?“

За жалост, можех единствено да се съглася. Истината е обаче, че имаме потенциала за това. Когато се новородим, в нас бива поставена съвсем реална част от божествената природа. Проповедите и поучението – тоест нашето обучение, трябва да открият това отношение и да го облекат в плът. Но ако чуваме само консуматорската версия на Благовестието, ще развием нещо погрешно – неизкупената си плът. Това е основната причина съвременната Църква да е в

тази форма. Много от нас искат насърчение и похвала, а не предизвикателства. Изпускаме толкова много.

Приятелят ми е войник, но е забелязал слабостта на съвременната Църква. Той знаеше, че ако един от членовете на екипа тюлени е слаб, направи компромис или изостави поста си, всички членове на групата ще страдат като екип или ще умрат, заради мързела или некомпетентността на този един човек. Неговата нагласа трябва да стане част от психиката ни като членове на Христовото Тяло.

Бъдете промяната

Има ли някаква позитивна гледна точка в обсъжданата тема? Абсолютно! При Бог винаги има!

Осъзнавам, че може да приемете негативно истините от предишните глави и да се обезсърчите и разочаровате. Ако мислите само как действията на останалите може да повлияят неблагоприятно върху живота ви, да, може да се обезкуражите. Но причината да извадя тази истина “под светлината на прожекторите” е да видя как напредваме заедно и да видя пълното Му величие и сила да се проявяват в нашето поколение. Промяна няма да настъпи, ако не вярваме и не направим нещо различно. Затова ето ви извода: *вие можете да бъдете промяната*. Ако не започне с вас или мен, как изобщо може да започне? Бог ни е призовал да бъдем средства за промяна!

Някога наблюдавали ли сте какво става, когато човек с чувствителна съвест, но донякъде непокорен външно, изведнъж поеме отговорност за чужд живот? Това често изкарва наяве най-доброто у него! Помислете например за млада майка. Била е донякъде буйна, луда и дори малко глупава, докато е живеела сама. Действията ѝ са имали последици само за нея и за никого друго. Но после се влюбва, ожъква се и ражда дете. И това донякъде необуздано момиче изведнъж се променя. Знае, че ако продължава да е глупава, груба и да живее опасно, ще повлияе не само върху собствения си живот, но и върху живота на детето и съпруга, които обича.

Точно това трябва да се случи и с всеки от нас в отношението ни към Църквата. Трябва силно да се обичаме един

48 Да убиеш криптонит

друг. Трябва да осъзнаем, че има голяма вероятност да не сме единствените, които понасят последиците от непокорството пред Божието слово. Ние сме част от едно тяло! Може би затова Павел пише следната заповед докато коментиря Господната вечеря в коринтската църква:

Всичко е позволено, но не всичко е полезно; всичко е позволено, но не всичко е изграждащо. Никой да не търси своята си полза, а всеки – ползата на другия (1 Коринтяни 10:23-24).

И отново Павел към филипянската църква:

Със смирение нека всеки счита другия за по-горен от себе си. Имайте в себе си същия стремеж на ума, който беше и в Христос Исус (Филипяни 2:3,5).

Това е начинът на мислене на Исус, същината на онова, което Го накара да дойде и да даде живота Си за нас. Той можеше да се спаси. Можеше да призове легион ангели да Го избавят от ръцете на екзекуторите, но мислеше за нас. Повече Го беше грижа за нашето добруване, отколкото за Неговото собствено.

И ето добрата новина: когато ние като личности ходим в покорство пред Божието слово, накрая ще бъдем благословени. Може да преминем през неудобни и дори трудни времена поради непокорството на някои части от Тялото, но накрая ще процъфтяваме.

Илия е пример за страдание, понесено поради чуждо поведение. Поради продължаващия грях на Ахав и Езавел, както и поради безразличието на израилтяните към греха, години наред на земята не валя дъжд. Илия не ядеше достатъчно, както са се хранили хората по време на управлението на цар Давид и цар Соломон. Вместо това му се налагаше да яде хляб и месо, донасяно му от гарвани години наред – изобщо не е приятно! Беше на еднообразна диета, без зеленчуци, мед, сок и други деликатеси, с които разполагали в изобилните времена. Той понасяше трудности заради действията на други хора. Но Илия

беше част от един народ, една нация и едно Тяло. Неговото покорство накрая доведе до промяна и... до дъжд. Това благослови целия народ и накрая самият той беше лично благословен.

Завет на мира

Ако разгледаме друга случка преди времената на Илия, отново ще видим мнозина да страдат заради действията на малцина. Израел беше в пустинята, лагеруваше в акациева горичка. И четем:

*А Израил остана в Ситим и народът (букв. прев. **някои** от мъжете) започна да блудства с дъщерите на Моав; защото те канеха народа на жертвите на боговете си и народът ядеше и се кланяше на боговете им. Израил се привърза към Ваал-Фегор и гневът на ГОСПОДА пламна против Израил (Числа 25:1-3).*

Отново обърнете внимание на думата „някои“. Бог беше казал на народа Си да не се кланя на други богове, да не се отдава на чуждестранни жени или да извършва блудство. Но непокорството на някои донесе осъждение на цялото събрание (народ) и ще видим отново, че не някои, а мнозина понесоха последиците от това осъждение.

Тogaва ГОСПОД каза на Моисей: Вземи всички началници на народа и ги обеси пред ГОСПОДА срещу слънцето, за да се отвърне от Израил яростният гняв на ГОСПОДА (Числа 25:4).

Отново виждаме как действията на началниците (някои) причиниха страховития, ревнив гняв на Бога, който се разгоря против Израел. Те бяха една нация, един народ, едно тяло.

По времето, когато Моисей даде заповед да се екзекутират началниците, един израилтянин, на име Симеон, си взе за жена мадиамка на име Козби в палатката си, пред Моисей и целия народ. Това беше съзнателно и неприемливо непокорство пред Божието слово. Незабавно Финеес, син на Елеазар и внук на Аарон, грабна копие и влезе в палатката на Симеон и заби копието не само в Симеон, но и в Козби, като

ги уби заедно с един удар. После четем: *Така язвата престана от израилевите синове. А умрелите от язвата бяха двадесет и четири хиляди души* (Числа 25:8-9). И отново мнозина умряха, мнозина пострадаха, мнозина понесоха последиците от действията на някои. Народът беше едно цяло в Божиите очи.

След това Бог заявява: Тогава ГОСПОД говори на Моисей и каза: Финеес, синът на Елеазар, син на свещеника Аарон, отвърна яростта Ми от израилевите синове, понеже беше ревностен сред тях с Моята ревност, така че Аз не изтребих израилювите синове в ревността Си (Числа 25:10-11).

Силното желание на Финеес беше и Божието силно желание – доброто на целия народ. Финеес донесе промяната към по-добро. Не бяха нужни всички, стигаше само един.

Павел беше този един човек, който гореше с Божия плам за коринтската църква. Той беше онзи, който донесе промяната като смело застана пред църквата с истината. Той взе Божието слово – Мечът на Духа – и с него прониза действията на един човек, който живееше в блудство. В Стария завет имаше физическо копие; в Новия завет и днес „копието“ идва, когато се изправим смело и говорим истината, дори когато останалите пренебрегват и се правят, че не забелязват съзнателен грях на един или на няколко хора в общността.

Последният човек, за когото мислеше Павел, беше самият той. Той се държеше като моя приятел от военноморските тюлени. Постави доброто на другите преди собственото си удобство и популярност. Дори рискуваше да бъде изцяло отхвърлен от църквата в Коринт. Беше ревностен за тях, дори когато се оказа, че колкото повече ги обичаше, толкова по-малко го обичаха.

Финеес не мислеше за себе си; той знаеше, че може да бъде обвинен, че е груб, жесток, безчувствен, назадничав, краен във вярванията си и дори старомоден. Той беше сам и никой друг не помръдна. Какво щяха да си помислят, кажат или направят хората? Нямаше значение. Псалмистът заявя-

ва: *Тогава стана Финеес и извърши съд, и язвата престана* (Псалм 106:30). Той беше ревностен за Бога и онова, за което Бог се грижеше – народа Му. Той обичаше хората. И стана средство за промяна!

Сега нека видим какво казва Бог за него:

Затова кажи: Ето, Аз му давам Моя завет на мир: ще бъде на него и на потомството му след него завет на вечно свещенство, защото беше ревностен за своя Бог и направи умилоствение за израилеви-те синове (Числа 25:12-13).

Това изречение е привличало вниманието ми в дългите години на изучаване на Библията. Не само Моисей пише за него, но и псалмистът много по-късно подчертава наградата му:

Тогава стана Финеес и извърши съд, и язвата престана. И това му се счете за правда през всички поколения, до века (Псалм 106:30-31).

Помня какво страхопочитание изпитах, когато видях за пръв път великата награда за този млад мъж, който пое риска да защити онова, което беше угодно на Бога. Не просто временна, а вечна награда, запечатана със завет. Помнете, че Бог никога не нарушава заветите Си. Тази награда е толкова голяма, че повлия не само на него, но и на децата му и на децата на децата му във всички поколения след него – включително и нашето! Всички следващи поколения щяха да получат награда за готовността му да защити онова, което беше правилно в Божиите очи.

Когато видях примера на Финеес, си поставих за цел винаги да говоря истината, дори в резултат да изгубя любовта на хората, както стана с Павел. Виждах огромната награда не само за мен, но и за Лиза и синовете ни и техните деца за всички идващи поколения. Това щеше да е завет на мира, който никога не може да бъде нарушен, благословение, което ще трае от поколение в поколение.

Затова съм поразен и изумен, когато виждам колко пламенно синовете ни служат на Бога. Докато растяха, отсъствах от

52 Да убиеш криптонит

дома ни, за да служи на Благовестието поне по половин година. Но явно заветът на мира, който Бог обещава на онези, които ще бъдат инструменти за промяна, беше осигурен и защитаваше нашите деца. Очаквам същите благословения и за внуците ни.

Има ли благословение, ако се вслушате в истините, които разкрихме досега? Да, то е заветът на мира, който е обещан не само на вас, но и на потомците ви, стига да сте гласът на промяната, стига да сте ревностни за Божиите пътища, дори когато останалите не са.

Виждаме ли заедно как е по-добре да говорим като използваме меча на Духа в любов, отколкото да мълчим и да гледаме как грехът надделява и се разпространява из общността ни от вярващи?

За мен отговорът е очевиден, но ще ви оставя вие да решите сами за себе си.

А сега дейвайте

Ето добрата новина, която очаквахте: когато заемете твърда позиция за истината и го правите в любов към Бога и хората Му, се присъединявате към онези, които получиха вечни, заветни обещания за благословения от Бога, определили бъдещето не само за техния живот, но и за потомците им.

Можете ли да се сетите за нещо по-силно, което можете да направите за потомството си? Никое земно, физическо наследство не носи това обещание – парите може да бъдат пропилены за едно или две поколения. Никое натрупано знание или мъдрост не могат да бъдат предадени през толкова много поколения. Само наследство, основано на обещание за Божи-ята вярност, може да има толкова дългосрочни последици.

Какво искате да завещаете на бъдещите си поколения? Как искате да ви запомнят на земята и как искате да бъдете познати на небето? Разковничето към сбъдването на тези желания е колко здраво защитавате любовта и истината по време на краткия си земен живот.

「Мотивацията」

Наскоро имах трудности с изпращането на съобщения от айфона си. Опитвах всичко, за да реша проблема: от затваряне на приложения през рестартиране, до принудително изключване – действие, към което прибягвате, когато нищо друго не сработи. После предприех по-сложни стъпки, но досадният проблем си оставаше.

Това преживяване потвърди колко много разчитаме на смартфоните в днешно време и колко важни са те. Стана така, че най-малкият ни син беше в Индия да говори на конференция и да раздава книги на пастори и лидери. Срещна трудности и ми пускаше съобщения, но аз не можех да отговоря часове наред заради проблемите с телефона ми. Трябваша ми повече от 15 минути да напиша едно или две изречения, после телефонът изведнъж излизаше от приложението, всичко написано се губеше и трябваше да започна отново. Изпратих му едно кратко съобщение след 4 часа. Искях да му кажа повече, но не можех. Няма защо да обяснявам, че бях много разочарован и ядосан.

Накрая занесох телефона на експерти – техници, които знаеха много повече за начина му на работа. Дни наред се бях опитвал да реша проблема, а те стигнаха до същината му за 15 минути. Само след 2 часа можех да пускам съобщения без проблем. Оказва се, че без да искам бях направил нещо и бях задръстил операционната система на телефона.

Какво щеше да стане, ако не бях потърсил решение? А ако не бях отделил време да се посъветвам с експертите? Още щях да използвам телефона много под заложеното в

него ниво на функционалност и, за жалост, щях да изгубя много време. Това щеше да попречи на комуникацията със семейството, екипа и приятелите ми.

Нека отидем малко по-далеч. Представете си, че никога не бях пускал съобщения. Преди 30 години дори не знаех какво е текстово съобщение, да не говорим за смартфон. Само преди 100 години е нямало трансконтинентални телефонни разговори, просто не са съществували. Тогава щях да се радвам да се мъча 4 часа просто за да изпратя бързо съобщение до сина си в Индия. Всякаква комуникация щеше да е по-добра от липса на комуникация.

Без да знам какво имам на свое разположение, нямаше да влагам усърдие и да търся решение на проблема като минавам през трудностите, на които се натъквам. Но с айфона си бях видял ползите и това знание стана причина за високо ниво на неудовлетворение.

Ако не познаваме потенциала си, няма да съществува желание и стремеж да постигнем нещо. Повечето от нас не познават силата на обединения военен екип, както приятеля ми от военноморските тюлени. Можете ли да си представите, ако имаше проблем във взвода, който да доведе до провал? Той нямаше да е просто раздразнен... а вероятно мъртъв.

Ако се върнем на историята от Стария завет, можете ли да си представите колко ядосани бяха израилтяните на Ахан? Бяха преживели огромен успех в битката при Ерихон, но след Гай, присъстваха на 36 погребения на близки приятели и утешаваха семействата на мъртвите войници.

Можете ли да си представите разочарованието и яда на Павел, когато гледаше как любимите му коринтяни страдаха от ужасните последици на духовния криптонит – слабост, неизцелима болест и преждевременна смърт? Той беше съвсем наясно с техния потенциал, но те бяха заслепени. Личните им предпочитания надделяваха над доброто на общността.

А вие? А християнската общност, от която сте част? Бих предположил, че причината да четете подобно предизвикателно послание е, защото дълбоко в себе си знаете, че в християнския опит и преживявания има нещо повече. Бог е поставил това желание в сърцата ви. Повече се интересувате да живеете

те пълноценно в Неговото присъствие и да ставате свидетели на динамична духовна трансформация в общността си, вместо да избягвате временното неудобство от истината.

Светлината ви дойде

Има още две основни преимущества, които ще произтекат от изследването в тази книга: едното значително ще повиши ефективността на общността ви, а другото ще благослови самите вас и ще ви даде по-голяма плодородност, реализация и близост с Бога. (До момента фокусът ни е общността, но накрая ще го пренесем отново върху отделната личност.)

Какво видение трябва да имаме за общността ни? Както в примера с айфона ми, отговорът на този въпрос ще подклажда желанието и мотивацията ви да продължите да търсите и правяте онова, което ви пречи да реализирате потенциала си.

Исая пророкува:

Стани, свети, защото дойде светлината ти и славата ГОСПОДНА те осия. Защото, ето, тъмнината покрива земята и мрак – племената; а над теб ще осияе ГОСПОД и славата Му ще се яви над теб (Исая 60:1-2).

Първото нещо, което искам да изтъкна, е, че Исая не говори за небесата. Не говори и за хилядолетното управление на Христос – периода, през който Исус ще царува на земята 1000 години, както е описано в Откровение. Пророкът не говори и за новото небе и земя, за които пророкува Петър и други автори. Не, той описва периода, когато тъмнината ще покрива земята. Тоест това пророчество със сигурност може да говори за нашето време, в което лично аз вярвам.

Според пророка, над хората ще падне дълбока тъмнина, не само на отделни географски места, а по цялата земя. Живеем във времена, когато тъмнината се задълбочава. Отдалечаваме се все повече от сърцето на Създателя. Не говоря само за атеистите, агностиците и окултистите, а за хора, които изповядват християнството. Това е времето, за което Павел говори конкретно: *Защото ще дойде време, когато*

няма да търпят здравето учение, а ще си натрупат учители по своите страсти, за да им гъделичкат ушите (2 Тимотей 4:3). После пише: и като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните (стих 4).

Исая казва, че в този период от време, истинските вярващи ще светят – ще изпъкват. Представете си го по следния начин: ако влезете в тъмна стая и натиснете копчето за осветлението, тъмнината бива изгонена моментално. Тъмнината не може да победи светлината. Чували ли сте за отъмнително тяло? Не, има само осветително тяло, защото независимо колко е тъмно, светлината побеждава и изгонва тъмнината.

Исус заявява, че ние сме светлината на света. Трябва да греем, трябва да бъдем по-силни от тъмнината, но какво означава това? Според Исая, трябва да светим така, че невярващите да видят Неговата слава.

Еврейската дума за слава е *кабод*, което означава великолепиe, величие, богатство, мощ, изобилие, чест, величественост и тежест. Помислете за миг какво се казва тук. Когато Библията говори за Божията слава, тя говори за великолепието на Бога, величието на Бога, богатството на Бога, мощта на Бога, изобилието на Бога, честта на Бога и величествеността на Бога. Последната дума от определението - „тежест“ или „тегло“ показва, че тези качества не са в малко количество, а в пълната си сила. Просто казано, това е тежестта на величието Му.

Павел пише, че Бог е поставил знание в сърцата ни, за да даде светлината на познанието на Божията слава (2 Коринтяни 4:6). След това казва:

Но ние имаме това съкровище в съдове от пръст, за да бъде превъзходството на силата от Бога, а не от нас (2 Коринтяни 4:7, букв. прев. Сега тази светлина свети в сърцата ни, но самите ние сме като крехки глинени съдове, съдържащи това голямо съкровище. Това ясно показва, че нашата голяма сила е от Бога, а не от нас самите).

Обърнете внимание на думите “нашата голяма сила”. Божието великолепиe, величие, богатство, мощ, изобилие,

чест, величественост светят в сърцата ни с пълна сила. Затова казва, че *нашата голяма сила е от Бога, а не от нас самите*. Тук говорим за сила – силата да проникнем тъмнината, която ще се опита да попречи на мисията ни.

Когато взвод военноморски тюлени отива на мисия, те не планират да се върнат победени и обикновено не са победени. Ние имаме едно още по-сигурно обещание от тяхното! И то е подкрепено с много по-голяма сила, за да успее!

За да сме постоянно наясно със смисъла на понятието в останалата част от книгата, често ще наричам „Неговата слава“, „Неговото величие“ (но имайте предвид и останалите думи от определението, които изброих в горния абзац).

Исая казва, че Неговото величие ще изгрее над нас, а няма да слезе над нас. Ще изгрее откъде? От сърцата ни! Нали помните, че „имаме съкровище в глинени съдове“ (стих 7).

Затова питам: защо великолепно Му величие не се разкрива на обществото чрез нас? Защо има мнозина слаби, болни и дори преждевременно починали? Дали причината е толерантността ни към духовния ни криптонит?

Потенциалът на общността

Какъв точно може да е позитивният потенциал на общността днес? Замислете се за началото на Църквата. В деня на Петдесетница, учениците, на брой 120 човека, се криеха в една стая. Казва ни се, че бяха „единодушни“. Какво допринесе за това единство? Когато Исус възкръсна от мъртвите, Той каза поне на 500 вярващи да отидат в горната стая и да чакат обещанието на Отец (вж. 1 Коринтяни 15:6 и Лука 24:33-53). Защо само след 10 дни бяха останали едва 120 човека? Защо не чакаха всички и какво се случи с останалите 380? Те изобщо не се споменават, само се казва, че някои още са били живи през 56 г., когато Павел пише посланието си до коринтяните. Онова, което знаем със сигурност, е, че не са дочакали обещанието на Отец в Ерусалим, както заповяда Исус (вж. Деяния 1:1-15).

Възможно ли е тези 380 човека да са сметнали заповедта Му за предложение, просто пожелание? Или са смятали, че е прекалено трудно да изпълнят искането Му? Може би са вярвали, че могат да Му служат както те смятат за добре. Убеден съм,

че някои дори са обикаляли да проповядват за възкресението.

Но Духът на Бога, наречен още и Дух на славата (вж. 1 Петрово 4:14), не ги изпълни. Само 120-те бяха кръстени с Духа на Божието величие. Кое ги обедини? Не това, че се придържаха към собственото си мнение, както беше при 380-те. Вярвам, че ги обедини решителното им покорство пред Божието слово, което не приеа просто за пожелателно.

Божията слава (която включва и Неговата сила) ги изпълни и в онзи ден над 3000 бяха новородени! Не раздаваха листовки, не пускаха реклами в еврейски списания, не предлагаха стратегии за присъствие в социалните мрежи и не провеждаха масирани рекламни кампании. Всъщност, даже не бяха насрочили събиране. Но Божията слава се разкри пред целия град.

Скоро след това други 5 000 мъже, без да броим жените и децата, бяха новородени след като един човек, роден сакат, скочи на крака и изтича в храма. Стресащото при подобна тълпа, обърнала се към вратата, е, че Петър и Йоан даже нямаха време да призват хората към спасение – бяха арестувани преди това!

В целия Ерусалим се вдигна шум за случващото се. Всички чуа звука от силния вятър. Гражданите чуа как учениците изричат прекрасни неща за Божието величие на чужди езици и диалекти, които никога не бяха изучавали. Всички видяха значими чудеса да се извършват в името на Исус.

След няколко дни всички се помолиха заедно като общност и цялата сграда, където бяха събрани, се разтърси. Библията не преувеличава. Щом се казва, че сградата се е разтърсила, можете да се обзаложите, че се е разтресла. И от тези вярващи течеше огромна сила, изобилие и изцеление.

Казва се, че *никой от тях не беше в лишние* (Деяния 4:34). Виждаме как Петър обикаля улиците – не една улица, а улици и беше достатъчно всички болни и немощни, изнесени навън, да са близо дори до сянката му и, както казва Писанието, „всички се изцеляваха“ (Деяния 5:16). Това е Божието величие! Все едно някой вярващ да върви през болницата и да изцелява всички болни.

Писанието ни казва още, че един мъж и жена му се дър-

жали непочтително, като излъгали пастора на една от службите и паднали мъртви. Новината за смъртните случаи се разпространила из града и „голям страх“ обхванал онези, които я чули, но хората високо ценели апостолите (вж. Деяния 5:1-13). Този здравословен страх не прогонил хората, напротив, идвали големи тълпи: *и все повече вярващи в Господа се прибавяха, множества от мъже и жени* (Деяния 5:14).

И това не се ограничило до Ерусалим. Исусовите последователи смело благовествали и цели градове се спасявали и изцелявали. Филип, който прислужвал на вдовици в един ресторант, отишъл в град Самария. И се казва: *Защото нечисти духове, като викаха със силен глас, излизаха от мнозина, които ги имаха; и мнозина парализирани и недъгави бяха изцелени. И голяма радост настана в онзи град* (Деяния 8:7-8). Известен магьосник се удивляваше, като гледаше знаменията и великите чудеса, които се вършеха (стих 13). Целият град или узна за Исус, или получи спасение.

В друг случай четем, че Петър моментално изцели парализиран човек, прикован на легло от 8 години. В Писанието е записано, че след това *всички, които живееха в Лида и в Сарон, го видяха и се обърнаха към Господа* (Деяния 9:35). Не само един, а два града и се казва изрично, че „всички, които живееха“ в градовете, бяха спасени.

В Йопия, една жена на име Тавита беше възкресена от мъртвите и новината се разпространи из целия град – още едно цяло място беше повлияно от случката.

Накрая Петър е арестуван, но ангел идва в строго охранявания затвор и го измъква посред нощ.

Владетел е поразен от смърт и изяден от червеи, задето не е отдал слава на Бога. Божието величие изобличава тъмнината на цял народ. Няма къде да избягате от светлината!

Из езическите общности и градове започна да се чува за чудесата, за голямата сила и спасените хора. Всъщност се казва, че в един момент *всички, които живееха в Азия – и юдеи, и гърци – чуха Господното слово* (Деяния 19:10). Това не са само няколко малки и големи града, а цял регион. И всички чуха! Нямаха социални мрежи като Фейсбук, Инстаграм или Туитър. Нямаха интернет страници, сателитни

комуникации, телевизия или радио. Нямаше автомобили и дори велосипеди, за да може хората лесно да се събират! Но въпреки това всички от този регион чуха Господното слово! Това се случва, когато Църквата стане едно – когато Божието слово спечели превъзходство в християнските ни общности.

Това е божественото величие, проявило се сред Ранната църква. В следващата глава ще видим, че Божиите планове за нашето поколение са още по-големи. Преживяното от Ранната църква даже не се доближава до божественото величие и сила, които ще съпровождат завръщането на нашия Господ и Цар Исус Христос!

А сега действайте

Когато видим невероятните чудеса в Новия завет, лесно може да си помислим: е, за тях това е прекрасно, но човек като мен никога не може да върши нещо подобно. Затова посланието в тази глава е толкова важно: чудесата и знаменията не се случиха защото хората бяха по-специални. Случиха се, защото тези обикновени хора просто вярваха и се покоряваха, което доведе до издигането на Божието величие в тях.

Щом Божието величие можеше да се издигне в тях – гръмогласни, необразовани, млади, неопитни, твърдоглави хора, с обикновени земни професии – значи можем да разберем, че няма земен стандарт, който да ни дава право да носим небесното величие. Всичко опира до това колко лоялно ще вярваме в Божието слово и ще Го следваме.

Вярвате ли, че е възможно отново да видите тези и дори по-големи чудеса? Ако в църквата ви започнат да се случват подобни неща, ще скочите ли в тях с двата крака? Искате ли да получите всичко, което Бог иска да ви даде? Отговорете на тези въпроси под формата на молитва към Бога. След това се покайте за всеки път, когато сте се смятали за неквалифицирани или дисквалифицирани в живота си. Предайте грижите си на Бога и Му се предложете, за да направи всичко, което е предопределил за вас.

「Силата на единството」

Преди да бъде разпънат на кръста, Исус имаше възможност да се помоли за последен път не само за екипа Си, но и за всички нас. И започна молитвата Си с думите: *И не само за тях се моля, а и за онези, които биха повярвали в Мен чрез тяхното слово* (Йоан 17:20). Не можем да отречем, че това включва вас и мен. Ние познахме Исус чрез техните послания, независимо дали пряко – като сме ги прочели или непряко – чрез някой, който ни е казал какво са писали апостолите.

Исус е човешки Син, следователно има властта да поиска волята на Отец да се изпълни както на земята, така и на небето. Чуйте молитвата Му:

Да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мен и аз в Теб, така и те да бъдат в Нас (едно), за да повярва светът, че Ти си Ме пратил. И славата, която Ти Ми даде, аз дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно (Йоан 17:21-22).

Молитвата Му е да бъдем едно, така че светът да повярва, че Исус Христос е Спасител на човечеството. Кой е носителят на това послание за света? Отговорът е: Неговата слава. Това е изключително важно за нашата мисия. Той е запазил славата Си (разкритото Си величие) за онези, които са едно, а ключът е: да сме едно в Него, както Той е едно с Отец.

Как е бил едно с Отец? Той постоянно говори неща като: *не търся Моята воля, а волята на Отец, който Ме е пратил* (Йоан 5:30) и *защото слязох от небето не Моята воля*

да върша, а волята на Този, който Ме е пратил (Йоан 6:38) и Ето, идвам – в свитъка-книга е писано за Мен – да изпълня Твоята воля, о, Боже (Евреи 10:7). Той е едно с Отец, защото е търсил и вършил това, което е желал Неговия Баща, дори когато не е било популярно или удобно.

Същото важи и за първите ученици. Те бяха единомисленици, в съгласие, в деня, когато Бог разкри величието Си чрез тях на известния свят. Става дума за 120-те последователи, а не за десетките хиляди, които бяха слушали думите на Исус през трите години от служението Му. Не бяха 380-те, които Го видяха във възкресеното Му тяло, но приеха думите Му за пожелателни. Става дума за онези, които се бяха обединили във вяра.

Павел ни моли, дори умолява: *и се старайте да запазите единството на Духа във връзката на мира* (Ефесяни 4:3). После ни казва за дарбите, които Исус лично е дал на Църквата – апостоли, пророци, благовестители, пастори и учители. Тяхната отговорност беше да изграждат Църквата с целенасочена мисия:

Докато ние всички достигнем в единството на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота (Ефесяни 4:13).

Нашата мисия или цел не се различава от тази на Ранната църква: да бъдем едно и впоследствие да разкрием Божието величие (слава). Няма друг начин! Нашето поколение трябва да стане едно – обединено във вярата и знанието си. Единствената пътека към истинско единство е същата както при Исус или учениците: покоряване на Божието слово.

Замислете се за следното: когато Израел беше единен, те победиха Ерихон. Когато Израел беше управляван от Соломон, той беше непобедим като народ и хората се радваха на успешен и удовлетворителен живот, което малко поколения са изпитали. Има и други примери, но е ясно какво искаме да кажем.

От друга страна, вижте точно противоположното. Когато Павел заговори за духовния криптонит в Коринт, той започна посланието си с думите: *Защото първо, слушам, че когато се събирате в църква, ставали разцепления помежду ви* (1 Коринтяни 11:18). Очевидно, те не са били едно! Възниква въпросът: кое им е пречило да са единни? Флиртът им с крип-

тонита – неподчинението им на Божието слово. Това е същото както непокорството на Ахан пред Божието Слово доведе до разцеплението на Израел и неуспеха при атаката на Гай.

После Павел обръща нещата и прави едно наглед нелогично изявление:

... и отчасти вярвам това, защото е нужно да има и разделение между вас, за да се видят кои са одобрените между вас (1 Коринтяни 11:18-19).

Защо е нужно да бъдат разпознати одобрените от Бога? Отговорът е важен за подготвяне на пътя към единство във вярата и знанието. Това е също толкова важно, колкото беше важно да се разкрие покорството на мнозинството и неподчинението на Ахан заради цялата израелска общност и тяхната мисия. Колкото беше важно и за 120-те непоклатими, покорни ученици, за да бъдат отделени от 380-те, които правеха нещата както си искаха, както беше важно и за църквата в Коринт. Покорното мнозинство и непокорните неколцина трябваше да изпъкнат. В противен случай пътят към единството щеше да е блокиран и така да се задържи разкриването на Божиата слава (величие) в Коринт. Беше важно и да се намери лек за невинните наблюдатели, които не проявяваха непочтителност към Господната вечеря, но лично страдаха (слаби, болни и преждевременно починали) заради неуважението на някои.

Павел беше съвсем наясно колко важно е единството да бъде издигнато като приоритет. Той знаеше какво се беше случило в Ерусалим, Самария, Антиохия и други градове, изцяло и дълбоко повлияни от Божието величие. Затова не само молеше за единство в коринтската църква, но и призоваваше за същото вярващите от Ефес, Филипи и Колос, както и нас днес – да бъдем едно. От Исусовия пример знаем, че няма друг път към това единство освен покорство към Божието слово.

По-голяма

А днес? Все още ли имаме за цел единство във вярата? Нека в началото споделя едно преживяване в молитва, което никога няма да забравя. Чух толкова ясно: „Сине, книгата Деяния е като детска игра пред онова, което ще направя в и чрез Църквата преди връщането на Сина Ми.“

Испаднах в шок. Всъщност не повярвах в това, което току-що бях чул. Веднага възразих: „Отче, трябва ми три препратки от Библията, за да повярвам в това.“ Интересното е, че не усетих недоволство при молбата си. Трябва да изпитваме всичко (вж. 1 Солунци 5:21) и ни е казано *от устата на двама или трима свидетели ще се потвърди всяка работа* (2 Коринтяни 13:1).

Един от стиховете, към които ме насочи, беше:

Защото така казва ГОСПОД на войнствата: Още веднъж, след малко, и Аз ще разтърся небесата и земята, и морето, и сушата. И ще разтърся всичките народи и скъпоценните неща на всичките народи ще дойдат, и Аз ще изпълня този дом със слава, казва ГОСПОД на Войнствата. Последната слава на този дом ще бъде по-голяма от първата, заявява ГОСПОД на Войнствата, и на това място ще дам мир, казва ГОСПОД на войнствата (Агей 2:6-7,9).

Малко предистория: Израел бил в плен дълги години, първо при вавилонците, после при персите. Бог поставил в сърцето на цар Кир от Персия желание да освободи евреите, които искали да се върнат в родните си земи и да възстановят храма, който Навуходоносор и вавилонската му армия били разрушили. Мнозина се върнали по родните си места и с ентузиазъм се захванали с възстановяването, но накрая изгубили интерес, поради съчетанието от лични интереси и дразнене и съпротива от страна на местното население. Нужни били пророчествата на Агей, Захария и други лидери, за да се възроди желанието за обединяване и възстановяване на Божия дом.

Най-важният въпрос обаче е: дали пророкът е говорил за храма, който те накрая щели да довършат, или за друг храм? По-късно Исус каза: *Разрушете този храм и за три дни ще го издигна* (Йоан 2:19). Макар да стоеше наред реален, физически храм, Той не говореше за него, а за храма на тялото Си. И тук ли се говори за същото?

Библейски коментари и историци съобщават, че физическият храм, възстановен след 70-годишния плен на Израел, не надминал величието на Соломоновия, както по външен

вид, така и по изявеното Божие присъствие. Що се касае до външния вид, дори стотици години по-късно, след като Ирод украсил сградата, тя пак не се считала за по-славна от оригиналния соломонов храм. Що се касае до присъствието, когато Соломон посвещава физическия храм, Божията слава била толкова голяма, че гъст облак изпълнил сградата и свещениците не могли да продължат службата. Историята не показва да се е случило нищо толкова драматично във възстановения храм.

Фарисеите разбрали погрешно Исусовите думи за разрушаването на храма и възстановяването му за три дни, понеже предположили, че става дума за физическия храм. Ако приемем, че Агей говори за физическия храм, ние също ще разберем погрешно значението им.

За кой храм говори той и за кои времена? Павел заявява: *Не знаете ли, че [всички заедно] сте храм на Бога и че Божият Дух живее във вас?* (1 Коринтяни 3:16). Същият Дух, който изпълни соломоновия храм, живее изцяло в нас – във всички заедно. Вярвам, че за този храм говори Агей и Църквата е последният храм; нейната слава (величие на Божието присъствие и сила) е по-голяма от тази на предишния, физически храм. Павел пише: *Защото, ако преходното беше със слава, колко повече ще бъде в слава трайното!* (2 Коринтяни 3:11).

Помислете за славата (величие и сила) разкрити в Стария завет: лицето на Моисей така свети от огромното великолепие на Бога, че трябваше да се покрие с покривало, за да се затъмни. След построяването на скинията, Божието присъствие се изявява толкова мощно, че никой не може да се приближи. След като Соломон построява и посвещава храма, Божието присъствие отново се разкрива толкова внушително, че свещениците не могат да продължат службата. Славното Му присъствие е било нещо удивително – наистина грандиозно, но според Павел, *онова, което по-рано бе изпълнено със слава, сега губи славата си пред лицето на превъзходящата слава на новото служение* (2 Коринтяни 3:10, SPB).

А за кое време се говори, дали Агей визира Църквата от началото до края? С други думи, дали е за времето от Исусовото възкачване на небесата до второто Му идване?

Нека отново погледнем Божиите думи, записани от Агей:

Още веднъж, след малко, и Аз ще разтърся небесата и земята, и морето, и сушата. И ще разтърся всичките народи и скъпоценните неща на всичките народи ще дойдат, и Аз ще изпълня този дом със слава (Агей 2:6-7).

Славата, за която говори, се появява във времето, в което се случва и разтърсването. Авторът на Евреи го потвърждава: *Тогаваш гласът му разтърси земята, но сега той е обещал: Но сега Той обеща, като каза: „Още веднъж Аз ще разтърся не само земята, но и небето.“* А това „още веднъж“ означава премахването на онези неща, които могат да се разклатят, тоест направените неща, за да останат тези, които не могат да се разклатят (Евреи 12:26-27).

Посланието към евреите е написано през 68 г., дълго след събитията, които цитирах в предишната глава, т.е. болните изваждани по улиците на Ерусалим, цели градове дошли при Господа, цели региони чули Божието слово и други. Следователно обещанието в Евреи не се отнася за периода описан в Деяния, а за бъдещето – за края, когато цялото творение ще бъде разтърсено. Това трябва да е последното поколение, което ще види завръщането на Господ Исус Христос.

В Писанието се забелязва утвърден модел: Бог винаги запазва най-доброто за накрая. Казва ни: *Краят на работата е по-добър от началото ѝ* (Еклисиаст 7:8). Исус демонстрира този модел, като запазва най-доброто вино за накрая при сватбата в Кана. По-късно Той заявява, че *който вярва в Мен, делата, които върша Аз, и той ще ги върши, и по-големи от тях ще върши* (Йоан 14:12). Защо „по-голямото“ ще дойде след като Исус се възкачи на небето? Защото винаги запазва най-доброто за накрая.

Същото важи и за Църквата: краят ѝ ще е по-добър от началото. Книгата Деяния показва забележително начало, така че можете ли изобщо да повярвате, че краят на времето на Църквата на земята ще е по-безславен, с по-малко сила и влияние от началото? Помнете, че Павел набляга на думите: *за да бъде вярата ви основана не на човешка мъдрост, а на Божията сила и Защото Божието царство не се състои в думи, а в сила* (1 Коринтяни 2:5 и 4:20). Силата е огромен аспект от изявеното Божие царство на земята.

Възстановяване

В онзи ден Святият Дух ме заведе и при други стихове от Писанието, но от малкото, които споделих, е видно, че трябва видението ни като вярващи да се разшири – всъщност дори да надмине прочетеното в Дяния. Интересно е да се отбележи, че апостол Петър, изпълнен със Святия Дух, заявява:

И Той да ви изпрати определения за вас Исус Христос, когото небето трябва да приеме до времето, когато ще се възстанови всичко, за което е говорил Бог от древността чрез устата на Своите свети пророци (Деяния 3:20-21).

Нека разгледаме тези думи отблизо. Първо, Исус трябва да остане на небето докато не се случи нещо. Това означава, че не може да се върне, докато не се случи това, което е обещал Отец. Кое е това обещание, за което говориха и пророците? Възстановяването на храма. С други думи, Божието великолепие, величие, богатство, мощ, изобилие, чест, величественост няма да е дефицитно на земята, а ще се разкрие с пълна сила в и чрез храма Му.

Става ли това в момента? Дали Църквата е толкова силна, че да видим цели градове или региони да се спасяват? Виждаме ли как болниците се опразват? Виждаме ли слепи да проглеждат, недъгави да скачат и да хвалят Бога? Разтърсват ли се сградите от силата на нашите молитви? Виждаме ли такова изобилие, че да няма недостиг на ресурси сред служенията и църквите, за да достигнат до всички народи? Липсват ли нуждаещи се в църквите? Дали заради това пророк Агей не задава въпроса:

Кой остана между вас, който е видял този дом в първата му слава? А какъв го виждате сега? Не е ли такъв дом като нищо в очите ви? (Агей 2:3).

Агей пита хората, застанали пред него, но по същия начин Бог пита днес нас. Нека бъдем честни: в сравнение с книгата Деяния, изявеното Му присъствие, което виждаме сега, ни се струва като нищо! Ако не проумеем това ясно, няма да търсим пламенно възстановяването на огромната Му сила в

Църквата. Вместо това ще се задоволяваме да си останем една безсилна Църква.

Можем ли да си позволим да толерираме липсата на единство, подхранвана от криптонита, който ни заразява? Моля ви, моля ви, чуйте ме! Трябва с всички сили да се стремим към целта да бъдем единни в Него, а това може да стане само чрез вяра и покорство пред Словото Му.

И след като вече ни е ясно накъде трябва да вървим, нека се върнем към идентифицирането на криптонита, който пречи на напредъка ни, както на ниво личност, така и на ниво общност от вярващи.

А сега действайте

Докато не разберем какво е възможно, не можем да изпитаме недоволство от малкото, което сме приели за нормално. Но сега, след като сте прочели тази глава, знаете какво е възможно и сте изправени пред ясна дилема: да приемете слаб и безсилен живот с ограничено въздействие, познат на голяма част от Църквата или да поемете на преследване докрай на изпълнен със сила живот, който показва пълното, неподправено величие на Исус Христос.

Докато не сте уверени в тази възможност, не можете да предприемете нищо. Без да действате, ще живеете в безсилие по подразбиране. Това означава, че първата стъпка към действието е да изберете да се доверите на Божието слово и видението Му за живота ви.

В Ефесяни се каза, че Исус ни очиства със Своето слово и можем да използваме своите думи, за да сме Негови партньори в този процес. Напишете декларации за изпълнения със сила живот, за който сте призвани (заявления като „Исус ме е изпълнил с Духа Си на сила да променя света си“ или „Бог кара величието Си да се издигне в мен, за да достигне изгубените“ или „Помазан съм да повлияя върху околните и да преобразя работното си място“) и започнете да изповядвате тези истини всеки ден. После ще видите как увереността ви да предприемете действия ще нараства постепенно с всеки изминал ден.

Идентифициране на криптонита

「Раздел 2」

「Брачен обет」

Може да ви се стори, че в следващите няколко глави се отклоняваме от темата, но ви уверявам, че след като установим няколко важни истини, ще продължим да говорим за духовния криптонит, който заразява Църквата.

Типичен брак?

Помислете по следната история, която според мен илюстрира свещената изключителност на взаимоотношенията ни с Бога по-добре от всичко друго.

Млад мъж на име Джъстин излиза с Анджеला цяла година. За него тя е красива и притежава прекрасна душа. Той е силно влюбен и знае, че иска да прекара остатъка от живота си с нея.

Джъстин планира специална вечер. В съвършено избрания момент, той коленичи и отваря кутийка, в която има прекрасен диамантен годежен пръстен.

Анджеला е напълно изумена. Закрива лицето си с ръце и от очите ѝ потичат радостни сълзи. Завладяна от емоции, безмълвно, но пламенно кима. Овладеява се донякъде и радостно отговаря: „Да, да, ще се омъжа за теб!“.

След няколко месеца е сватбата. Последващият меден месец е изпълнен с любов, смях, приключения и съвместни мечти за бъдещето. Това е всичко, за което може да мечтае една млада двойка и дори повече.

Времето минава и Джъстин с радост открива, че Анджеला е по-прекрасна, отколкото си е мислел. Тя обича приключенията, обича да се забавлява и има страхотно чувство за

хумор. Държи се чудесно със семейството му и се разбира с всички. Умна, остроумна и винаги с една стъпка пред него. Тя е креативна, артистична и изобретателна. Джъстин е впечатлен от красивите детайли, които тя постоянно добавя към дома им. Готви по-добре от него и в добавка е подредена и организирана. Не е нужно да казваме, че той е доволен от приноса ѝ към новосформирания им съюз. Бъдещето им изглежда светло.

Няколко месеца след сватбата се е установил ритъм в семейния им живот и една вечер Джъстин се прибира от работа. Очаква да намери Анджеला да го чака с обичайната прегръдка и целувка. Търси я първо във всекидневната, после в кухнята, в задния двор и накрая в спалнята, където я открива.

Тя явно се готви да излиза. В стаята звучи романтична музика и се носи познатият аромат на парфюма ѝ. За изненада на Джъстин тя е гримирана и облича красив тоалет, който е носила преди, когато я е водил в любимия им ресторант.

Обърната е с гръб към него и не вижда, че съпругът ѝ влиза в стаята. Джъстин изпада в паника: *О, не, да не би да съм забравил, че ще излизаме на вечеря? Трябваше да мина през цветарския магазин и да ѝ купя букет рози!*

Той нарушава мълчанието с весел, но нервен поздрав: „Здравей, скъпа.“

Малко стресната, тя отговаря: „О, здравей, скъпи.“

Той решава да си признае: „Явно съм забравил нещо. Да не би да имахме планове за вечерта?“

Тя веднага отговаря: „Не, скъпи.“

Малко смутен и бързо преценявайки ситуацията, той решава, че тя планира изненада. Мисли си: *Сигурно е специална вечер вкъщи или ще излезем някъде.* Тя вече е напълно облечена и приключва подготовката за вечерта. Той ѝ прави комплимент: „Изглеждаш страхотно!“

„Благодаря, скъпи“, отговаря тя.

Без все още да разбира какво се случва, Джъстин пита: „Искаш ли да се облека и аз?“

Анджела, вече леко смутена, отговаря: „Ако искаш.“

Джъстин – все още опитвайки се да проумее какво става – продължава: „Ами трябва да изглеждам добре като теб. Не искам да съм в дрехите, с които бях на работа, щом ти си така издокарана.“

Накрая Анджеела, осъзнавайки колко странен е разговорът, казва: „Ами, скъпи, аз излизам.“

„Знам, затова предлагам да се преоблека и аз.“ Джъстин вече наистина е объркан.

В опит да изясни, Анджеела казва: „Не, скъпи, излизам с Тони. Ще вечеряме, ще отидем на кино и ще нощуваме в хотел „Феърмонт“. Ще се върна преди обяд.“

„Кой е Тони?!“, изстрелва Джъстин.

„Приятелят ми от гимназията“, отговаря тя сухо.

„Какво?! Не можеш да излезеш с него!“

„Защо не?“

„Защото сме женени, посветили сме се един на друг. Не излизаме на срещи с други хора.“

„Ама ти сериозно ли? - отговаря тя. - Има много мъже, с които още съм близка. Мислиш ли, че ще прекъсна връзките си с тях само защото сме женени?“

„Да, така правят женените хора! Те се отдават изцяло и напълно на брачния си партньор“, отговаря Джъстин с болка и гняв в гласа.

„Чакай, скъпи!“, казва Анджеела, в опит да внесе яснота и да потуши първия им сериозен скандал. „Ти си ми любимец. Прекарвам повечето си време с теб. Обичам те повече от старите си приятели. Но наистина не можеш да очакваш да не ги виждам повече. С някои от тях сме близки от много години и още ги обичам, искам да прекарвам време и с тях. Какво му е лошото?“

Вероятно можете да се досетите, че нещата не свършиха добре.

Сравнението

Знам, че тази история ви се струва абсурдна, но в подкрепа на аргументите на Анджеела нека ви попитам нещо: Джъстин не е ли нейният любимец? Не го ли обича повече

от другите си приятели? Не влага ли много във връзката им? Не прекарва ли повечето си време с него? Не е ли страхотна съпруга в много отношения?

Погледнете от тази страна: Джъстин можеше да се ожени за някоя повлекана, която не се грижи за дома и не може да готви. На която ѝ липсва мотивация и просто не зачита съвместния им живот. Да не би той да очаква Анджеला да е свършена във всяко отношение? Трябва единствено да я дели периодично с няколко други мъже. Но ще я има през 90% от времето. Защо е толкова разстроен?

Естествено, тези въпроси са смешни за повечето хора.

Явно Анджеला никога не е била информирана за основните правила на брака. Не ѝ е казано, че това е завет между мъж и жена да се отдадат един на друг. Тя сключва брак като мисли едно, а Джъстин – друго. За Анджеला, собствените ѝ разбирания са забавни, полезни и практични. Ще си живее страхотно у дома и ще се радва на други връзки. Но този възглед нарушава завета на святия брак.

Нека разширим тази истина по един простичък начин. Когато една жена облече красива бяла рокля и мине по църковната пътека или друго място, където се сключва бракът, тя предава важно послание: казва “сбогом” на интимните връзки с всеки друг мъж на земята. Прекратява миналите си взаимоотношения с всички приятели и заявява, че няма да има други връзки от този ден нататък. И мъжът, който я чака на другия край на пътеката, казва същото.

Нека прибавим личен елемент. Как бихте реагирали ако попаднете в ситуация, подобна на положението на Джъстин? Или ако човекът, с когото ще сключите брак, ви каже предварително, по време на годеща, че това ще е поведението му/й след сватбата? Ще се ожените/омъжите ли?

Не мисля. Ще изтърсите: „Няма начин!“

Защо ще реагирате толкова непреклонно? Простият отговор е, че не искате да сключите завет при различни условия. Ще се противопоставите на идеята да посветите целия си живот на една връзка, а партньорът ви да не е напълно отдаден на вас.

Затова не бихте се оженили при такова условие и не бихте пренебрегнали подобно неприемливо поведение след сватбата. Нека се запитаме честно: „Можем ли да вярваме, че Исус ще се върне за Невяста, която се държи като Андже-ла?“ Спрете за миг и се замислете. Взаимоотношенията ни с Него се сравняват с взаимоотношенията между съпруг и съпруга. Павел казва:

Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си, и двамата ще станат една плът. Тази тайна е голяма; но аз казвам това за Христос и за Църквата (Ефесяни 5:31-32).

От самото начало Бог създаде брачния завет, за да илюстрира взаимоотношенията ни с Него. В Новия завет Исус е описан като Младоженеца, а Църквата – като Невяс-тата на Христос. Защо тогава не само оправдаваме, а поня-кога и насърчаваме поведение, подобно на това на Андже-ла, спрямо Младоженеца? Апостол Яков ясно говори по темата. И се обръща само към вярващи християни в следните сти-хове:

Просите и не получавате, защото зле просите, за да го разпилеете за страстите си. Прелюбодейци и прелюбодейки! Не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? И така, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога. Или мислите, че Писанието напразно говори, че Бог до ревност копнее за Духа, който е вложил в нас? Приближавайте се към Бога, и Той ще се приближава към вас. Измийте ръцете си, вие греш-ници, и очистете сърцата си, вие колебливи. Тъже-те, ридайте и плачете; смехът ви нека се обърне в плач и радостта ви – в тъга (Яков 4:3-5, 8-9).

Това са силни думи. Всъщност, във времена, когато из-невярата е доста често срещана, дори ни се струват крайни, даже преувеличени. Когато бях по-млад, имах лошия навик

да преувеличавам. Заявявах неща с огромни последици, обхват и дори чувства, които бяха нереалистични. Ужасните последиствия бяха, че семейството и приятелите ми спряха да ме възприемат сериозно.

Мисля, че всички сме правили така на едно или друго ниво. Млади родители често казват на детето си: „Ако направиш това отново, ще те накажа.“ Може да сработи първия или втория път, но накрая детето проверява и открива, че подобна заплаха няма последици. В този момент детето спира да приема сериозно думите на родителите си. Същата реакция се вижда в училищата, в бизнеса, правителството, пресата, сред приятели и членове на семейството. Прекалено често приемаме лековато предупреждения, чиято роля е да ни предпазят.

Трагичното е, че същият този манталитет се прехвърля към начина, по който възприемаме предупрежденията на Писанието. Не бива да забравяме, че Бог казва каквото мисли и мисли каквото казва. Важно е да помним, че цялото Писание е вдъхновено от Бога (вж. 2 Тимотей 3:16). Затова когато четем написаното от Яков, всъщност говори Самият Бог.

Ако наистина вземем присърце това, което написах, ще се разтреперим от страх в добрия смисъл на думата. Християнин, чиято лоялност е разделена между Бога и света, е *прелюбодеец*. Това е силна дума. Съпругът/съпругата може да извърши много грехове срещу партньора си – клюки, лъжи, кражба, крещене, грубост и така нататък. Всеки от тях е пагубен за връзката и не бива да се приема с лека ръка, но никой не е така страшен като прелюбодейството. Затова Джъстин беше така шокиран и ядосан на Анджеला. Беше предаден в най-висша степен, а тя не виждаше нищо лошо в изневяратата си.

По-нататък апостол Яков казва, че ако сме духовни прелюбодейци, ставаме врагове на Бога. Това е ужасно сериозно и ние сме причината да се случи. Бог не желае да сме Му врагове, защото ни обича силно. Но когато отдадем любовта и привързаността си на нещата и пътищата от света, ставаме Божии врагове.

Можем ли да приемем тези думи лековато? Можем ли да се престорим, че казаното от Яков го няма в Новия завет и да го пренебрегнем? Яков не е единственият, който пише по темата. Ще установим, че Павел, който имаше най-голямо откровение за Божията благодат от всички автори на Новия завет, също пише за това, както и апостола на любовта – Йоан. А също и Петър и Юда. Но най-важното е, че Исус казва същото на църквите в Азия след възкресението Си.

В следващите глави ще разгледаме по-подробно как духовното прелюбодеяние ни превръща в Божии врагове. Ще открием, че това отношение и поведение наистина са криптонитът, за който говорим.

А сега действайте

Бог е ревнив. Повечето от нас отдавна знаят, че Писанието учи на това, но много християни не отделят време да го обмислят или вярват, че се отнася само за Стария завет. Това е много далеч от истината. Най-малко Исусовата саможертва ни показва, че е проявил любовта на най-верния Жених.

Затова е разбираемо, че трябва да искаме Бог да е ревнив, а не небрежен, в любовта Си към нас и трябва да Го помолим за благодат да Го обичаме със същата страст и отдаденост. Само така става възможно да сме близки с Него.

Изпитайте сърцата си още днес. Само Исус ли обичате? Помолете Святия Дух да ви покаже друга любов в живота ви, която заплашва да ви подтикне към прелюбодеяние против Бога. Ако ви разкрие нещо, направете нужната промяна. Размишлявайте наново върху специалната си връзка с Бога и Му се предайте отново, все едно подновявате брачния си обет с Него.

Прелюбодейство против Бога

Думите на апостол Яков („Прелюбодейци и прелюбодейки! Не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога?“) са силни, но рядко ги чуваме в проповеди и послания в църквите, по конференции или в индивидуални дискусии. Но как можем да ги пренебрегнем? Това изявление не е изолиран случай в Писанието, темата се появява често в Библията.

Ако разгледаме думите на Яков и се вслушаме в предупрежденията му, това ще изясни евентуално объркване или страх, свързани с тях. Ето отново пълните думи:

Прелюбодейци! Не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? И така, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога (Яков 4:4).

Първо, Бог не се превръща по Своя инициатива в наш враг. По-скоро ние сме тези, които ставаме Негови врагове. И двата сценария са най-малкото мъчителни, но има разлика.

Всички сме наблюдавали междуличностни конфликти, които са възникнали едностранно. С други думи, едната страна обявява война, а другата, макар да бива въвлечена в битка, предпочита това да не е така. Например, през 1941 г. Япония

решава да бомбардира Пърл Харбър и така си създава враг в лицето на Съединените щати. Америка нямаше да предизвика такъв конфликт и не го желаше, но поради провокацията си, Япония понесе гнева на една много по-силна държава.

Същото обяснява и Яков. Бог не желае да бъде противник на хората – Своите деца, но няма да избегне конфликта, ако настоятелно се съобразяваме със света. В тези случаи гръцката дума, употребена за враг, е съответно *ечтра* и *ечтрос*. Те са еднакви по значение, единствената разлика е, че първата е глагол, а втората – прилагателно.

Дали английските преводачи не са използвали прекалено силна дума? Дали „враг“ не е по-мека дума в оригиналния език? Всъщност не. В един гръцки речник са използвани следните думи като определения: враг, вражда и враждебност (CWSB). В друг пише „да живееш във вражда с някого“ (BDAG), а според друго определение това е „състояние на вражда с някого“ (LOUW-NIDA). Показвам определения от три уважавани речника, за да потвърдя факта, че няма причина да се избере друга дума в този стих освен „враг“. Много е важно да разберем сериозността на казаното.

Има и още една индикация за тежестта и важността на казаното. Фактът, че Яков записва предупреждението и след това пише: „Отново казвам...“, което означава, че думите му са много важни. Повтарянето на предупреждението е установена форма за литературна комуникация, практикувана от древните евреи. Макар повечето ръкописи за Новия завет да са взети от гръцки, тези Писания са написани от апостолите – евреи.

На английски има няколко метода, когато искаме да подчертаем важността на дума или фраза. Можем да я изпишем удебелено, наклонено, да я подчертаем, да използваме главни букви или да добавим удивителен знак. Всичко това са начини за привличане на внимание към дума или изречение, които са важни. Но еврейските писатели изписвали дума или фраза два пъти, за да наблегнат на нея и винаги внимавали какви думи употребяват, за да не преувеличават.

Така че предупреждението на Яков не само е сериозно и

силно, то е подчертано надлежно. Просто казано, не можем да го пренебрегнем.

Прелюбодейки

Какво всъщност казва Яков конкретно, като използва думата „прелюбодейци“? Първо, не говори на цялото човечество, а само на вярващите. Знаем това, защото нееднократно в писмото си пише „възлюбени братя и сестри“. Второ, за невярващия е невъзможно да извърши прелюбодейство против Бога, защото той не е в заветни взаимоотношения с Него.

Погледнете на нещата по следния начин: аз съм женен за Лиза Бивиър, затова не мога да извърша прелюбодейство против Джейн Смит, защото нямам брачни заветни взаимоотношения с нея.

Единствените, които могат да извършат прелюбодейство *против* Бога, са онези, които са приели Исус Христос за свой Господ и Спасител. Всички други са отчуждени от Бога – далеч от Него и не са в заветни отношения.

Гръцката дума за „прелюбодейци“ е *мойчос*. Тази дума всъщност е в женски род на гръцки, но в английския превод е в мъжки. По-точен превод би било „прелюбодейки“. Две от версиите на Библията - KJV и NKJV, се опитват да поправят несъответствието като превеждат думата „прелюбодейци и прелюбодейки“. Явно преводачите на NLT и други известни версии са били предизвикани от женския аспект. Вероятно не са искали читателите да смятат, че Яков говори само за жени. Но ако прочетем целия контекст на писмото става съвсем ясно, че Яков говори на всички вярващи. Коментарите на Библията са единодушни, че Яков няма предвид само жените, затова е мистерия защо не е преведено „прелюбодейки“ – не само за мен, а и за тълкувателите на Библията.

Става още по-голяма мистерия, защото думата „прелюбодейки“ по-добре съответства на общата последователност на Библията. Бог често прави брачни асоциации по повод народа Си, като Той е съпругът, а ние сме Неговата съпруга.

Старозаветните пророци често правят това. Исаия пише: *Защото твоят съпруг е Творецът ти, ГОСПОД на Войн-*

ствата е името Му (Исая 54:5). Впоследствие, когато верността на Израел към Господа е обезсилена от идолопоклонството му, той е обвинен, че извърша прелюбодеяство. Езекиил пише: „И ще те съдя със съда за прелюбодейките“ (Езекиил 16:38). Бог говори чрез Еремия: *Наистина, както жена изневерява на другаря си, така и вие изневерихте на Мен, доме израилев, заявява ГОСПОД* (Еремия 3:20).

Цялото служение на пророк Осия описва неверността на съпругата към съпруга. Наредено му е да се ожени за проститутка. И в тази проповед, илюстрирана с реалния му живот, Осия представлява Бога, а жена му – Гомер, представлява Божия народ. Това било направено, за да може Израел да види ясно как идолопоклонството им не се различавало от прелюбодеяството на една жена против мъжа ѝ и то не само с един, а с няколко любовника. Израел е бил прелюбодейка.

Йоан Кръстител продължава с използването на образа на брака и казва: *Младоженецът е, който има невестата, а приятелят на младоженеца, който стои и го слуша, се радва твърде много поради гласа на младоженеца* (Йоан 3:29). Отново Исус е Младоженецът, а Божият народ е Невестата.

Исус прави същото като нарича Божия народ „зло, прелюбодейно поколение“ (вж. Матей 12:39, 16:4). И отново думата, която използва за „прелюбодейно“, е в женски, а не в мъжки род.

Апостол Павел продължава в същия дух на образност, като казва, че ние сме Невестата, а Исус е Съпругът (Ефесяни 5:31-32). И така неведнъж в Библията виждаме Божият народ, независимо дали в Стария или в Новия завет, да бъде представян като съпругата във взаимоотношенията ни с Бога. Следователно използването на женския род съществително – „прелюбодейки“, съответства на установения библейски модел.

Идолопоклонството е прелюбодеяство

В Стария завет, обявяването на Юда и Израел за прелюбодейци против Бога винаги е свързано с идолопоклонство.

Просто казано, хората не бяха верни на Бога. Когато говорим за идолопоклонство, си представяме изграждане на статуи, олтари или храмове на богове. Но когато Исус обяви хората за прелюбодейци, причината не беше, че се покланяха на изгавиран образ на друг бог. По-скоро те бяха поискали да докаже, че е Месията като им покаже знамение.

Ако разгледаме обвинението на Яков, че Божиите хора са прелюбодейци, отново не става дума за изграждане на статуи, олтари или храмове. Интересното е, че Яков говори за почти същите действия, поради които Павел трябваше да пише на църквата в Коринт – дискриминация между братята и сестрите (Яков 2:1-13); клевети или негативно говорене за другите (Яков 3:1-12); проява на завист, ревност и егоистична амбиция (Яков 3:13-18) и стремеж и преследване на собствените им удоволствия (Яков 4:1-3). Всички тези неща сочат към идолопоклонство.

Дали последователността на Писанието прекъсва тук? Дали Божиите хора са обвинени в прелюбодейство за нещо различно от идолопоклонство? Простият отговор е: ни най-малко. Всичко е свързано.

Понастоящем съвременната Църква привидно пренебрегва предупрежденията на Исус, Павел, Яков и други автори на Новия завет. Просто казано, ние свеждаме идолопоклонството единствено до статуи, олтари и храмове за поклонение пред чужди богове. Истината е, че идолопоклонството важи и за съвременното западно християнство. Всъщност нашето идолопоклонство може би е по-широкоразпространено отколкото в страните, където са имали храмове, статуи и олтари.

Имам намерение да ви покажа, че идолопоклонството не само преобладава в културата ни днес, но е същият този криптонит, който попречи на успеха на Юда и Израел – същият криптонит, за който говори Павел по повод коринтската църква, същият криптонит, за който говорят Яков и други новозаветни автори. В днешно време това е същият криптонит, който пречи на отделните хора и на църковните общности да успеят да покажат Божието величие на изгубения ни, умиращ свят.

Мотивите на света

Преди да се заемем с идолопоклонството, нека продължим и доразгледаме смелото изявление на Яков. Той набляга на това, че „искаме само това, което ще ни донесе удоволствие“ и после свързва този мотив с приятелство със „света“. Начертана е невидима линия, която присъства последователно в целия Нов завет. Просто казано, светът е задвижван от своите желания. Апостол Йоан го казва по следния начин:

Защото всичко, което е в света – похотта на плътта, похотта на очите и тщеславието на живота – не е от Отец, а е от света (1 Йоан 2:16).

В този текст думите на Йоан обхващат всичко, тоест той дефинира всичко, което е в света. Има много идоли, но всички те попадат в една от категориите, описани в този стих. Да прелюбодействаш със света е да бъдеш задвижван от силно желание за онова, което ще донесе удоволствие на петте ти физически сетива или ще подхрани самоуважението ти независимо от Бога. С други думи, твоята гордост.

Според превода *The Message*, това е „да искаш да става по твоя начин, да искаш всичко за себе си, да искаш да изглеждаш важен“. Това е движещата сила на света. Тя се свежда до следната позиция: „Знам какво е най-доброто за мен и го искам.“

Иронията се крие в това, че Бог иска, желае и копнее за най-доброто за вас. Всеки от нас трябва да утвърди тази истина здраво в сърцето си. Това е от голямо значение, защото светът е като изключително прелъстителна любовница, която ни подмамва далеч от Бога. Светът ви изкушава като ви кара да мислите, че това, което ви предлага, е много по-добро от онова, което Бог има за вас. Затова Яков казва изрично:

Не се заблуждавайте, възлюбени мои братя, всяко дадено добро и всеки съвършен дар е от горе и слиза от Отца на светлините, в когото няма изменение, нито сянка от промяна (Яков 1:16-17).

Първо Яков ни казва да не се заблуждаваме, подвеждаме или отклоняваме от примамките на света. Посланието му просто е: за вас няма нищо добро извън Бога. Ако тази истина се затвърди в сърцата ви, тя ще ви предпази да не се отклоните. Няма значение колко добро ви се струва нещо, колко полезно ви изглежда, колко щастливи ви прави, колко забавно и приемливо е във вашето общество, колко разумно изглежда, колко известни или богати ще ви направи. Ако противоречи на писаното Божие слово, значи не е добро за вас. Накрая ще ви отведе там, където не искате да се озовете и това е пътят на смъртта. *Има път, който се вижда прав на човека, но крайт му са пътища на смъртта* (Притчи 14:12).

За всеки човек пътищата са различни и има много маршрути, които водят до прелюбодейство със света, но всички имат едно общо нещо: изглеждат правилни – добри, полезни, изгодни, приемливи, мъдри. Но ако противоречат на общия съвет на Писанието, всички те завършват със смърт.

Искрено вярвам, че това е причината Бог да ни предупреди:

И така, синове, послушайте ме и внимавайте в думите на устата ми. Да не се отклонява сърцето ти към света, не се заблуждавай в пътеките на света, защото мнозина е повалила ранени и силни са всичките убити от света. Домът на света е пътища към Шеол и води надолу към клетките на смъртта (Притчи 7:24-27, заместих думите „тя“, „й“ със „света“).

Соломон пише това, за да ни предупреди за сексуална неморалност, но тук има по-дълбоко пророческо послание: пазете се от примамките на света; техните сили са големи и привличащи. Защо толкова много народи, включително Израел и Юда, падат толкова лесно на смъртното му легло? Може ли толкова наивно да смятаме, че тези сили вече не съществуват? От следващата глава нататък ще открием колко реални и разпространени са те.

А сега действайте

Никой не сключва брак с идеята да изневери. Макар обетите да са малко плашещи, младоженците правят всичко по силите си да застанат изцяло зад заветните си обещания. Защо тогава толкова бракове се провалят заради прелюбодеяние? Отговорите са комплексни, но на дъното на всичко е фактът, че не успяваме да се опазим от силите, които разрушават тази връзка.

Взаимоотношенията ви с Бога са вашият живот – буквално. Извън Бога няма живот. Но светът се опитва да ви съблазни да извършите прелюбодеяние против Него. Най-добрият начин да останем нащрек е да търсим Бога изцяло.

Какво можете да направите, за да сте сигурни, че давате на Бог всичко?

Какъв е графикът ви? Отделяте ли в него време за Бога, време да четете Словото, да се молите и постите? Търсите ли възможности да служите на Бога в църквата, на работното място или в обществото си? Работите ли така, че да прославяте Бога? Определете един начин, по който искате да подсигурите и запазите взаимоотношенията си с Бога от прелюбодеяние. Съставете план, напишете го и започнете да го изпълнявате.

Какво се крие зад идолопоклонството?

Трябва да разбулим мистерията на идолопоклонството. Няма да е бързо и лесно, но ще е разкриващо и полезно на много нива. Най-голямата полза ще бъде придобиването на знание, нужно, за да го откриваме в живота си. Ще ни даде надмощие при установяването на духовен криптонит. Нека в началото разгледаме корените на идолопоклонството.

Припомнете си от първата глава от тази книга, че Бог е *положил и вечността в човешкото сърце* (Еклисиаст 3:11). Всеки човек на планетата се ражда с това вродено качество. Павел потвърждава с думите: *Понеже, когато езичниците (невярващите), които нямат закона, по природа вършат това, което се изисква от закона, и без да имат закон, те сами са закон за себе си, те доказват, че действието на закона е написано на сърцата им, за което свидетелства и тяхната съвест, а мислите им една друга се обвиняват или извиняват* (Римляни 2:14-15).

Ето каква е истината: всички инстинктивно знаем Божиите пътища, защото те са записани в съвестта ни по рождение. За нас с Лиза това стана очевидно, докато възпитавахме четирите си момчета. Като деца, още преди да ги научим да не правят нещо, те изглеждаха виновни, след като бяха ударили брат си, бяха хвърляли храна, бяха ядосвали родителите си или нещо друго подобно.

Познаването на Бога не само е вложено в сърцето на все-

88 Да убиеш криптонит

ки човек, то е очевидно и във всичко сътворено:

Понеже това, което е възможно да се знае за Бога, им е известно, защото Бог им го изяви. Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него – вечната Му сила и божественост – се вижда ясно, разбираемо от творенията, така че те са без извинение (Римляни 1:19-20).

Замислете се за подчертаните думи в тези стихове: известно (очевидно) и се вижда ясно, което води до “без извинение”. Ето каква е реалността: човекът няма оправдание да не знае за Бога. Той се е показал на всички, които са честни и търсят истината.

Чували ли сте някой да пита: „А какво ще кажете за човек от най-отдалечените части на Африка, който никога не е чувал за Бога? Как може тези хора бъдат спасени? Как може Бог да ги осъди?“

Тези въпроси, често прояви на протест, са оправдание за онова, което те вече знаят или не желаят да научат. В съвестта си те знаят, че Бог е реален, но отхвърлят истината. Онова, което не желаят да научат, е, че познаването Му е достъпно за всеки, който търси истината. Ако трябва да сме напълно честни, хората които задават подобни въпроси, ще трябва да признаят, че отричат Бога. Псалмистът също потвърждава, че гласът на творението постоянно говори за Бога:

Небесата разказват Божията слава и небесният свод възвестява делото на ръцете Му. Ден на ден блика слово и нощ на нощ изявява знание – без говорене, без думи, без да се чуе гласът им. Вестта им е излязла по цялата земя и думите им – до краищата на вселената. В тях е поставил шатър за слънцето (Псалм 19:1-4).

Познаването на необятното Божие величие постоянно се обявява по целия свят във всяка секунда, всяка минута, по 24 часа на ден и 365 дни в годината. Не бихте ли казали, че това

покрива и невежия африканец? Хората могат да се престо-
рят и да живеят все едно не знаят за Божието съществуване,
но истината не само е вложена в сърцата им по рождение,
но и постоянно им говори ден след ден, нощ след нощ. Хо-
рата не могат да избегнат Неговото съществуване, освен ако
не са привели доводи за обратното, не са се самоубедили в
противното и накрая не са притъпили съвестта си дотолкова,
че да се превърнат в глупаци.

Критичният момент

Критичният момент настъпва, когато човек или избира да
търси живия Бог, или „удовлетворява“ това желание като се
обръща към някакъв бог или богове и така облекчава съвест-
та си. Може би сега си мислите: *Аз живея на Запад, боговете
не са част от нашата култура. Ние нямаме статуи, ико-
ни, храмове или подобни неща.* Моля, проявете търпение,
наистина ще ви покажа, че Западът има различни богове,
които не се различават от боговете на други култури.

Как са възникнали тези богове? Не бива да забравяме, че
човечеството е създадо всички богове или идоли. Човешкото
същество е принудено да задоволи вроденото си усещане
за съществуването на Бога, наред с необходимостта да е в
добри взаимоотношения с Него. Ако се създаде алтернатив-
на версия на божество, тогава създателят ѝ решава какво е
необходимо, за да се угоди на божеството и то ще осигури
или позволи онова, което желае създателят, като междувре-
менно се удовлетвори вродената нужда от поклонение. Сега
чуйте какво казва Павел:

*Защото познаха Бога, но нито Го прославиха като
Бог, нито Му благодариха, а се извратиха в своите
мъдрувания и безумното им сърце се помрачи. Като
се представяха за мъдри, те глупееха, и разме-
ниха славата на нетленния Бог с образ, подобен
на смъртен човек, на птици, на четирикраки и на
пълзящи гадини (Римляни 1:21-23).*

Тук фокусът не е върху изработването на образи (идо-

ли), а само последиците от по-големия проблем – това, че не Го прославят като Бог. В този момент е жизненоважно да се установи какво е истинско „поклонение“. Ако си мислим за църковната група за хваление, която пее „бавна песен“, значи изобщо не сме разбрали посланието. Истинското определение за поклонение и хваление не е музика или пеене, а покорство.

Като автор на няколко книги разбрах, че когато представям един сравнително непознат термин в книга, трябва да дам основното му значение, когато го въвеждам за пръв път или като му давам пряко определение, или като го използвам по начин, който илюстрира значението му. Същото важи и за други писатели и Бог не е изключение.

Ако погледнете най-популярните преводи на Библията (NKJV, ESV, NASB, NIV и други), първата поява на думата *поклонение* е в Битие 22:5. Авраам говори на слугите си и ги уведомява какво ще прави заедно с Исаак на хълма. Авраам казва: „Аз и момчето ще отидем там, и (ще) се поклоним“. Какво щеше да прави там? Да пее бавни песни на Бога или да събере музиканти и певци да водят църковно хваление? Ни най-малко. Беше там, за да се покори на Бога – да направи това, което преди три дни Бог му беше казал да направи – да пожертва единствения си син.

Преводът NLT използва думата „покланям се“ в Римляни 1:21, докато в други преводи се използват думите „прославям“ или „почитам“. Всички тези думи са свързани. Ние прославяме и почитаме Бог или друга власт, на която се покоряваме. Ние презираме или не почитаме, когато не се покоряваме. Можем да служим на думи, да хвалим и да прославяме, да пишем песни и така нататък, но ако не вършим онова, което Бог иска, ние Го обиждаме, което е антоним – противоположност на поклонението (или почитането).

Един ден Бог каза на народа Си: *Мразя, отвращавам се от празниците ви... Махни от Мен шума на песните си и свиренето на арфите ти няма да слушам. А нека правосъдието тече като вода и правдата – като непресъхващ поток* (Амос 5:20,21, 23-24). Праведният живот е покорство

пред Неговата власт, а не онова, което ние самите определяме като богоугоден живот.

В Стария завет Бог даде наставления на Моисей кои приноси са приемливи за Него. Народът можеше да принася различни жертви като форма на поклонение: агне (вж. Изход 29:39-41), вол (вж. Изход 29:10-14), зърно (вж. Изход 29:41) и много други. Можеха да изгарят и тамян в скинията и храма като форма на поклонение (вж. Левит 2:2). Но един ден Бог каза:

Но на този ще погледна – на окаения и съкрушения духом, и който трепери от словото Ми. Който коли вол, е като онзи, който убива човек; който жертва агне, е като онзи, който пресича врата на куче; който принася хлебен принос, е като онзи, който принася свинска кръв; който кади за възпоменание ливан, е като онзи, който благославя идол (Исая 66:2-3).

Той започва с изброяване на дошлите под Неговото благословение, онези, които треперят от словото Му. Това е описание на човек, за когото покорството е най-важно. Те ще бъдат онези, на които обръща внимание.

След това се обръща към онези, които избират начина си на поклонение (покорство). Поклонението им не само че не е прието, но и е приравнено на човешки жертвоприношения (хладнокръвно убийство), принасяне на жертва – куче, свинска кръв и благославяне на идол. Тези действия са мерзост в очите Му. Ако някой всъщност направи подобно омерзително приношение или извърши убийство, той ще бъде отлъчен от общността на Израел или наказан със смърт. Това е силно и решително! Затова очевидно поклонението им изобщо не е поклонение, макар да е в съответствие с наставленията за поклонение, дадени в книгата Изход и Левит.

В превода *The Message*, тази фраза гласи: „Вашето поклонение е грях“.

Не забравяйте, че това е народът на завета, получил Божиите обещания. Защо чува подобни злокобни думи? Защото се покланяха по своя начин, а не се покоряваха на Бога. Същото важи и за нас: можем да пеем песни на Бога, да присъстваме

на хвалебни служби, да изповядваме вярност към Него, дори в съответствие с предписаните от Новия завет начини. Но ако нямаме основата на покорство, поклонението ни в действителност не е никакво поклонение. Не ни ли е казано: *Трябва да живеете като послушни Божи деца* (Петрово 1:14)?

Другият основен проблем, споменат от Павел, е, че не се благодари на Бога, т.е. проявява се неблагодарност. Ако вярваме, че имаме право на определен начин на живот, че заслужаваме определени материални неща или очакваме някакъв статус, значи сме егоцентрични и следователно неблагодарни. Все пак сме работили усърдно, планирали сме, поставяли сме цели, мечтали сме за постигнатото или сътвореното, затова изпитваме гордост от труда си.

Последващо поведение

Нагласите да насочваме вътрешното си желание за покорство, отдаване на почит и благодарност към нещо друго, а не към Бога, улесняват идолопоклонството в човека, общността или народа. Павел заявява:

Затова според страстите на сърцата им Бог ги предаде на нечистота, за да се опозоряват телата им между самите тях – те, които замениха Божията истина с лъжата и се поклониха и служиха на творението, вместо на Твореца, който е благословен до века. Амин (Римляни 1:24-25).

Не забравяйте, че това се корени в липсата на покорство и благодарност към Бога. Сега се покланяме (покоряваме) на желанията на грешната си природа. Подчиняваме се на онова, което е било сътворено, но сега е повредено и проклето. Моралният ни компас е повреден и истината е заменена с лъжа. Смятаното за мъдрост всъщност е глупост. Онова, което светът смята за нормално, всъщност не е. Това продължава докато онова, което наистина е *добро*, бъде окачествено като лошо, а истински лошото е признато за добро. Четем още:

Затова Бог ги предаде на срамни страсти... (Рим-

ляни 1:26).

След това изявление Павел отделя следващите няколко стиха, които в превода NLT са 137 думи, за да изброи 22 прегрешения против Бога. Част от тях са убийство, предателство, омраза, алчност, неподчинение на родителите и хомосексуалност. Интересен е фактът, че Павел използва 59 от тези 137 думи (приблизително 43%), за да говори за хомосексуалност, а за останалите 21 прегрешения отделя само по две думи за всяко, без допълнителни коментари. Защо? Да не би Бог да отделя хомосексуалността и да ни дава разрешение да третираме хомосексуалистите като по-големи грешници от участниците в други грехове? Ни най-малко! Той по-скоро изяснява, че афинитетът към хомосексуализма е един от най-добрите индикатори за стремглавото изпадане на обществото в идолопоклонство. Нека се върнем на думите на Павел:

Затова Бог ги предаде на срамни страсти – защото и жените им замениха естественото сношение с противоестествено. Също така и мъжете, като оставиха естественото сношение с жената, се разпалиха в похотта си един към друг, вършейки безобразие мъже с мъже, и приемаха в себе си заслужената отплата за своята заблуда (Римляни 1:26-27).

Общество, което спира да признава, да благодари и да се покорява на Бога, ще прояви склонност да признае, след това да потвърди (одобри) и накрая да аплодира (насърчава) сексуалните перверзии, особено хомосексуалността. Павел определя това поведение като срамно и неестествено.

Истината е заменена от лъжа, което накрая води до обръкване за пола.

През януари 2017 г., списанието „Нешънъл Джеографик“ посвети броя си на така наречената „Джендър революция“. Редакторите събраха внушителен брой хора, за да представят различните сексуални или джендър ориентации, създадени от смъртните. Списанието се консултира с водещи експерти

по човешката сексуалност от университети и колежи. Някои от термините, използвани за описание на сексуални и джендър предпочитания, бяха: аджендър, куиър, двуполов, трансджендър, сисджендър, джендъркуиър, интерсекс, хетеросексуален, биджендър, интерсекс небинарен, трансджендърен мъж или трансджендърна жена и така нататък. Това звучи много изискано, но спада към категорията глупост и заблуда.

Хората, измислили тези термини, са възприемани за умни, образовани и експерти. Какъв ще е краят на обществото ни, ако мисленето ни върви в подобна посока? Изследвания са показали, че правителството на САЩ е похарчило над 200 милиарда долара за неща, свързани с половата (джендър) принадлежност и хомосексуалността.¹ Можете ли да си представите колко възможности можеха да се създадат с подобни ресурси? Средствата можеха да се използват за подобряване инфраструктурата на общинските училища, да се усилят полицейските служби, да се реновират летища и други обществени сгради и, най-важно, да се помогне на бездомни хора, самотни майки и инвалиди. Но тази огромна сума беше похарчена с цел избор на сексуална ориентация, противна на начина, по който Бог е създал човечеството. От самото си начало, Писанието заявява: *И Бог създаде човека... мъжки и женски пол ги създаде* (Битие 1:27). Той решава какъв пол сме и знае кое е най-доброто, защото ни обича.

Всичко това се прави под прикритието на мъдрост, а всъщност е глупаво пропиляване на ресурси. Най-лошото е, че насърчава неправилно поведение и оставя хората в робството на начин на живот, за който не са създадени.

Като общество ние сме приели лъжата, че това е въпрос на „човешки права“ и така позволяваме на един много малък процент хора да го свържат с дискриминация, основана на раса или пол. За тези права трябва да се борим, но това не

1. Mat Staver: Homosexuality Costs The Government Tens Of Billions Of Dollars Brian Tashman |April 16, 2015 12:40 pm - <http://www.rightwingwatch.org/post/mat-staver-homosexuality-costs-the-government-tens-of-billions-of-dollars/>

е същото като онези, които се самоопределят по начин различен от този, по който са били създадени.

Това е абсурдното поведение, пророкувано от Павел, което ще се появи щом спрем да се покланяме (покоряваме) истински на Бога и да Му благодарим. Защо тогава лидерите не надигнат глас и не изобличат тези грешни вярвания и усилия? Започнахме да се страхуваме от истината и сме приели лъжи и измами. Отдали сме се на идолопоклонство и то ни е хванало здраво като нация.

Обществото може да го нарича прогрес, но това е всъщност отстъпление към глупостта. Думите на Павел, написани толкова отдавна, разкриват как сексуалната и джендър перверзия водят началото си от идолопоклонството. След това изброява и други последици:

И понеже те отказаха да познаят Бога, Бог ги предаде на развратен ум – да вършат това, което не е прилично, изпълнени с всякакъв вид неправда, блудство, порочност, алчност, злоба; пълни със завист, убийство, свадливост, измама и злонамереност; клюкари, клеветници, богоненавистници, нахални, горделиви, самохвалци, изобретатели на злини, непокорни на родителите си, безразсъдни, вероломни, без семейна обич, немилостиви (Римляни 1:28-31).

Няма нужда да търсите много усърдно, да правите проучвания или да завършите обществени науки, за да откриете този тип поведение в обществото ни. То е широко разпространено, яростно, необуздано и разрушава живот, семейства и народи. Това извратено поведение и приемането му стоят зад социалния упадък, разрушаване на взаимоотношения и всякакви войни.

И сякаш това не е достатъчно трагично, Павел завършва така:

Които, при все че знаят Божието постановление, че тези, които вършат такива работи, заслужа-

ват смърт, не само ги вършат, но и одобряват онези, които ги вършат (Римляни 1:32).

Правителства, медии, телевизионни и филмови продуценти, социални работници, лидери, влиятелни личности и цялото общество са напълно наясно, че това поведение е против Създателя ни, но пренебрегват онова, което казва съвестта им, насърчават останалите да правят същото и се надяват това да заглуши истината в сърцата им.

Поведението, описано по-горе, е резултат от проблема с идолопоклонството – че не се покланяме (не почитаме и не се покоряваме) на Бога и не Му отдаваме заслужената благодарност. Трябва да признаваме и почитаме Бога с поведението си, а не просто с думите си. Това важи за цялото човечество, но нека сега обърнем внимание как се случва при хората, които вече имат взаимоотношения с Него.

А сега действайте

Поклонението означава да изберем да се покорим, да почитаме и отдаваме благодарност на Бога. Когато изпуснем който и да е от тези елементи на истинското поклонение, се излагаме на заблуда, която води до идолопоклонство. Това важи както за отделната личност така и за общата култура.

Първият обявен акт на поклонение в Писанието е когато Авраам се покори на Бога да принесе в жертва Исаак. Какво ви е казал Бог да направите? Може да е нещо, с което Святият Дух ви е предизвикал, докато сте чели Библията или нещо специфично за вас, върху което Той ви е привлякъл вниманието.

По какъв начин тази глава променя отношението ви към това поръчение от Бога? А сега отделете малко време и попитайте Бога какви стъпки да предприемете, за да изпълните тази задача и се постарайте да Му благодарите, че е избрал вас, че ви е говорил и че е с вас, докато давате израз на поклонението си чрез покорство.

Идолопоклонството на вярващите

Достатъчно лошо е, че в света има идолопоклонство, но когато го открием сред онези, които са в заветни взаимоотношения с Бога, е направо ужасяващо.

Яков нарича този тип идолопоклонство прелюбодейство, защото имаме завет с Бога и както съпруг или съпруга, които изневеряват на партньора си, щом се отдадем на идолопоклонство, изневеряваме на Съпруга Си, Господ Исус Христос.

Цар Саул и амаличаните

Нека започнем със Стария завет и преминем в Новия. Израел имаше завет с Бога, започнал при баща им Авраам. Бог беше дал на цар Саул заповед чрез пророк Самуил: *Чуй сега гласа на ГОСПОДНИТЕ думи* (1 Царе 1:15). Няма грешка относно Божиата воля – тя е директна и точна. На царя беше заповядано да унищожи изцяло амаличаните – всеки мъж, жена, дете и животно. Това беше Божието отмъщение, задето Амалик се противопостави на Израел, когато бягаха от Египет и бяха най-уязвими. Цар Саул незабавно се подчини и мобилизира армията си, за да нападне Амалик. Обаче после четем следното:

И Саул разби амаличаните от Евила до пътя към Сур, който е срещу Египет. И хвана жив Агаг, царя

на амаличаните, и изпълни проклятието над целия народ с острието на меча. Но Саул и народът пощадиха Агаг и най-доброто от дребния добитък и говедата, угоените, агнетата и всичко, което беше добро, и не искаха да изпълнят над тях проклятието. А над всичкия добитък, който беше негоден и слаб, над него изпълниха проклятието (1 Царе 15:7-9).

На мнозина в Израел може би се е сторило, че Саул наистина се е покорил на Господното Слово, но веднага след това четем: *Тogaвa ГOСПOДНOТO слoвo бeшe към Сaмyил и кaзa: Рaзкaяx сe, чe пoстaвix Сaул зa цaр, пoнeжe тoй сe oтвърнa слeд Мeн и нe изпълнявa зaпoвeдитe Ми (1 Царе 15:10-11).* Саул не се поклони на Бога както заслужава, не прояви покорство. Не беше верен на Господ.

Помня как един объркан баща ми довери, че едно от най-големите предизвикателства със сина му – тийнейджър, било, че младежът отчасти изпълнявал това, което му се кажело, но после отивал и правел каквото си искал, което обикновено било да се мотае с приятелите си. Когато баща му заговорел с него по темата, синът се ядосвал и възразявал: „Стига, татко, не бъди толкова строг! Направих 90 % от това, което ми каза. Защо си толкова придирчив? Защо не гледаш 90-те процента изпълнено, вместо 10-те, които не изпълних?“ Бащата беше много разочарован.

Казах му: „Бог също е придирчив“. Напомних му за случката с амаличаните. Казах му, че Саул сигурно е убил поне 100 000 мъже, жени и деца. Убеден съм, че е заколил много повече овце, кози и добитък, отколкото е пощадил. Така че спокойно можем да кажем, че Саул е изпълнил повече от 90 % от заповяданото от Бога. Въпреки това Бог каза, че Саул не Му се е покорил и по-нататък използва думата „непокорство“, за да опише поведението му (стих 23).

Тази библейска история помогна на бащата да разбере, че е прав да смята поведението на сина си за погрешно.

Всъщност съм убеден, че цар Саул е изпълнил почти 99%

от заповяданото от Бог. Защо Бог не се съсредоточи върху изпълненото, вместо върху този 1 % неизпълнение? За много хора това е прекалена придирчивост, но за Бога частично-покорство – дори почти пълното покорство – е липса на покорство, тоест е непокорство. Това означава, че на Бог не се отдава дължимата почит или поклонение.

След това Самуил изобличава Саул, който в заблудата си отрича обвинението, но Самуил посочва животните, принадлежащи в жертва. След това Саул се опита да обвини народа, но Самуил го поправи: „Не, ти отговаряш, ти не се покори на Бога“ (перифразирано). След като Саул е притиснат в ъгъла от пророческите изобличения, Самуил споделя една удивителна истина, свързана с идолопоклонството:

Защото непокорството е като греха на чародейство и упорството – като безбожие и идолопоклонство. Понеже ти отхвърли ГОСПОДНОТО слово, и Той отхвърли теб като цар (1 Царе 15:23).

Засега нека се съсредоточим върху втората част на изречението – „упорството е като... идолопоклонство“. Упорство означава „натискам“ или „бутам“. Саул се отдръпна от истината, от пълното покорство.

Следващите думи *е като* в стиха са с наклонен шрифт, което означава, че не са в оригиналния текст. На еврейски там е нямало думи, а преводачите са ги добавили, за да се чете по-лесно. Би било по-добре да се преведе „непокорството е... идолопоклонство“.

Всъщност, когато някой знае истината и Божиата воля, знае какво е казал Бог, но въпреки това се отдръпва и не се покорява, това е идолопоклонство. Причината? Неговата воля, планове, желания и копнежи биват поставени над Божиите. Всички тези неща идват преди Бога, а идол е всичко, което поставяме преди Бога.

Саул вярваше и дори каза: „Аз се покорих на Бога“, но тъй като не се подчини напълно, а предпочете да постави желанията на хората (и по-точно собствените си желания) над Господното Слово, това беше идолопоклонство. То го за-

100 Да убиеш криптонит

слепи за неуважението, което прояви към Бога.

Записаното в Римляни по отношение на цялото човечество важи и за Саул. Корените на идолопоклонството на Саул не бяха статуите, фигурките, олтарите или храмовете. Простото на Бог не се отдаде нужното поклонение – покорство пред онова, което разкрива. Това поведение води до неосъзнато заменяне на истината с лъжа и така измамата започна да завладява Саул. Тя го доведе до „глупави разсъждения“ и го накара да върши „неща , които никога не бива да се вършат“. Трагичните последици от идолопоклонството на Саул бяха, че злото започна да нараства в живота му. Той стана завистлив, дребнав, неразумен, гневлив, нападаше с омраза Божиите слуги, беше убиец и дори се посъветва с ясновидка вместо с Бога. Това са някои от чертите на характера на Саул, които се проявиха като последица от идолопоклонството му.

Често онези, които имат взаимоотношения с Бога, но въпреки това дават предимство на собствените си желания над онова, което е ясно разкрито в Писанията, са слепи за собственото си непокорство. Както в случая със Саул, идолопоклонството ни прави слепи за истината. Заменили сме истината с лъжа и вярваме, че Бог е на наша страна. Мислим, че разбира сърцата ни и оправдава поведението ни или одобрява начина ни на живот, а всъщност сме Негови противници и сме се превърнали в Божии врагове.

Доволство

Ще представя следващия аспект на идолопоклонството като дам дефиниции на две ключови понятия. Първото е „доволен“ (доволство). Според речника *Merriam-Webster* думата означава „да усещаш или показваш удовлетворение от собствеността си, статуса си или положението си“. Най-често употребяваната гръцка дума за доволен е *аркео* и означава „стигам, достатъчен съм, удовлетворявам и по подразбиране да бъдеш силен и да можеш да помогнеш на някого“ (WSNTDICT).

Не можем да служим както трябва, ако не сме доволни. Ако ни липсва тази добродетел, ще сме податливи да прие-

маме ситуацията от гледна точка на изгодата, която можем да извлечем. Външно действията и думите може да изглеждат неегоистични и дори самопожертвователни, но ако не са основани на задоволство, ще бъдат задвижвани от егоистични мотиви.

Павел пише на църквата: *Не казвам това поради оскъдност, защото се научих да съм доволен в каквото и състояние да съм* (Филипяни 4:11). Той също имаше нужди, но току-що беше информирал онези, на които служи, че не търси грижа заради себе си, а заради тях. Не можеше да излъже или преувеличи, докато пише Библията, затова знаем, че това наистина е бил мотивът му, а не някакво „политически коректно“ изявление. Единственият начин да има толкова безкористни мотиви е да бъде напълно доволен, дори когато изпада в истинска нужда.

По тази причина ни е казано като вярващи: *А благочестие то със задоволство е голяма печалба... но като имаме храна и облекло, нека да бъдем доволни с това* (1 Тимотей 6:6, 8). С доволството е свързана „голяма печалба“, но тя не винаги се вижда в програмата ни. Доволството ни помага да бъдем непоклатими и да не се предаваме преди да видим отговор на молитвите си.

В молитва попитах Бога за Неговото определение за доволство. И в сърцето си чух: *Пълно удовлетворение във волята Ми*. Животът на нашия Господ Исус е точно изображение на доволство. Чуваме Го постоянно да изрича: *Моята храна е да върша волята на Онзи, който Ме е пратил, и да извърша Неговото дело* (Йоан 4:34). Доволството Му и посвещението Му на Божията воля се виждат ясно в месианския Псалм, който гласи: *Радвам се да върша волята Ти, Боже мой, и Твоят закон е вътре в сърцето ми* (Псалм 40:8). За Него не съществуваша желаниа или страсти извън Божията воля. Най-силният му стремеж беше да изпълни желанията на Своя Отец.

Не бива обаче да бъркаме доволството със самодоволство, защото те никак не си приличат по значение. Ще видите как Исус със силен вик и със сълзи принесе молитви

102 Да убиеш криптонит

и молби (Евреи 5:7). Той преобърна масите на сарафите и имаше силно желание да вечеря с апостолите вечерта преди да понесе страданията Си. Не беше доволен да вижда хората в робство, болни и изгубени, беше воин, който защитава угнетените. Но когато се касаеше за Неговите нужди или желания, беше доволен. Отправяше молби към Отец и се уповаваше на Него да снабди.

От това доволство се родиха думите „Аз живея заради живия Отец“. Това създаде сигурност и стабилност, които не са от този свят и Го накара смело да заяви: *Знам откъде идвам и къде отивам* (Йоан 6:57 и 8:14). Поради това Той не можеше да бъде отклонен или подведен и беше съвършеният Слуга!

Алчност

Втората ключова дума, свързана с определението на идолопоклонството, е „ламтя“ (ламтеж, алчност) и е съвършената противоположност на *доволен*. Това не е дума, която чуваме често в ежедневните разговори, затова е важно да ѝ дадем определение с цел да я разпознаем и разберем в Библията.

Нека започнем с английското определение. В речника *Уебстър* е записано „силно желание за придобиване и притежаване на нещо, което се предполага, че е добро“. На гръцки дефиницията е по-описателна. Преди да я разгледаме, нека първо видим какво казва Павел, за да стигне до споменаване на алчността в Колосяни:

И тъй, ако сте възкръснали заедно с Христос, търсете това, което е горе, където Христос седи отдясно на Бога; за небесното мислете, а не за земното. Защото вие умряхте и вашият живот е скрит заедно с Христос в Бога. Когато се яви Христос, нашият живот, тогава и вие ще се явите с Него в слава (Колосяни 3:1-4, НП).

Павел ни дава ключа към поддържане на състояние на доволство. Когато схванем напълно, че сме в заветни взаи-

моотношения с Всемогъщия Бог чрез Исус Христос, осъзнаваме, че не ни липсва нищо, абсолютно нищо. Исус казва, че „царството е наше“ и ако първо, а не второ или трето, а първо търсим царството Му, всичко нужно ще ни се прибави.

Това определя и първата основна атака на врага срещу Исус. По време на изкушението в пустинята, Сатана се опита да накара Исус да търси снабдяване на нуждите извън Отец. Условиата бяха тежки, след 40-дневен пост Исус беше гладен. Врагът се надяваше да Го накара да недоволства и да Го подтикне към алчност, но Исус отказа. Скоро след това ангелите дойдоха и нахраниха Исус с храна от небето! Плановете на врага се провалиха при Исус, но това не означава, че няма да използва същата стратегия срещу нас. Той цели да ни извади от състоянието на доволство от снабдяването на Бога и да ни накара сами да търсим снабдяване.

Павел казва, че тези, които търсят Бога, не Го използват просто за да получат това, което искат, а пламенно се стремят към Неговото сърце и удоволствие, ще открият, че умовете им се занимават с небесните неща. В това състояние ставаме като Исус. Горещото ни желание е да вършим волята на Онзи, който ни изпраща. Прекрасният резултат е, че и ние като Исус не можем да бъдем забавени, отклонени или подведени и сме готови да станем истински слуги на Царството! После Павел продължава:

И тъй, умъртвете онова, което произтича от земната ви природа: блудство, нечистота, похотливост, ниски желания и алчност, която е идолослужение. Заради тези пороци Божият гняв идва върху синовете на непокорството (Колосяни 3:5-6, НП).

Погледнете Павловите думи - *алчност, която е идолослужение*. Ето следващия ключ към разбирането какво е истинско идолопоклонство. То лесно се забелязва в езическите народи, които строят олтари, статуи и храмове, но е нужно разбиране и проникателност, за да го видим в „цивилизована култура“. Павел казва, че когато спрем да изпитваме доволство, а започнем да изпитваме алчност, сме заменили

близките си взаимоотношения с Бога с идолопоклонство и прелюбодеяние.

Нека разгледаме гръцката дума *плеонексия*, която в този стих е преведена „алчност“. Нека ви дам три различни определения от уважавани източници:

Pillar: „Неуместно желание за повече.“

BDAG: „Състояние, в което човек желае повече, отколкото му се полага.“

SCE: „Това предполага самообожаваш се, ненаситен дух.“

Нека се съсредоточим върху последното определение: „самообожаваш се, ненаситен дух“. Когато обичта ни не е отправена към Царството, защото не него търсим първо, влизаме в режим на оцеляване. Вече сме готови да се хванем за всичко, което смятаме, че ни е нужно, за да бъдем удовлетворени. Ще търсим собственото си удоволствие, богатство и материална изгода, слава, статус, положение, репутация, компания, осъществяване, сила, власт, похот и много други от позиция на самообожествяване. Когато не сме доволни, изпадаме в подобно състояние. Стремим се към нещо, защото ни липсва мир и покой с онова, което Бог ни е дал. Обзема ни напрежение по повод плана Му или развитието в живота ни.

Без съмнение доволството и алчността са противоположни сили. Доволството ни държи далеч от идолопоклонството и по-близо до Божието сърце, а алчността ни отдалечава от Бога и ни води към олтарите на идолопоклонството. Това са противоположни думи с обратни значения, което допълнително илюстрира разликата между тях. Лесно можем да разберем защо авторът на Евреи смело заявява:

Не бъдете сребролюбиви, а се задоволявайте с това, което имате, защото Сам Бог е казал: „Няма да отстъпя от тебе, нито ще те изоставя.“ За това можем смело да казваме: „Господ е с мене, аз не се боя: какво ще ми стори човек?“ (Евреи 13:5-6, НП).

В следващата глава ще открием, че богоугодното доволство ни дава увереност във всяка трудна ситуация. Тя ни пази да не паднем в капаните, които светът поставя пред вярващите. Доволството съдържа в себе си голяма печалба и мир, който надминава нашите разбирания.

В противовес, алчността е дом на безпокойство и се подклажда от непрестанни желания и страсти. Това е състояние, при което са неизбежни както измамата, така и унищожението.

А сега действайте

За нас е от огромна важност да разберем ясно истината на Божието слово. То е написано за нас, затова нямаме извинение. Никой няма да може да застане пред Бога и да каже: „Но, Господи, аз не знаех!“. Както Бог се разкрива на всички чрез творението и затова никой няма оправдание, така ни е разкрил волята Си чрез Писанието и нямаме оправдание.

Колкото и да ни е трудно да чуем, че частичното покорство е същото като идолопоклонството, можем само да сме благодарни, че го научаваме. Ако знаем за какво ще ни проверяват, ще издържаме проверката всеки път. Това е Божията добрина и милост!

Тъй като е лесно да бъдем заслепени за какво сме били частично покорни, упорити или алчни, помолете Святия Дух да ви разкрие области в живота ви, които са изпаднали под това влияние. Покайте се за областите, които ви покаже и Го помолете да ви очисти. Накрая Го помолете да изпълни ново живота ви и да ви даде сили да Го следвате в покорство с цялото си сърце.

Облекчаване на напрежението

В предходната глава представих два различни аспекта на идолопоклонството – непокорство и алчност. Нека сега ги свържем, защото те вървят ръка за ръка и да открием как работят заедно, защото това ще ни приближи с една стъпка до разбирането какво прави един вярващ податлив на криптонит.

Труден сценарий

Помислете отново за цар Саул. Той не беше доволен да пребъдва в Божията воля. Упорството му го направи податлив на алчността. Първата му грешка не беше с амаличаните, а по-рано, когато се изправи срещу филистимците. Като врагове на Израел те бяха събрали огромна армия от 3000 колесници, които в онези дни са били като танкове и толкова много пешаци, че са изглеждали като зрънца пясък на брега! Бяха направили лагер в Михмас и бяха готови да нападнат.

В сравнение с това армията на Саул била нищо. Била новосформирана и все още се учела. Четем следното:

И израилевите мъже видяха, че бяха в беда, защото народът беше притиснат; и народът се скри в пещери, в гъсталаци, по скали, по височини и в ровове. И евреите преминаха Йордан към земята на Гад и Галаад. А Саул беше още в Галгал и целият народ го следваше треперейки (1 Царе 13:6-7).

Можете ли да си представите напрежението, на което е бил подложен Саул? Ти си водач, командир и цар, а армията ти от новаци се изправя пред много по-опитна, силна и голяма войска. Най-лошият кошмар на Саул се сбъдва пред очите му – мъжете от армията му започват да изчезват. Но на път е възможно подкрепление – пророкът Самуил, който по план трябва да дойде в този ден и да принесе жертва пред Господа. Това ще обнови доверието на мъжете в лидерските качества на Саул и ще им вдъхне смелост да влязат в битка. Но има проблем:

Тогавата той чака седем дни, според определеното от Самуил време, но Самуил не дойде в Галгал; а народът се разпръсваше от него. Затова Саул каза: Донесете ми всеизгарянето и примирителните жертви! И той принесе всеизгарянето (1 Царе 13:8-9).

За никого не беше тайна, че Саул не е овластен от Бога да принесе жертва. Това действие е запазено за свещеника (Самуил е едновременно пророк и свещеник). Но ако трябва да сме справедливи със Саул, в подобна напрегната ситуация, сигурно е помислил: *Отчаяните времена изискват отчаяни мерки.* И Самуил щеше да отстрани всяко съмнение по въпроса:

И когато свърши принасянето на всеизгарянето, ето, Самуил дойде; и Саул излезе да го посрещне и да го поздрави. А Самуил каза: Какво си направил? И Саул каза: Понеже видях, че народът се разпръсва от мен и че ти не дойде в определеното време, а филистимците са се събрали в Михмас, затова казах: Сега филистимците ще слязат срещу мен в Галгал, а аз не съм се помолил на ГОСПОДА. Затова се принудих и принесох всеизгарянето. И Самуил каза на Саул: Извършил си безумие. Не си спазил заповедта на ГОСПОДА, своя Бог, която Той ти заповяда. Защото сега ГОСПОД щеше да утвърди царството ти над Израил до века. Но сега царството ти няма да се утвърди. ГОСПОД си потър-

*си човек по сърцето Си и ГОСПОД определи него
за княз над народа Си, понеже ти не спази онова,
което ГОСПОД ти заповяда (1 Царе 13:10-14).*

Това е работата на пророците – изясняват всяко обърква-
не като ни връщат към Божиите заповеди. В трудни времена,
хората лесно могат да забравят какво иска Бог. Действията
на Саул, продиктувани от несигурност и недоволство, пока-
заха на израилтяните, че трудните времена ни дават право
да изберем дали е най-добре да се покорим на Бога или не.
А това просто не е вярно! Винаги е най-важно да се покоря-
ваме на Бога, независимо от времената.

Несигурността на Саул беше просто проява на липса на
доволство. Той искаше всичко около него да е под контрола
му, а обстоятелствата далеч не бяха такива. Беше му неприят-
но, че се намира под напрежение и искаше да го облекчи. Не-
доволството му го подтикна да се стреми към желания мир.

Ето истината, която всички трябва да разберем: когато
служим на Бога, често ще срещаме бедствия, трудности и
изпитания. Исус ни го гарантира: „В света имате скръб“ (Йоан
16:33). В бедите откриваме силата на нашата вяра. Ако ус-
тановим, че вярата ни намалява, ако нивото на вяра спада
според „мерителната скала на вярата“, е време да извикаме
към Бога, да търсим Словото Му и да чакаме Духа Му. Ако
направим тези неща, ще излезем от изпитанието с по-силна
вяра от преди.

Нашата вяра е скъпоценна стока, по-ценна от всички ре-
сурси на земята. Погледнете на нещата по следния начин:
ако някой ви предложи безотказен бизнес план и капитал,
който да инвестирате, какво ще отговорите? Ще започнете
ли да се оплаквате, че е прекалено трудно или много трудо-
емко? Или ще сграбчите възможността и ще държите твърд
курс към изпълнение на безотказния план? Със сигурност
ще започнем и ще чакаме голяма възвръщаемост.

Още един труден сценарий

Замислете се за Давид, който беше пълна противополож-

110 Да убиеш криптонит

ност на Саул. Той се изправи пред още по-трудно предизвикателство.

Той, заедно с последните си 600 приятели на земята, бяха отхвърлени. Денят не беше хубав, но щеше да става още по-лош. Прибраха се у дома в Сиклаг и откриха, че докато ги е нямало, амаличаните са нападнали и са взели всичко ценно – съпругите, децата и вещите им и са подпалили останалото. Не останало нищо!

Можете ли да си представите чувствата на Давид? Крил се е в пустошта и пустините на Израел над 12 години. Не е виждал семейството или приятелите си от детинство да посещават хвалебни служби, не се е радвал на делата на общността и на други национални събития през цялото това време. Наложило му се е да се крие и понякога да бяга от най-добрите войници на спецчастите на Израел, които го преследвали и гонели.

Поради това накрая станало толкова опасно, че заедно с мъжете си и семействата им се наложило да намерят подслон в чужда държава в продължение на две години. Колко дълго щяло да продължава това? Къде била наградата задето служил на Бога? На няколко пъти Давид можел да вземе нещата в свои ръце и да убие водача на Израел, под чието управление Бог го бил поставил. Това би облекчило напрежението и страданията му. Но той бил верен, устоял и запазил доволството си в продължение на 14 години.

Сега спрете и помислете. Случвало ли ви се е да искате да се откажете след 3 трудни седмици? Или три месеца или години?

Три години са много време, ако постоянно сте в беда, но бледнее в сравнение с това, което понесъл Давид. Трудният период на Саул бил около седмица и той се предал. Избрал да преследва уважението и по-високия статус в очите на хората си като не се подчини на Бога. Избрал поведение, което едновременно ще го облекчи и ще го възвиси. Не изчакал повишението, което идва само от Бога.

Да се върнем към историята на Давид. Той и хората му се връщат в Сиклаг и откриват, че всичко, което им е скъпо и

ценно, вече го няма. При това откритие Давид и останалите мъже плачат, докато силите им се изчерпват. Давид може да си е мислел, че е стигнал дъното, но има още. Предстои още по-голямо изпитание. Сега хората му – последните 600 приятели, които има на земята, са му толкова ядосани, че искат да го екзекутират!

Давид беше в голямо притеснение, защото народът говореше да го убие с камъни, понеже целият народ беше огорчен духом, всеки за синовете си и дъщерите си (1 Царе 30:6).

Когато настъпи кризата, мъжете на Саул избягаха. Той се чувстваше сам, в отчаяна нужда от утвърждаване, уважение и почести. И ги потърси като наруши Божиите наставления.

Точно обратното, хората на Давид не дезертираха, а искаха да го убият! Положението му беше много по-тежко от Сауловото. Недоволството на Саул го доведе дотам да намали напрежението вместо да се уповава на Бога и да изчака Самуил. Реакцията на Давид беше съвсем различна:

Но Давид се укрепил в ГОСПОДА, своя Бог. И Давид каза на свещеника Авиатар, сина на Ахимелех: Моля те, донеси ми ефода. И Авиатар донесе ефода на Давид. И Давид се допита до ГОСПОДА и каза: Да преследвам ли тази дружина? Ще ги настигна ли? А Той му отговори: Преследвай ги, защото непременно ще ги настигнеш и непременно ще избавиш всичко (1 Царе 30:6-8).

Давид не се опита да се измъкне с приказки, нито измисли някакъв самонадеян план. Не каза: „Омръзна ми! Каква ми е ползата, че съм служил вярно на Бога? Дадох Му най-добрите си години. Той ме постави подчинен на такъв тиранин. Той е истинската причина да попадна в такъв ад!“

Давид никога не обвини Бога. Нито се стремеше към престола. В трудните си моменти можеше да си отмъсти като убие Саул и се възкачи на трона, който Бог му беше обещал.

112 Да убиеш криптонит

Но, той изчака Бога, а Саул - не. Давид запази обичайното си поведение на доволство и предпочете първо да пита Бога.

Божие то избавление или снабдяване винаги идва, но не и преди да имаме възможност да не се покорим на Словото Му – като изкушенията в пустинята, където сатана даде на Исус възможност да се избави от мъките Си преди да дойдат ангелите и да Му служат. Почти винаги се случва така. Ако запазим доволството си, се предпазваме от търсене на собствено снабдяване или придобиване на слава.

Отново при амаличаните

Ако продължим да разглеждаме живота на Саул, насочваме вниманието си към случката с амаличаните. По хронология, тя става след сблъсъка на Саул с филистимците.

Какво подхранваше непокорството на Саул с амаличаните? Защо пощади живота на царя и спаси най-добрите животни, когато Божията заповед беше толкова ясна? Отново говорим единствено за алчност, водена от несигурността на Саул и недоволството му в Божията воля.

Първо, защо пощади царя? Да завладееш една държава е голямо постижение и в онези дни, когато царете побеждавали в битка, често водели победения цар в собствения си дворец. Да държиш край себе си царя на чужд народ, когото си победил, е като да имаш жив трофей. Всеки път щом го погледнеш, той ще ти напомня за победата над цялата му страна. Когато чиновниците и дворцовите слуги го гледат, той им напомня колко силен водач си. Това усилвало и напompвало егото и увереността и било полезно, ако си несигурен лидер.

Второ, защо да не запазиш най-добрите овце и кози, добитъка, угоените телета и агнетата? Причината беше същата – Саул търсеше уважение и почести от войниците и народа си. Ако им дадеше най-добрите амаличански животни, това щеше да им напомни, че е велик водач. След време щяха да си спомнят и да се хвалят със силата, стратегията и мъдростта му да нападне победената страна. Щяха да виждат, че Бог е на неговата страна и така хората нямаше да оспорват властта му.

Алчността на Саул го подтикваше постоянно да търси утвърждаване. След победата си той всъщност си издигна паметник. Когато пророкът изтъкна непокорството му, той се притесни повече как ще го възприемат приближените му и гражданите, а не че е проявил непокорство към Бога (вж. 1 Царе 15:30). В неговите очи, отсъствието на Самуил – най-уважаваният пророк в страната – щеше да подрони репутацията му, особено след като Самуил тъкмо го беше смърлил. Той трябваше да си осигури потвърждаване на лидерството и властта си, за които, интересното е, че са му дадени от Бог. Той желаше да има уважение, почести, величие и власт повече от всичко друго. Тази алчност го доведе до упорство в непокорството му към Божиите заповеди.

Просто казано, Саул не беше доволен в Божиата воля.

Извор

Сега става ясно, че един идол се превръща в извор на нещо за нас като изпълни ненаситните ни желания. Това може да се случи във всяка област от живота ни. Идолът заема мястото, което заслужава Бог. Той може да осигури щастие, комфорт, мир, снабдяване, власт, уважение и така нататък. Бог казва: *Да не си правите идоли или кумири* (Левит 26:1). Ние сме тези, които правят идола и той не винаги е изработен от камък, дърво или скъпоценен метал. Силата на идола се крие в сърцата ни.

Идолът може да е всичко, което поставяме преди Бог в сърцата си! Това е нещо, което обичаме, харесваме, желаем, на което се доверяваме или отделяме повече внимание отколкото на Господа. Господ разкри на жена ми Лиза, че идолопоклонството е това, от което черпим сила или на което даваме силата си. Един вярващ изпада в идолопоклонство, когато позволи сърцето му да се изпълни с недоволство и търси удовлетворение извън покорството пред Бога. Това удовлетворение може да е човек, вещь или дейност.

Надявам се, че стана напълно ясно, че идолопоклонството е много повече от икони, статуи, олтари и храмове. Поради факта, че то често се свежда до подобни неща, мнози-

на пропускат някои важни предупреждения в Писанието. В следващите глави ще продължим да разкриваме истинското лице на идолопоклонството и колко разпространено и разрушително е то в западната култура на XXI век.

А сега действайте

Основният елемент на идолопоклонството е когато черпите сили или придавате сила на нещо или на някого различен от Бога. За нас идолът се превръща в източник на нещо. Не говорим за това всички да напуснат работа, защото трябва да се упоават на Бога да снабди нуждите им, вместо да получават пари от работодателя си. Но трябва да разберем, че Бог ни подсигурява чрез работата ни.

Виждаме, че Бог ни осигурява любов чрез семейството ни и ние също го обичаме, но признаваме и почитаме Бога като неин източник. По-важно е, че почитаме Бога като извор на живота ни и като такъв отхвърляме неща, които ни отдалечават от Него.

Надявам се, че вече започвате да разбирате, че идолопоклонството е нещо повече от покланяне на статуи. Помолете Бог да ви покаже върху какво идолопоклонството е установило влияние в града или общността ви, след това се застъпете в молитва за тези области. Молете се Бог да освети с истината Си тези места, да изпрати децата Си там като Своя светлина и да изяви Себе Си като Господ на всички.

Криптонит!

Нека обобщим накратко казаното в предходните глави.

Същината на идолопоклонството не са статуите, иконите, олтарите и храмовете. Това са само вторични продукти на нещо по-дълбоко. Идолопоклонство е, когато човечеството пренебрегне онова, което Бог ясно иска, за да задоволи стремежите или копнежите си, които противоречат на Неговите желания.

Вторичен продукт от тази алчност е появата на изкривен възглед за Бога. Вследствие от това, ако някой участва в идолопоклонство, Бог се оттегля и го предава на падналата му природа, да прави срамни неща според желанията на покварената си природа. Насладата, удоволствието и заниманията му са неща, които, в крайна сметка, носят смърт вместо живот.

Този сценарий не е по-различен за вярващия. Християнинът се занимава с идолопоклонство, когато пренебрегне онова, което Бог ясно му е разкрил, за да удовлетвори свое силно желание. Така че в същината си идолопоклонството е *съзнателно непокорство* пред Божията воля. Различно е от ситуация, когато вярващият изпадне в грях и се покае. Идолопоклонството възниква, когато вярващият се предаде на греха. Този човек е издигнал своето желание над Божията воля и си е направил идол.

Идолопоклонството е духовен криптонит

Ако погледнем назад и се замислим за различните примери, които разглеждахме в предишните глави, ще стигнем до

заклучение, че нарушенията са все в този смисъл. Ахан получи ясни заповеди - да посвети на Бога всичко взето от Ерихон. Но когато го хванаха, той призна: *Когато видях между трофеите..., аз ги пожелах и ги взех* (Исус Навин 7:21). В превода NLT се казва: „Толкова силно ги исках“.

Това, което Ахан искаше, за него беше по-важно от онова, което изискваше Бог. Той не изпитваше страх от Бога и съзнателно не се покори. Съзнателният му грях не беше нищо друго освен идолопоклонство или както го нарекохме ние – духовен криптонит. Идолопоклонството му не само донесе осъждение на самия него и семейството му, но и осакати общността. Израел отслабна и вече не можеше да побеждава другите народи.

Коринтската църква често задоволяваше собствениците си плътски желания, пренебрегвайки нещата, които Бог им беше разкрил. Всъщност Павел пише, че „и досега сте плътски“ (1 Коринтяни 3:3). Те бяха завистливи, разделени, караха се помежду си, извършваха и си затваряха очите за прелюбодейството, съдеха се един друг и когато се събираха за Господната вечеря, не беше за да си спомнят за Исус. Целта беше да задоволят плътските си апетити. И като си поставиха тази цел, те съзнателно не се покориха на Божиите заповеди. Затова Павел накрая пише: *Затова, братя мои, когато се събирате да ядете, чакайте се един друг. Ако някой е гладен, нека яде у дома си, за да не се събирате за осъждане* (1 Коринтяни 11:33-34). Поради тяхната алчност (идолопоклонство), мнозина бяха слаби, болни и умираха преждевременно. Те не бяха живи посланици на небесата.

Същото важи и за хората, на които писа Яков. Те изпитваха силна завист един към друг, бяха мотивирани от егоистична амбиция, караха се и воюваха помежду си. Яков изтъкна, че „пожелавате, но нямате“ (Яков 4:2). Отново виждаме как вярващите практикуват грях, за да удовлетворят егоистичните си желания. Наречени са „прелюбодейки“, защото са въввлечени в идолопоклонство. Не защото правеха статуи, икони, храмове и олтари. Макар да не е споменато, духовният криптонит, който толерираха, най-вероятно им пречеше да живеят в свръхестественото.

Идолопоклонството не е просто грях, то е съзнателен или известен грях. По същество, ще притежаваме или ще правим онова, което считаме за важно, независимо какво е казал Бог.

Ето как започна всичко в градината. Адам и Ева пожелаха това, което смятаха за добро, полезно, изгодно, приятно и щеше да им донесе мъдрост. Те целенасочено не се покори-ха на онова, което Бог ясно беше заповядал.

Щом изберем този курс на действие, в нас се настанява заблудата. Все още вярваме напълно, че сме в добри отношения с Бога, а всъщност не сме. Тогава ще се наложи Бог да изпрати посланик – апостол, пророк, пастор или приятел, който ни обича и достатъчно го е грижа за нас, за да ни каже истината. Дори и така, до този момент заблудата си е изградила крепост и макар да може да бъде разбита, е трудно да се освободим. Първата глава на Римляни казва, че онези, които имат подобно поведение, „потискат истината чрез неправда“ (стих 18). Истината за Бога и пътищата Му е оставена на заден план и е по-трудно да бъде възприета и разбрана. Вследствие на това, участващите *се извъртиха в своите мъдрувания и безумното им сърце се помрачи. Като се представяха за мъдри, те глупееха* (Римляни 1:21-22). Истината вече им се изплъзва и се формират алтернативни или извратени поучения за Бога, които одобряват греха и представят погрешно начина на живот.

Не е по-различно при вярващите, които изпадат в идолопоклонство. Чуйте какво казва Яков: *Бъдете обаче изпълнители на словото, а не само слушатели, мамещи сами себе си* (Яков 1:22).

Когато ясно чуем Божието слово и не му се подчиним, с нас се случва нещо: воал на име „заблуда“ покрива сърцата ни. Вече изцяло вярваме, че имаме правилни виждания за Бога, Исус и Царството, но всъщност не сме в синхрон с Него. Думата „заблуждавам“ се определя като „приемам за вярно или валидно нещо лъжливо или невалидно“ (Merriam-Webster). Не знам дали това внушава здравословен страх

118 Да убиеш криптонит

във вас, както в мен, но се надявам да е така. Съзнателното непокорство не е нещо, което трябва да се приема лековато.

Заблуждаваме се, ако казваме, че можем да пренебрегнем тези предупреждения в Новия завет, защото всичко е покрито от Божията благодат, прошка и любов. Помнете, че същият Бог, който разкрива Своята благодат, прошка и любов в Новия завет, е Този, който разкрива опасностите от съзнателното непокорство.

Не можем просто да изберем стихове от Библията, които ни харесват, и да пренебрегнем и дори изхвърлим онези, които не харесваме. Този манталитет сам по себе си е заблуда. Трябва да приемем целия съвет на Божието слово. За жалост, в момента съвременната Църква преживява епидемия от пренебрегната истина. Не защото Бог задържа и не разкрива истината, а поради постоянното идолопоклонство, появяващо се в Църквата.

По-нататък Яков казва:

Защото, ако някой е слушател на Словото, а не изпълнител, той прилича на човек, който гледа естественото си лице в огледалото, понеже се оглежда и си отива, и веднага забравя какъв е бил (Яков 1:23-24).

Хората, които слушат Божието слово и не се покоряват, ще забравят кои са в Христос. Те ще се държат по един начин в църквата, в малка група или на конференция, където се говори Божието слово, но излизайки ще се държат също като хората в света. Божието слово е огледалото, затова щом са пред него, те се държат подобаващо. Съответно се налага да измислим някакво изкривено учение, за да обясним защо е допустимо да се държим не по-различно от хората в света. Може да кажем: „Християните всъщност не се различават от невярващите, просто сме получили прошка.“ Или да кажем: „Бог знае, че имаме грешна природа и никога в този живот няма да можем да ходим във външна святост. Затова ни е покрил с благодатта Си.“

Можем да намерим отделни стихове в Новия завет, които наглед потвърждават това твърдение, но трябва да изхвър-

лим много други, за да повярваме в това грешно учение.

Трябва да решим:

- Наистина ли искаме да живеем в блатото на греха?
- Искामе ли ефектите на криптонита да пречат на нашите сили като свръхестествени посланици на Бога?
- Искаме ли да живеем много под това, за което сме били създадени, за да се придържаме към тези измамни учения?
- Искаме ли просто да живеем не по-различно от света и накрая просто да избягаме от този живот и да отидем в небето?
- Или искаме да видим как Царството се разширява и се изпълнява видението за славния последен храм (Църквата), който видяхме преди няколко глави?

Когато приемем криптонита, се отказваме от нашата сила, жизненост и способността да преобърнем света с главата надолу. Ние реално потискаме истината. Задържаме я и крием Исус от останалия свят. Затова Павел накрая вика към коринтяните:

Мислете трезво. Събудете се за святост. Не си играйте безразсъдно и безотговорно с фактите за възкресението. Незнанието за Бога е лукс, който не можете да си позволите в подобни времена. Не се ли срамувате, че сте позволили подобни неща да продължават толкова дълго? (1 Коринтяни 15:34, букв. прев. от MSG).

Той казва на тази църква, че могат да живеят като Исус, но въпреки това продължават със своето идолопоклонство. Все още вярват, че заради придържането към онова, което е важно за тях, си струва да пренебрегват разкритата истина на Божието слово. Те се отнасят безотговорно и безразсъдно към Божието слово, потискат истината в собствения си живот и в резултат от това са осакатени, нямат сила и не променят обществото.

Това е трагедия в много отношения, но най-лошото е, че изгубените души, които заобикалят тези идолопоклонници, нямат изявения образ на Исус. В превода NKJV този стих гласи: *Събудете се за правдата и не съгрешавайте, защото някои от вас не познават Бога. Това казвам, за да се засрамите.*

120 Да убиеш криптонит

Павел казва на църквата: „Вие сте единственият Исус, когото ще видят грешниците в Коринт. Ако не видят свидетелство за Неговата възкресенска сила и природа във вас, те просто няма да ги видят. Защо сте потъпкали истината, не само пред себе си и в църквата, а и пред неспасените в обществото ви?“

Когато сме в синхрон с Бога, сме в хармония със самия живот.

Питали ли сте се защо хората от света не са привлечени от нас или ако са, са им допаднали погрешните неща? Дали са очаровани само от нашето чувство за хумор, умното поведение, подходящите забавления или музиката ни? Или виждат преди всичко живия, силен Цар в и сред нас? Замислете се за Ранната църква – те постоянно били наричани „богове“ и били принудени да паднат и да извикат „Не, не сме богове! Ние сме деца на Всевишния Бог!“

На Петър се наложи сериозно да каже на римски офицер: *Стани; и аз самият съм човек* (Деяния 10:26).

Наложил се Павел да извика към гражданите на Листра: *Какво си мислите, че правите! Ние не сме богове!* (Деяния 14:14-15, MSG).

В Малта гражданите *стигнаха до заключение, че той [Павел] е Бог!* (Деяния 28:6, MSG).

Във „вечерните новини“ в Солун имаше репортаж: *Тези, които размириха света, дойдоха и тук* (Деяния 17:6).

Гражданите на Ерусалим заявиха: *народът ги величаеше* (Деяния 5:13).

В Коринт липсваха подобни съобщения, а липсват и в нашето западно общество. Дали защото сме се съгласили с криптонита? Вярвам, че сме се съгласили с еквивалент на счупен телефон, който не може да изпраща съобщения. По-скоро ни е казано, че е счупен за постоянно, така че можем да приемем да оцеляваме и без него.

Аз не съм от тези, които се задоволяват с малкото. Не искам да изгубя дадената ни от Бога жизненост, живот, сила, здраве и способност да показваме на изгубения свят живия Спасител и Цар. Вярвам, че има много хора, на които им е омръзнало просто да съществуват и едва да оцеляват.

Усещам божествен подтик, поръчение от Бога да ви напиша това. То е за вас, ако не сте доволни да живеете в мръсотията, боклука и отпадъците на сегашния свят. То е за вас, ако искате по-висш живот, възкресенски живот.

Бог, вашият Отец, го иска за вас. Не, Той пламенно желае да живеете в този по-висш живот! Иска да опитате божествената Му природа и сила повече, отколкото го искате вие.

Бог не ни дърпа назад. Ако нещо ни пречи, то това е собственото ни идолопоклонство.

По-нататък ще разгледаме по-задълбочено измамата, която е заслепила толкова много членове на съвременната църква. Ще видим, че сме приели за нормално християнство, което не е нормално по небесните стандарти.

Очакват ни призвание, съдба, среща с величието. Време е да се отърсим от непокорството и летаргията си и да се облечем във величие, слава, великолепиe и сила в Исус Христос.

А сега действайте

Идолопоклонството започва, когато закоравим сърцето си към казаното от Бога. Това е коренът на всяко идолопоклонство. Затова Бог каза на Израел да раздерат сърцата си, а не дрехите. Той не искаше повърхностно покаяние, което не стига до корените на проблема – закоравените им сърца, които вече не чуваха и не се вслушваха в гласа Му.

Второзаконие 8 ни казва, че по тази причина Той наказа Израел, за да знаят, че човек не живее само с хляб, а и с всяко слово, което излиза от Божията уста. Живеенето от Божиите думи, превръщането на Неговия глас в извор на живота ни е онова, което ни опазва от идолопоклонството и ни тласва в мощния живот, към който Той ни е призовавал.

Каква е ролята на Божия глас в живота ви? Кога за последен път сте търсили Неговия съвет за вашите решения? Молитвата ви монолог ли е или диалог? Отделете време още сега да поканите Бога да разговаря с вас. Не говорете, а слушайте гласа Му. Общувайте с Него и когато приключите, запишете какво ви казва.

Грях

Грях. Имаме ли смелост да обсъждаме тази тема? Или е прекалено противоречива? А защо да не сме наясно с врага си, за да можем да вземем подходящи мерки да го овладеем?

Грях е дума, която често се използва неточно или се избягва в разговори или проповеди поради болката, която може да е била нанесена от обвинения в легализъм, поучения или проповеди. Затова нека я разгледаме в светлината на Писанието.

Но вашите беззакония (букв. прев. „грехове“) ви отделиха от вашия Бог (Исая 59:2).

Еврейската дума за грехове е *авон*. Това е едната от четирите основни думи в Стария завет за обозначаване на грях. Според Речника WSOTDICT тази дума „обозначава грях, който е особено лош, тъй като носи идеята за умишлено, нарочно изкривяване или опорочаване“. Това е съзнателен грях или както го нарекохме – духовен криптонит и той ни разделя от Бога. Отчуждава ни от божествените добродетели, които се изискват, за да водим богоугоден живот. Когато извършваме грях без да съжаляваме, ние сме се заели с идолопоклонство и сме се превърнали в прелюбодейки. Станали сме врагове на Бога.

Думата за грях в Новия завет е *хамартия* (а съответстващият глагол е *хамартано*). Тези две думи се използват най-често в Новия завет за обозначаване на греха. Според WSNTDICT човек който извършва *хамартия* „изпуска истин-

ския край и обхват на живота ни, който е Бога“.

За момент спрете да четете и се замислете! Когато съгрешаваме, всъщност напускаме пътя, от който (ако сме с ума си) няма да искаме да се отклоним. Отклоняваме се от Източника, Извора на живота – изпускаме радостта, мира, мъдростта, удовлетворението, доволството, снабдяването и още и още... списъкът е почти безкраен.

Много богослови определят греха като *пропускане на целта*. Това е точно, но като имате предвид определението, което току-що дадох, смятате ли, че „пропускам целта“ адекватно описва сериозността на греха?

Има и други понятия, използвани като варианти на грях в Новия завет, като беззаконие, престъпление, несправедливост и нарушение. Нямам намерение да изучаваме всяко от тях, а да развием основните аспекти на греха и силата му да примамва хората и да ги отдалечава от източника на истински живот.

Грехът атакува нашата жизненост, любов, сила, здрав разум, страст и цели. Не допускайте грешката да смятате, че грехът е безвреден и безопасен. Той може наистина да е приятен, но само за кратко. По същество извършването на грехове е размяна на краткосрочен позитив с дългосрочен негатив, защото щом приключи, грехът ни инжектира дългосрочните последици на смъртта. Той притегля плътта ни, но като ново създание в Христос, притежаващи Божията природа, ние вътрешно нямаме желание да съгрешаваме и можем да му противостоим.

Бог каза на Каин: *Грехът лежи на вратата и към теб ще бъде неговото желание, но ти владей над него* (Битие 4:7). Обърнете внимание, че има врата, през която грехът да влезе в живота на човек. Тази врата се нарича желание и Яков пише: *После желанието зачева и ражда грях* (Яков 3:15, SPB). Тази врата е или отворена, или затворена, в зависимост от решението, които вземаме за желанията. Грехът няма търпение да ни завладее. Той също има желание и то е да ни направи роби. Исус ни предупреждава: *Истина, истина ви казвам: всеки, който върши грях, е роб на греха* (Йоан 8:34).

Павел доразвива думите на Исус към вярващите: *Не знаете ли, че на когото предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на онзи, на когото се покорявате – било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда?* (Римляни 6:16). И ако това не е достатъчно, Петър също се присъединява по темата за практикувания грях: *от когото е победен някой, от него бива и поробен* (2 Петрово 2:19). Робството не е красиво, а грехът е безмилостен господар. Не бива да се забъркваме с него, а трябва да го считаме за смъртоносен. Той води единствено до по-силни желания и ни подтиква към неща, които в дългосрочен план ни вредят.

Грехът не показва ясно намерението си да ни пороби. Той е измамник и ни контролира като закоравява сърцата ни (вж. Евреи 3:13) и ни затруднява да усещаме, чувстваме или чуваме водителството на Духа. Грехът ни подвежда да изпаднем във вредоносно идолопоклонство. Спомнете си, че Бог се яви два пъти на Соломон. Можете ли да си представите! Въпреки това, той се поклони на лъжливи богове в по-късен момент от живота си. Може да си помислите: *Как е възможно някой, който е видял Бога, да се поклони на лъжливи богове?* Отговорът е: чрез измама. Щом можеше да се случи на Соломон, който видя Бога, колко лесно може да се случи на онези, които не са Го виждали?

Грехът не е нещо, с което си струва да се забъркваме. Той е силен и може бързо да промени сърцето. Страшното е, че когато са закоравени, сърцата ни са податливи на заблуда и вярваме, че сме прави, а в действителност не сме. Вече сме слепи за собствената си поквара. Никога не вярвайте в лъжата: „Благодатта ме покрива; ако съгреша, всичко ще е наред в дългосрочен план.“ Това отношение е игра с огъня. Нека обясня защо.

Съзнателният грях води до практикуван грях

Съзнателният грях накрая се превръща в практикуван грях. Ето как се развива този процес. Когато за пръв път не се покорим, съвестта ни говори. Обикновено не е глас, а по-скоро чувство за неудобство. Сърцето ни вика без думи:

„Пропусна целта, отклони се от пътя на живота и трябва да поправиш „курса си“ като се покаеш и поискаш прошка!“ Ако в този момент изоставим греха чрез искрено покаяние, сърцето ни е очистено и запазваме чувствителността си към гласа на Духа. Писанието ни казва: *Който крие престъпленията си, няма да успее, а който ги признава и оставя, ще намери милост* (Притчи 28:13).

Ако обаче пренебрегнем гласа на съвестта си, воалът (за който говорихме в предишната глава) покрива сърцата ни. Ако не се подчиним отново, вече нямаме толкова силно чувство за неудобство. По-скоро е по-тих глас, вътрешно „ощипване“, така да се каже. По-трудно се чува, защото съвестта ни не е така чувствителна. Но все още можем да поискаме прошка и да бъдем възстановени, ако наистина сме променили отношението и сърцето си към извършения грях.

Но ако все още пренебрегваме този тих обвинителен гласец в съвестта си, тогава още едно покривало пада върху сърцата ни и способността ни да възприемаме става още по-слаба. Когато не се покорим на Божието слово вече изпитваме съвсем леко вътрешно неудобство. Много по-трудно е да го чуем, защото съвестта ни е близо до състоянието на пълна безчувственост. Все още можем да помолим за прошка и да бъдем възстановени, ако наистина сме променили отношението и сърцето си към греха, но е много трудно да видим грешката си.

Ако отново пренебрегнем слабия гласец на обвинението, още един воал покрива сърцата ни. Този процес продължава и накрая съвестта ни е притъпена и заслепена за идолопоклонството ни. Преминаваме отвъд чувствата и ставаме напълно безчувствени за Духа. Вече можем редовно да съгрешаваме без чувство на осъждение. Изпадаме в състояние на практикуван грях. Все още можем да получим прошка и да бъдем възстановени; но няма да имаме силно желание за това, защото вече не виждаме греха си.

Като следваща стъпка Бог ще ни изпрати пророк, пастор или приятел, за да стигне до нас. Ако не се вслушаме в пратеника, следващата стъпка, която Бог използва да стигне до нас, са трудности, изпитания, дори нещастия, за да привлече

вниманието ни. Давид казва: *Преди да бъда наскърбен, аз се бях заблудил, но сега пазя Твоето слово* (Псалм 119:67).

Нека го кажем направо: най-добрият начин да учим от Бога е да се покоряваме на онова, което ни разкрива и да стоим далеч от греха. Но ако не постъпим така, Той толкова ни обича, че ще използва трудности, за да ни научи и да ни върне в пътя на живота. В превода New Living Translation думите на Давид гласят: „Преди се отдалечавах, докато не ме наказа; но сега отблизо следвам Словото Ти.“

Ако разгледаме отново думите на Павел към коринтяните, ще видим същото описание на божествения опит да ни върне към Него. Павел казва на коринтската църква: *Но когато биваме съдени, биваме наказвани от Господа, за да не бъдем осъдени заедно със света* (1 Коринтяни 11:32). Бог се надява, че трудностите, бедите или тревогите, които е позволил да изстрадаме, ще привлекат вниманието ни и ще се върнем от пътеката на смъртта към пътя на живота.

Същата концепция виждаме, когато апостол Павел говори за човека, който спял с мащехата си. Той казва: *Трябва да предадете този мъж на сатана за физическо наказание [да разруши плътската му похот, която го е тласнала към кръвосмешение], за да може духът [му все пак] да бъде спасен в деня на Господ Исус* (1 Коринтяни 5:5, букв. прев. АМРС). С думите „трябва да изхвърлите този човек“, църковният баща дава заповед не само за да защити коринтската църква от покварата на този бързо разпространяващ се грях, но и заради съгрешилия.

Бог обича децата Си дълбоко и силно. Затова ще се опита да стигне до нас по различни начини в зависимост от това къде сме по отношение робството на греха. Всъщност Той дава приоритет на онова, което е най-добро за нас пред сегашното ни удобство.

В Послание към евреите има едно изречение, което дава ясно прозрение за действието на греха:

Нека отхвърлим всяко бреме и греха, който лесно ни оплита (Евреи 12:1).

Обърнете внимание на думите „който лесно ни оплита“. Онова, което за мен е грях, който лесно ме оплита, за вас може да не е грях, който лесно ви оплита. При мен не беше пиянство, алчност, наркотици, клюки или други очевидни грехове, а беше порнография. Това беше най-голямата битка в живота ми и ще споделя в някоя от следващите глави как през 1985 г. най-накрая се освободих от този жесток господар. Важното тук е, че трябва да знаем на какви изкушения сме най-податливи и трябва да направим нужното да отрежем възможностите. Исус го казва така:

И ако те съблазнява ръката ти, отсечи я. По-добре е за теб да влезеш в живота недъгав, отколкото да имаш две ръце и да отидеш в пъкъл, в неугасимия огън... И ако те съблазнява кракът ти, отсечи го... И ако те съблазнява окото ти, извади го (Марк 9:43,45,47).

Исус не казва буквално да си отрежете ръцете или краката или да си извадите очите. Той внушава, че трябва да отрежем възможността за грях, който лесно ни оплита.

Имам много приятели, които са били алкохолици и съм имал привилегията да помогна на един от тях да се избави от пристрастеността си. Той отказва да изпие дори глътка вино и сега много внимава да стои далеч от среда, която насърчава пиенето. Приятелят ми знае, че това е грях, който лесно може да го пороби. Той мъдро се покорява на Христовите думи да отреже възможността да бъде поробен.

От друга страна, преди да стана християнин, в студентските си години пиех и се напивах с приятелите от студентското ни братство. Но през една коледна ваканция бях в един бар и приятелите ми се напиха до безпаметност. Когато се прибрах в 12,30 часа на обяд след като оставих пияните ми приятели по домовете им, открих майка ми да ме чака. Казах ѝ за вечерта и после изтърсих с решителен тон: „Мамо, аз даже не обичам да пия.“

Тя се засмя и каза: „Ти си същински Бивийър.“

В този момент осъзнах, че никога не бях виждал баща си

пиян през целия му живот. В семейството му нямаше пияници и това не беше грях, който лесно оплиташе членовете на семейство Бивийър, макар да имаха други грехове. Това са греховете, на които трябва да отрежем всяка възможност да влязат в живота ни.

Авторът на Евреи пише след това:

И сте забравили увещанието, което ви съветва като синове: Сине мой, не презирай наказанието на Господа и не отслабвай, когато те избличава Той, защото Господ наказва този, когото люби, и бие всеки син, когото приема (Евреи 12:5-6).

Господ ни наказва, когато извършваме грях. Нека накратко разгледаме процеса: първата стъпка е да ни избличи със Словото чрез избличение в сърцата. Ако не го послушаме – и така позволим над съвестта ни да се спусне покривало – обвинението ще дойде чрез приятел, пастор или пророк. Ако пак не чуем, ще използва трудности, беди или нещастия.

Замислете се над следното: защо ще пише в горния стих „не отслабвай“ (не се предавай), когато Бог те избличава, което сигурно е трудно? Чуйте следващите стихове:

Той ни наказва за наша полза, за да се приобщим към Неговата святост. Всяко наказание първоначално изглежда за страдание, а не за радост, но след това то принася плод на мира и на справедливостта за тези, които са възпитавани чрез него (Евреи 12:10-11, НП).

Забележете, че наказанието е болезнено! Няма как да смекчим това; Бог не се страхува да използва „тоягата за наказание“ върху децата Си. Затова се замислете колко сме глупави да предпочетем да следваме желания, противни на Бога. Замислете се: можем да изпитваме много по-малко болка, ако стоим далеч от греха, вместо да му се радваме за кратко.

Божият Дух се опитваше да достигне коринтяните чрез апостол Павел, дори до човека, който прелюбодействаше

130 Да убиеш криптонит

със съпругата на баща си. Бог продължава да прави това с надеждата да ни насочи отново към пътя на живота, за да участваме в Неговата святост. Няма два начина. Или се радваме на пълноценен живот и сме покорни на Божието слово, или избираме да се отклоним и се предаваме на идолопоклонство – съзнателния грях (духовен криптонит), който води до много болка и страдание в дългосрочен план.

А сега действайте

Грехът е измамлив по природа. Той мами и заблуждава колко удовлетворяващ ще бъде. Лъже как ще го контролираме, вместо да разберем колко контролирани ще бъдем, ако останем в него. Но преди всичко, грехът мами, защото ни отдалечава както от истинската слава, в която сме призвани да живеем, така и ни пречи да преживеем жива връзка и взаимоотношения с Христос.

Но ако сме изпълнени с видението на нещата, които Бог прави възможни в живота ни – силата, свръхестествена ефективност, свобода и близост с Него и много още – ще можем да разпознаем греха като фалшива измама.

Помолете Бог да ви покаже област в живота ви, в която сте започнали да губите видението за живота, който Той желае за вас, области, в които може би грехът и компромисите ви се струват по-приемливи. Нека ви покаже наново видението Си за тези области в живота ви и си запишете какво ви е показал.

「Раздел 3」

Ефектите на криптонита

Силата на греха (част 1)

В Стария завет Каин получи предупреждение: *Но ако не правиш добро, грехът лежи на вратата и към теб ще бъде неговото желание, но ти владей над него* (Битие 4:7). Същото важи за всеки човек. Грехът иска да ни притежава, желае да ни пороби и контролира, за да се изяви. Грехът е измамник, привлекателен и силен враг.

Как тогава овладяваме греха? Отговорът е: като се покоряваме на Божията воля, Слово и пътища. Нека отново прочетем какво казва Бог на Каин точно преди Битие 4:7: *Ако постъпваш правилно, не би ли трябвало да повдигнеш лицето си? А ако не постъпваш правилно, грехът дебне при вратата ти, той те подстрекава, но ти господствай над него*. Истинското покорство затръшва вратата на желанието пред греха.

Спомнете си думите на Павел към вярващите (не забравяйте, че това е човекът, получил най-дълбокото откровение за Божията благодат):

Не знаете ли, че на когото предавате себе си като послушни слуги, слуги сте на онзи, на когото се покорявате – било на греха, който докарва смърт, или на послушанието, което докарва правда? (Римляни 6:16).

Думите на Павел са подобни на отправените към Каин. Но има една огромна разлика. В Стария завет духът на хората бил мъртъв. От сърцата им не се излива жизнена сила. В

Новия завет и сега, духът на човек, който вярва в Исус, е жив; той е едно с Бога и притежава божествена природа. Затова можем да изберем да се подчиним на вътрешната си природа, на духа си или на външната си природа – на плътта.

Тук в играта влиза и Божията благодат; тя не само ни спасява и прощава, но и ни укрепва, за да се покорим на истината. Съветът към нас е: „Затова, понеже приемаме непоклатимо царство, нека бъдем благодарни и така да служим благоугодно на Бога с благоговение и страхопочитание“ (Евреи 12:28). Благодатта ни дава способност да се покорим на Бога.

Петър пише: *Благодат и мир да ви се умножи... Понеже Неговата божествена сила (благодат) ни е подарила всичко потребно за живота и за благочестието* (2 Петрово 1:2-3). И в двата стиха, както и в много други в Новия завет, благодатта се описва като овластяваща сила. Ние имаме нова природа, с енергия вдъхната от Неговата благодат. Това не е било достъпно за Каин и никой друг в Стария завет.

Защо много вярващи не успяват да овладеят греха? Важно е да не забравяме, че може и да притежаваме сила, но ако не я използваме, няма да извлечем полза от нея. Бог дава на всеки от нас способност да избира и няма да пренебрегне избора ни. Затова, ако един християнин не се покори на Бога, грехът взима надмощие над вярващия. Защо позволяваме това? То може да се случи единствено ако грехът убеди вярващия, че желаното от него е по-полезно от покорството на Бога и по тази причина Павел пише:

Силата на греха е законът (1 Коринтяни 15:56).

Това е силно и вероятно изненадващо изявление: законът дава на греха сила над човека. На пръв поглед може да си мислите: „Аз не съм под Моисеевия закон!“. Вярно е, но трябва да отбележим, че когато в Библията се споменава думата „закон“ тя не всеки път се отнася за Моисеевия закон. Яков споменава „царски закон“ (вж. Яков 2:8), който говори да обичаме ближните си. Има и „Божии закон“ (вж. Римляни 8:7 и Евреи 8:10), записан в сърцата на вярващите. Има „Христов закон“ (вж. Галатяни 6:2), който се изпълнява като носим чужд товар.

И има „закон на свободата“ (вж. Яков 2:12), по който ще бъдем съдени. А има и още подобни „законои“. В 1 Коринтяни 15:56 Павел не говори за никой от тях, нито за Моисеевия закон.

За какъв закон тогава говори Павел, който дава на греха сила над вярващия? Позволете ми да дам пример преди да го назова. Ето някои мисли или изрази, характерни за човек под закона, за който говори Павел: „Не бива да гледам този филм, защото в него има голота и псувни.“ Или „Трябва да давам десетък“. Или „Не трябва да гледам жената в другия край на стаята с оскъдното облекло.“

Какъв закон показват този тип изявления? Човекът, който казва подобни неща, е ограничен от Божието слово, вместо да намира наслада в Него. Той възприема Словото за ограничаващо или обвързващо, което е антитеза на думите на псалмиста: *Радвам се да върша волята Ти, Боже мой, и Твоят закон е вътре в сърцето ми* (Псалм 40:8). Човекът „под закона“ не желае пламенно да върши Неговата воля (вж. Йоан 7:17).

Всъщност това изречение обобщава ситуацията: „Иска ми се... но в Божието слово пише друго.“ И в Стария завет има съвършен пример за подобно отношение.

Пророкът, изгубил синхрон с Бога

Валаам беше пророк. Той познаваше Божия глас и Господните пътища не му бяха чужди. Царят на Моав, който управляваше и мадиамците, се казваше Валак. Гражданите на цялата област бяха ужасени, защото народът на Израел се придвижваше към тях. Израилтяните току-що бяха плячкосали Египет – най-силната страна в света – и прекосиха Червено море. Египетската армия, земеделие и икономика бяха унищожени и всеки първороден син беше мъртъв вследствие на чудо.

След като беше излязъл от Египет, Израел беше срещнал съпротива от аморейците и също ги беше победил. Сега Израел беше разположил лагера си в равнините на Моав и народът, водачите и царят бяха ужасени при мисълта какво щеше да им стори Израел, след това, което бяха направили с Египет и аморейците.

Цар Валак беше информиран, че има един бележит и силен пророк на име Валаам и ако той благослови някого, ще

136 Да убиеш криптонит

му се случат хубави неща. Но ако Валаам прокълне някого, проклятието със сигурност го застига. Цар Валак изпрати първенците си при пророка Валаам с предложение: *Ела сега, моля те, и ми прокълни този народ [израилтяните], защото е по-силен от мен, дано успея да го победя и да го изгоня от земята* (Числа 22:6).

Валаам отговори на посланиците:

Пренощувайте тук и ще ви дам отговор според това, което ми каже ГОСПОД. И така, моавските първенци останаха у Валаам (Числа 22:8).

Обърнете внимание, че Валаам говореше за „Господ“. Той не търсеше насока от чужди богове, защото беше пророк на единствения истински Бог. Името, използвано за „Господ“, е Йехова. Това е Божието име и авторите на книгите в Стария завет никога не са използвали това име по отношение на лъжлив бог.

Колко често говорим за Исус и Бог Отец като Господ? Не говорим за никой друг освен за нашия Създател, Върховен Господар и Онзи, Който даде живота Си за нас. Валаам също постъпи така.

Нека внимателно проследим какво каза Бог на Валаам в онази вечер. Интересно е да се отбележи, че дори не изчака Валаам да Го потърси:

И Бог дойде при Валаам и каза: Кои са тези мъже у теб? (Числа 22:9).

Господ всъщност каза на Валаам: „Какви са Ми тези мъже? Те не са в завет с Мен! Сериозно ли Ме питаш дали трябва да отидеш и да прокълнеш хората, с които съм в завет? Защо трябва да се молиш за това? Не е ли очевидно?“

Има неща, за които няма нужда да се молим! Вече знаем каква е Божията воля от онова, което ни е разкрил в писания Си завет. Няма защо да се молим дали трябва да се събираме с други християни. Бог вече е казал: *Като не преставаме да се събираме заедно, както някои имат обичай да престават* (Евреи 10:25).

Няма нужда да се молите дали да правите дарение на

този, който ви служи, защото в Писанието се казва: *Също и Господ е наредил така, че проповедниците на Благовестието да живеят от Благовестието* (1 Коринтяни 9:14).

Няма защо да питате дали може да започвате или да насърчавате хомосексуална връзка. Бог вече го е изяснил:

Или не знаете, че несправедливите няма да наследят Божието царство? Не се лъжете. Нито блудниците, нито идолопоклонниците, нито прелюбодейците, нито хомосексуалистите, нито малакийците, нито крадците, нито сребролюбците, нито пияниците, нито хулителите, нито грабителите няма да наследят Божието царство (1 Коринтяни 6:9-10).

Няма нужда да питате Бога дали може да мамите с данъците си – това е кражба. Или да живеете и спите с приятеля/приятелката си преди брака – това е сексуален грях. Или да имате връзка с чужда съпруга – това е прелюбодеяство. И списъкът продължава. В Новия завет има много заповеди, които вече са изяснили напълно Божиата воля.

Всъщност Бог все едно каза: „Добре, Валааме, понеже не схвана намека или, по-точно, не искаше да разбереш, ще ти изясня волята Си...“ *Да не отидеш с тях и да не прокълнеш народа, защото е благословен!* (Числа 22:12).

Тук няма нужда от тълкование.

А сега вижте реакцията на Валаам на Божиите наставления:

И така, Валаам стана сутринта и каза на първенците на Валак: Идете в земята си, защото ГОСПОД отказва да ме пусне да дойда с вас (Числа 22:13).

Повечето биха поздравили Валаам. Бихме аплодирани покорството му с думите: „Той е набожен брат!“. Но в думите му има подсказка, която ни кара да мислим друго. Обърнете внимание, че той казва: „ГОСПОД отказва да ме пусне да дойда с вас“. Не казва: „Господ ясно показва желанието Си, затова няма да дойда.“ Той използва думата „отказва“.

Замислете се за следния пример: група приятели от гим-

назията решават да отидат на пазар и на кино. Ейми е по-молила родителите си за разрешение и те са ѝ отговорили: „Ейми, ще имаме семейна вечер и искаме да си с нас.“

Приятелите на Ейми идват да я вземат. Тя отваря вратата и те я питат: „Готова ли си да тръгваме?“.

Ейми се мръщи и казва: „Не мога да дойда.“ С други думи, „Искам да дойда, приятели, но трябва да остана вкъщи за семейната вечер.“ Желанието на родителите ѝ я е спряло да не направи това, което наистина ѝ се иска. Думите на родителите ѝ са закон за нея. Точно това каза Валаам.

Добрата сделка

И така старейшините на Моав се върнаха при царя и докладваха какво е отговорил Валаам. Но царят не беше доволен и не приемаше отказ. Затова реагира като изпрати повече старейшини с по-големи почести и по-щедро предложение, за да си осигури услугите на Валаам. Точните думи на царя бяха: *Защото ще те издигна до голяма почит и ще направя всичко, което би ми казал! И така, моля те, ела и ми прокълни този народ* (Числа 22:17).

Ако съседът ви каже: „Ще ти дам всичко, което имам“, това може да не е много, но ако царят на цял народ ви отпрати подобно предложение, това е нещо голямо.

Когато бях в гимназията, имаше един популярен комик на име Флип Уилсън. Една от известните му реплики беше: „Дяволът ме накара да го направя.“

Смешно е как хората често я повтаряха, но думите му не са верни. Дяволът не може да накара вярващия да направи каквото и да било. Ясно ни се казва: *А всеки се изкушава, като се завлича и подлъгва от собствената си страст* (Яков 1:14). Ключовата дума е подлъгва. Това е всичко, което дяволът може да направи на вярващия. Но не може да бъдете подлъгани за нещо, което не искате. Ако сложите пред мен линия кокаин, бих казал: „Махай това нещо!“ Не можете да ме подлъжете с него, защото нямам желание да вземам незаконни наркотици.

Но дяволът е умен и не е ленив. Той не само е определил демони, които да изучат живота ви, те са проучили баща ви и майка ви и техните бащи и майки. Той знае слабостите в рода ви, когато се касае до скрити желания.

Той беше проучил живота на Валаам и знаеше, че про- рокът има нездраво желание за богатства, награди и високо положение. Вярвам, че затова сатана подтикна безбожния цар Валак да направи по-изгодна оферта. Но отговорът на Валаам на по-сериозното предложение беше силен:

Ако би ми дал Валак и къщата си пълна със сребро и злато, аз не мога да престъпя думата на ГОС- ПОДА, моя Бог, да направя нещо малко или голямо (Числа 22:18).

Отново бихме аплодирали смелата позиция на Валаам да не покаже непокорство пред Божието слово, дори при по-изгодната оферта. Но отново виждаме ключови думи, които показват ограниченията на пророка. Той каза „не мога“ вместо „няма да“. Нищо не се беше променило. Той все още беше ограничен от Божието слово, което за него беше закон. Следващото му изказване потвърди това:

Затова, моля ви, пренощувайте и вие тук, за да раз- бера какво още ще ми каже ГОСПОД (Числа 22:19).

Какво? Да не би по-изгодното предложение да промени Божието решение? Някой би ли повярвал, че първия път Бог му е наредил да каже „не“, защото е знаел, че царят ще пред- лажи много повече на Валаам със следващите пратеници? Направо смехотворно! Бог не предлагаше на Валаам да чака да сключи най-добрата сделка! Щом не се налагаше Валаам да се моли първия път, още по-малко се налагаше втория път! И Бог беше изразил съвсем ясно волята Си още при първите пратеници: „Няма да ходиш с тях“.

Дори и така, Валаам предпочете да се моли през нощта. Но чуйте Божия отговор:

Щом са дошли мъжете да те повикат, стани и иди с тях; но само онова, което ти кажа, него да напра- виш (Числа 22:20).

Чакайте малко! Сега Бог казва „иди с тях“. Правилно ли сме прочели? Какво става? Изненадващо нещата се проме-

140 Да убиеш криптонит

нят! Сега Валаам е получил слово от Господа да отиде с първенците и старейшините от Моав. И той изпълнява каквото точно му е наредил Бог. Оседлава магарето си и тръгва с моавските благородници. Покорява се на Господното нареждане. Но вижте какво става после:

Но Божият гняв пламна, затова че отиде (Числа 22:22).

Какво става? Да не би Бог да е шизофреник? Валаам изпълнява точно каквото му е казано предната вечер, а Бог се ядосва, че го прави. Как може да се обясни това?

В Писанието можем да открием логичен отговор и той разкрива много. Той се върти около истината, че грехът черпи сили от закона. Ще открием защо в следващата глава.

А сега действайте

Много вярващи трябва да чуят това послание на надеждата: можете да сте напълно свободни от силата на греха.

Да, правилно прочетохте. Възможно е християните да се издигнат над греха. Исус не умря само за да ни осигури билет за небето. Когато умря, Той ви освободи от силата и властта на греха и смъртта. Грехът няма власт над вас, вместо това вие имате власт над него.

Това е възможно единствено чрез Божията благодат – с божествената Му сила да извършим нещо невъзможно за човешката ни сила. Имаме свободен достъп до благодатта и притежаваме тази сила, но ако не я използваме, губим ползата от нея. Един от най-често срещаните начини, по които вярващите не използват тази сила, е като не осъзнават, че я имат.

Укрепете се против греха като мислите за Писанията, които разкриват, че наистина имате власт над него. Размишлявайте над тази истина докато не се превърне в реалност. Говорете с Бога за това, покайте се за начините, по които сте дали на греха власт над вас и Му благодарете, че ви е освободил от него. Простете си за миналите провали и помолете Бог да ви покаже как вижда бъдещето ви. Запишете онова, което ви показва или казва.

Силата на греха (част 2)

Нека продължим историята на пророк Валаам от предишната глава.

След като получава наставления от Бога да не тръгва с първата група пратеници от Моав и мадиамците, Валаам отново отива при Бога с втората група, по-изтъкнати представители. Надява се на различен отговор.

Издавали ли сте в такава ситуация? Имало ли е случай, в който сте знаели в сърцето си какво казва Бог, но все пак сте заставали пред Него в молитва с надеждата да промени отговора Си? Вероятно сте прикривали това неуместно желание с думите: „Нека се помоля“ или „Нека се помоля още веднъж“.

Не знам за вас, но аз съм постъпвал така и по-нататък в главата ще споделя част от тъжния си опит в тази област.

Валаам желаше както подаръците, така и почитта на силния цар, но не се осмели да излезе извън „ограничения“ на Божиите заповеди. Беше достатъчно умен да разбере, че не може да бъде благословен, ако целенасочено не се покори. Понякога това знание е достатъчно, за да отвори вратата за още по-голяма заблуда.

Затова можете да си представите изненадата на Валаам, когато Бог казва: „Стани и иди с тях“. Може би Валаам си е помислил: „Шокиращо! Добре, че се помолих втори път!“.

И така на следващата сутрин Валаам стана и направи

142 Да убиеш криптонит

точно това, което Бог му каза предишната вечер и за наше удивление четем: *Но Божият гняв пламна, затова че отиде* (Числа 22:22).

Какво, Бог да не е шизофреник? Това, естествено, е риторичен въпрос, защото всички знаем отговора: със сигурност не е! Защо тогава Бог се ядоса? Валаам направи точно каквото искаше Бог – тръгна. След това Бог му се ядоса точно за това, че тръгна. Какво става?

Тук се разкрива една истина, която мнозина не знаят и не разбират, а на мен ми отне години, изпълнени с трудности, за да я открия:

Ако наистина искаме (копнеем за) нещо и Бог ни е разкрил волята Си по въпроса (независимо дали чрез Словото Си или в молитва), но все още го желаем, Бог често ни го дава, дори да знае, че не е най-доброто за нас и накрая ще бъдем осъдени заради него.

Това твърдение може да ви шокира, но е истина. Нека ви го докажа с няколко библейски примера.

Изпълнени искания

Израел искаше цар. Водачите отидоха при пророк Самуил и изразиха желанието си. Казаха: *И сега, постави над нас цар, за да ни съди като всичките народи!* (1 Царе 8:5).

Самуил се допита до Бога за искането им и Бог отговори на водачите чрез пророка с предупреждение защо няма да е добре за тях да имат цар. Той ги предупреди, че царят ще призове синовете им в армията. Освен това царят ще вземе синовете им да му орат нивите, да събират реколтата и да изработват оръжия и принадлежности за него. Освен това ще взема дъщерите им и ще ги принуждава да работят – да готвят, чистят, да правят парфюми и друга работа. Не само това, царят ще има претенции за най-добрите им полета, лозя, маслинови градини, добитък, овце и ще ги дава на служителите си. После Бог каза, че накрая хората ще молят за облекчение от царя, когото са поискали, но Той няма да им помогне.

После четем: *Не, нека има цар над нас, за да бъдем и ние като всичките народи* (1 Царе 8:19-20).

Затова Самуил повтори на Господа силното желание на народа. Бог отговори на Самуил противното на волята Си: *Послушай гласа им и им постави цар* (1 Царе 8:22). Бог им даде каквото искаха, дори да не беше най-доброто. Те получиха царя си и както той, така и следващите царе направиха точно това, за което хората бяха предупредени.

Ето още един пример. Израел излезе от Египет и Бог ги хранеше с храна не от този свят. Нарича се манна – хляб от небето, а на друго място в Писанието е наречена „храна на ангелите“ (вж. Псалм 78:25). Тя беше толкова питателна, че по-късно Илия изяде само две парчета и бяга 40 дни без да спира. Има моменти, в които ми се иска да имам подобна храна!

Но Израел се измори от този хляб и искаше месо. Затова отправиха молба. Псалмистът пише: *Те поискаха и Той докара пъдпъдъци* (105:40). Бог отговори на искането им по удивителен начин. Четем следното:

Повдигна на небето източния вятър и със силата Си докара южния вятър. Наваля месо върху тях като прах, крилати птици като морския пясък, направи ги да падат наскрел стана им, около жилищата им (Псалм 78:26-28).

Бог не само отговори на искането им, но и направи чудо! Със силата Си донесе стотици хиляди птици в лагера им. Не се наложи израилтяните да ги ловят, не им трябваха кучета, оръжия, клетки и други пособия, за да ги хванат. Пъдпъдъците просто нападаха в лагера и хората просто ги взимаха от въздуха или от земята. Ако това се случи днес, историята ще гръмне в социалните медии и ще присъства в новинарските заглавия. Бог се прояви мощно, но вижте какво пише псалмистът след това:

И ядоха и се преситиха, и Той задоволи прищявката им. Но още не бяха се отвърнали от прищявката си, храната им беше още в устата им, и Божият гняв се надигна против тях и изби най-силните от тях, и повали отбраните мъже на Израил (Псалм 78:29-31).

Бог, а не някой лъжлив бог или демон, им даде каквото искаха и го направи чрез чудо, но преди да бяха свършили с яденето, върху тях падна осъждение!

Не бива да забравяме, че още преди да създаде човечеството, Бог реши да ни даде право да избираме, макар да знаеше, че потенциално може да изберем онова, което ще е против желанията Му и дори ще е пагубно за нас.

Какво ще кажем за блудния син, например? Той поиска наследството си и баща му знаеше, че не притежава зрелостта, за да се справи с него както трябва. Но тъй като желанието на сина беше силно, бащата склони и му предаде наследството. В резултат синът свърши в свинарник, обзет от тъга и съжаление.

В Писанието има и други примери, но мисля, че разбирате истината. Когато пламенно искаме нещо, което не е Божи-ята воля, изпадаме в неблагоприятно и опасно положение.

Умното магаре

И като знаем това, нека се върнем към историята на Валаам.

Той потегли за срещата с царя на Моав. Царските помощници го съпровождаха, но Бог беше ядосан от решението му. Изведнъж пред Валаам застана Ангел. Моля, не забравяйте, че ангелите не са малки дебели дечица с лък и стрела, а са огромни същества с голяма сила. Предполагам, че този е бил около 2,50–3 метра.

Ангелът застана на пътя пред Валаам с изваден меч и Бог по чуден начин отвори очите на магарето му. Щом видя това огромно същество с оръжие, готово за удар, магарецата скочи от пътя и побягна в полето. Валаам ядосан удари магарецата и я насочи отново към пътя.

След това Ангелът се премести на такова място от пътя, където от двете страни имаше стени. И отново, щом магарецата видя Ангела, тя се опита да се отдалечи колкото може повече от него и притисна крака на Валаам между тялото си и стената. Валаам се ядоса още повече и отново удари магарецата.

След това Ангелът отиде на място, където просеката беше толкова тясна, че нямаше къде да се обърне. Този път, щом магарицата видя Ангела с изваден меч, тя легна под Валаам. Валаам вече наистина се разяри и я удари отново.

Бог отвори устата на магарицата и тя каза на Валаам: *Какво съм ти сторила, че ме биеш вече три пъти?* (Числа 22:28).

Валаам и магарицата разгорещено размениха няколко думи и накрая Бог отвори очите на Валаам, за да види Ангела. Той незабавно падна по лице на земята.

До този момент говорих за ангела просто като един от множеството ангели, служещи пред Бога. Но очевидно преводачите на Библията, както и аз самият, вярваме, че това всъщност е бил Самият Бог. Оставям на вас да решите, тъй като нямам намерение да ви убеждавам в нито една от версиите.

Ангелът се обърна към Валаам с думите: *Ето, аз излязох да ти се съпротивя, защото пътят ти не е прав пред Мен; и магарицата ме видя и се отби от мен, ето, три пъти; ако не се беше отбила от Мен, досега да съм те убил, а нея да съм оставил жива* (Числа 22:32-33).

Тази магарица спаси живота на Валаам! Ако не се беше отклонила от Господа, Валаам щеше да е мъртъв. Може да си помислите, че Валаам ще каже на водачите на моавците и мadianците: „Хора, отивам си. Кажете на царя си да си задържи парите.“ Но не каза така. Вместо това призна пред Бога:

Съгреших, защото не знаех, че ти стоеше на пътя против мен. И сега, ако това е зло в очите ти, аз ще се върна (Числа 22:34).

Валаам призна греха си, но, от друга страна, каза „ако това е зло в очите Ти“.

Наистина ли, Валааме? Какво ти е нужно? Макар сам Господ да слезе и да застана на пътя му по толкова зрелищен начин, Валаам пак се опита да получи каквото искаше. Толкова ламтеше за парите и почестите, предложени от царя, че не забеляза Господното изобличение. Идолопоклонството му го беше заслепило напълно за Божието сърце.

Точно това става, когато желанията ни натежат над по-

корството пред Бога, когато се чувстваме ограничени от заповедите Му. Силата на греха нараства чрез заблуда. Онова, което не е в синхрон с Бога, вече не е очевидно. Покорните го виждат ясно, но поради здравата хватка на идолопоклонството, дори те продължават да се опитват да получат Божието одобрение за нещата, които желаят силно.

Моите грешки

Скоро след като навърших 30 години, Бог ясно показва и на мен, и на Лиза, че сключването на договор с определено известно издателство не е Неговата воля. Казах „не“ след като редакторът се свърза с мен за пръв път, но не точно както първата среща на Валаам с първенците на Валак.

Редакторът продължи да ми звъни почти всеки ден. Каза ми, че посланието ми е важно за Христовото Тяло и сподели как работите на други сравнително непознати автори са били публикувани от неговата компания и са станали известни. Захапах кукичката с ласкателството, та и кордата и поплавъка. По онова време първите си две книги бях издал сам и бяха достигнали до много малко читатели. Исках националния обхват и влияние на този издател. Макар Бог също да искаше посланието да се разпространи, това не беше Неговото време, конкретно послание или издател. Освен това мотивите ми не бяха правилни – исках да бъда известен, което се нарича *гордостта на живота* – търсене на статут и репутация.

Желанието ми да бъда публикуван от такава известна компания стана толкова силно, че пренебрегнах ясните Божии инструкции, съвета на жена си и знаците на многото неща, които не вървяха както трябва. Вътрешното водителство на предупрежденията на Святия Дух избледня и бяха заменени от заблудата на силното желание.

Издателят беше в друг щат. Решихме Лиза да отиде и да подпише договора от името на организацията ни, защото графикът ми не го позволяваше. Сутринта в деня на заминаването ѝ един от синовете ни повърна по цялото стълбище от втория етаж надолу. Докато почиствахме, тя раздражено

каза: „Джон, не виждаш ли, че Бог не иска да го правим?!“.

Смело възразих: „Не, това е врагът, който се опитва да ни обезсърчи и спре.“ Ако само това беше проблемът, можеше и да съм прав. Но толкова неща вървяха наопаки, че беше странно, а аз не разбирах. Бях заблуден от силата на греха си.

Лиза отиде и подписа договора. През следващите 3 месеца в живота ми настана хаос. Мирът ме напусна и ме завладяха борби и стремежи. Хванах различни вируси, настинки и други физически болести и боледувах цели три месеца. Имаше ужасни преживявания с издателя, не можехме да постигнем съгласие за нищо и служението ни изгуби хиляди долари.

Различавах се от Валаам в едно отношение – накрая видях как силното ми желание ме беше заслепило за Божиата воля. Бях под Божието осъждение (наказание). Спомнете си думите на Павел: *По тази причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста са и починали. Защото, ако съдехме сами себе си, нямаше да бъдем съдени. Но когато биваме съдени, биваме наказвани от Господа* (1 Коринтяни 11:30-32). Бяха нужни много безсмислени трудности, за да видя накрая идола, който бях създал. Покаях се заради упорството си и всичко се обърна почти незабавно. Скоро след това издателят ни уведоми, че искат да прекратим деловите си отношения.

Приблизително след година друга известна компания предложи да публикува различно послание за свободата от обидата. Бог ми говори и каза: „Предидният издател беше твоя идея, този е Моят.“ Мотивите ми също се бяха променили заради телесното наказание, през което бях преминал предишната година. Сега копнеех пламенно да се покоря на Бога, за да може хората да са истински свободни. Това беше посланието, което Бог желаше да отправи и сега от тази книга – „Примамката на Сатана“ - са продадени близо 2 милиона копия.

Иска ми се да кажа, че си научих урока и никога не повторих същата глупост. Но на четиридесет и няколко години отново пренебрегнах ясно разкритата Божия воля, както и съвета на съпругата ми и членовете на борда. Този път заблудата беше по-силна и наказанието с трудности, болка и агония беше още по-голямо и продължи почти 18 месеца.

Отново осъзнах какъв идол бях създал и се покаях, но не и без много болка.

Напълно съм убеден, че ако Валаам беше приел Божието сърце, щеше да е много по-добре в дългосрочен план. Но той така и не се отвърна от идолопоклонството си и умря наказан от Бога (вж. Исус Навин 13:22).

Скъпи приятели, не искам да научите това по трудния начин като мен. Надявам се това силно послание да ви накара да избегнете болката и трудностите, които изживях без нужда.

А сега действайте

Ако не покорим желанията си на Бога, те ще ни отклонят от Него и Бог може дори да ни остави на тях. Много пъти виждаме в Писанията как Бог е изявил волята Си, но щом хората Му са поискали нещо противно на нея, Той им го е давал, дори да ги е довеждало до трудности.

И днес Бог би направил това в живота ни. Ще ни даде каквото желаем дори да противоречи на волята Му, но това няма да ни доведе до благословенията, които сме искали. Ще ни доведе до болезнено и неприятно наказание.

Няма нужда да го преживяваме. Вместо това можем да се доверим на Бог да направи най-доброто за нас. Той често прави път, за да ни даде нещата, които желаем, но по праведния начин. Ако Го последваме, ще ни поведе по благословен път, но жадуваният край ще настъпи когато Той пожелае. Предайте пътищата си на Господа днес. Поканете Го да ви води според Неговите, а не според вашите желания. Попитайте Го какви стъпки трябва да започнете да предприемате днес, за да Го следвате по-отблизо. Запишете ги и после ги изпълнете.

「Подведени」

Без да се отклоняваме от темата, нека накратко обобщим същината на идолопоклонството, което настъпва, когато човечеството – вярващите и невярващите - пренебрегнат оно-ва, което Бог ясно разкрива, за да удовлетворят копнежите или желанията си, които противоречат на пътищата Му. По тази причина Павел заявява:

Защото знайте със сигурност, че нито един блудник или нечист, или сребролюбец – който е идолопоклонник – няма наследство в царството на Христос и на Бога. Никой да не ви мами с празни думи, защото поради тези неща идва Божият гняв върху синовете на непокорството. И така, не ставайте техни съучастници (Ефесяни 5:5-7).

Божият гняв ще дойде върху невярващите, но Бог наказва и вярващите, които участват в идолопоклонство (алчност), за да обърнат гръб на сърцето Му. Ако вярващият упорито продължава да не се покорява, както постъпи Валаам, последиците може да са сериозни, дори смърт. Павел предупреждава вярващите: *Защото, ако живеете плътски, ще умрете; но ако чрез Духа умъртвявате действията на тялото, ще живеете (Римляни 8:13).* Апостол Яков също ни предупреждава: *Когато страстта зачене, ражда грях; а грехът, като се развие напълно, ражда смърт. Не се заблуждавайте, възлюбени мои братя (Яков 1:15-16).*

Идолопоклонството трябва да се приема като бавнодей-

150 Да убиеш криптонит

стваща отрова, то е духовен криптонит. Не можем да си позволим да се държим лекомислено с него. Паяжината му е незабележима, но силна – видяхме мощта ѝ в случая с Валаам, но нека направим още една стъпка напред. Прочетете внимателно Божиите предупреждения към лидерите на Израел:

И ГОСПОДНОТО слово беше към мен и каза: Сине човешки, тези мъже поставиха идолите си в сърцата си и сложиха препънката на беззаконието си пред лицата си; бива ли да се оставя да се допитват до Мен? (Езекиил 14:2-3).

Отново виждаме ясно, че идолопоклонството не се ограничава до статуи, олтари или храмове. Бог не оставя място за съмнение като заявява ясно, че са „поставили идоли в сърцата си“. Това не са фигурки под дърветата, в центровете на градовете или в храмовете. Не, това са идоли, издигнати в сърцата им. Те таяха желания, противни на Божията воля. Бог продължава:

Затова им говори и им кажи: Така казва Господ БОГ: На всеки от израилевия дом, който постави идолите си в сърцето си и сложи препънката на беззаконието си пред лицето си, и дойде при пророка, Аз, ГОСПОД, ще му отговоря – на този, който идва с многото си идоли (Езекиил 14:4).

Когато човек се забърка с идолопоклонство (придържа се към противоположни желания) и застане пред Божи служител, за да поиска наставления, съвет или библейско поучение, той може да получи отговор, но няма да е според Божията воля. Това ще е отговор, подобен на получения от Валаам. В превода на *Новият американски стандарт* този стих от Езекиил гласи: „Аз, Господ, ще бъде принуден да му дам отговор на въпроса според множеството му идоли.“

Сега чуйте предупреждението към лидера на служение, който избягва да изобличава идолопоклонството на търсеция, а му говори все едно всичко е наред (пророците и све-

щениците са били лидери на служението в Стария завет, от-
тук нататък ще използвам съответните понятия за днешните
лидери на служение):

*И ако пророкът даде на човека отговора, който
желае [и така се превърне в участник в греха (идо-
лопоклонството) на питащия], Аз, Господ, ще се
погрижа пророкът да бъде измамен в отговора си
(Езекиил 14:9, АМРС).*

В молитва съм плакал и носил силна тъга като съм раз-
мишлявал върху голяма част от поучението, разпростра-
нявано в съвременната Църква, особено на Запад. Молил
съм за отговори какво се крие зад слабите послания за
Благовестието, които се проповядват или пишат. Отговорът
на Святия Дух ме заведе в глава 13 и 14 от Езекиил. Тези
глави разкриват какво се крие зад разводненото учение, ко-
ето пренебрегва изобличаването на практикуван грях: това
е *идолопоклонството*. Ако служителят представи непълно
благовестие, защото не иска да изгуби последователи или
известност, това е просто прикрита алчност. По тази причина
в период на процъфтяване на фалшиво служение Еремия
вика:

*Защото от малкия им до големия им, всеки е отдаден
на алчност; и от пророк до свещеник, всеки изкривява ду-
мите и нагласява истината (Еремия 6:13, второ изречение
букв. прев. от MSG).*

Започнах да прозирам по-дълбоко във функционирането
на очевидната духовна слабост – криптонит – в голяма част
от съвременната Църква. Виждах неудовлетворението на
много истински вярващи и как от това душевно състояние
възниква желанието за онова, което „липсва в живота“ (най-
често това не са истински нужди, а само желания и копне-
жи).

Заблудените водачи, също отклонени от алчността си,
цитират Писания, които наглед игнорират и подкрепят греш-
ния живот на търсещите и в същото време удобно избягват
Писания, които изобличават поквареното поведение. Това

152 Да убиеш криптонит

идолопоклонство отваря както служителя така и вярващия да приемат посланията или съвета, които говорят пряко на тези желания или стремежи и усилва тези желания или идоли.

В Новия завет Павел пророкува за бъдещето, подобно на Еремия и Езекиил:

Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравото учение, а ще си натрупат учители по своите страсти, за да им гъделичкат ушите (2 Тимотей 4:3).

Добре дошли в това време! За да могат търсещите да чуят каквото желаят е достатъчно само да намерят „служители“, които също са алчни.

От друга страна, набожните, богобоязливи лидери няма да се отклонят от съвета на Божието слово. Трябва да се спазва Писанието в неговата цялост, а не избрани части. Тези водачи не се страхуват да поправят и изобличават, както и да насърчават.

Служителите, за които говори Павел, ще се притесняват за репутацията, външния вид, растежа и плановите си. Те могат да бъдат убедени в правилния изход или награда и така ще говорят и поучават в светлината на желанията на чувашия, вместо да проповядват вярно Божието слово, независимо дали е добре прието или не.

Само един Божи служител заяви открито истината.

Йосафат, цар на Юда, се съюзи с Ахав, цар на Израел, чрез брака на децата им. Това не беше добър ход от страна на Йосафат, защото се боеше от Бога, а Ахав беше идолопоклонник. След известно време Йосафат отиде в Самария, за да посети царя на Израел.

Ахав помоли Йосафат да събере Юда, за да воюва заедно с Израел и да нападне Сирия. Йосафат отговори: „Ама естествено! С теб сме братя и войските ми са под твое командване. Със сигурност ще влезем в битка заедно с теб.“ Но след това Йосафат добави: „Но нека първо разберем какво иска Бог (вж. 2 Летописи 18).

И така цар Ахав събра 400 от най-именитите си служители и водачи на Израел. Това не бяха служители на Ваал, Астарта, Кемош или други лъжливи богове, а служители на Господ Бог (говореха в името на Йехова). Ахав ги попита дали да отиде на война или да се въздържи.

Служителите заговориха единодушно: *Изкачи се, и Бог ще го предаде в ръката на царя!* (2 Летописи 18:5). Тези водачи бяха обучени да отправят само позитивни и насърчителни послания към слушателите, особено към важните особи. Макар да бяха служители на Йехова, те бяха алчни – бяха идолопоклонници.

Макар това да бяха най-уважаваните Божии служители в Израел и посланията им да бяха впечатляващи, Йосафат не беше спокоен от техния съвет. Страхът от Бога в живота му беше запазил непокътнато умението му да прави разлика между нещата. Той попита: *Тук няма ли вече ГОСПОДЕН пророк, за да се допитаме чрез него?* (стих 6). Той знаеше, че онези, които говореха, бяха пророци на Йехова, но нещо не беше както трябва.

Ахав отговори: *Има още един човек, чрез когото можем да се допитаме до ГОСПОДА, но аз го мразя, защото не пророкува добро за мен, а винаги само зло. Той е Михей* (стих 7). За един идолопоклонник или общност от вярващи, които са свикнали с ласкателства, истинският служител на Евангелието често изглежда негативен и обезкуражаващ.

Михей беше различен от останалите, защото не се стремеше да има много последователи и не искаше нищо от Ахав. Той се боеше от Господа повече отколкото от хората и предпочиташе Божието одобрение пред собствения си успех. Той знаеше, че Йехова е негов източник и по-скоро би угодил на Него, вместо на царя, изпаднал под влиянието на криптонита. Това му помагаше да се опази чист и далеч от заблудата, в която действаха останалите пророци.

Тогава Ахав изпрати да повикат Михей. Докато чакаха истинския Божи човек, пророците продължаваха да пророкуват пред двамата царе. Един от тях – юдеин на име Седекия от племето на Вениамин, си направи железни рогове и каза:

154 Да убиеш криптонит

Така казва ГОСПОД: С тези ще бодеш арамейците, докато ги довършиш (стих 10).

Тогава всички пророци съветваха царя в унисон и му казваха: *Изкачи се в Рамот-Галаад и ще успееш, защото ГОСПОД ще го предаде в ръката на царя* (стих 11). Със сигурност в множеството водачи има безопасност, нали? А наистина окуражаващото и наглед сигурното беше, че посланията бяха в съгласие и бяха потвърждение! Да, те потвърждаваха точно желанията на Ахав и говореха пряко на стремежа му към изгода – идолопоклонство!

Докато пророците съветваха двамата царе единодушно, пратеникът намери Михей и му каза: *Ето, думите на пророците единодушно са добри за царя. Моля те, нека и твоята дума да бъде като думата на един от тях, и ти говори добро!* (2 Летописи 18:12).

Чувал съм подобни думи, когато са ме канили в някои известни църкви. „Джон, насърчи хората. Проповядвай положителни послания. Изгради ги и ги утеши. Ще завършим службата с бърза песен, за да приключиш по-приповдигнато. Искаме хората да се чувстват наистина добре.“ Все едно посланикът може да се намеси в посланието на Царя! Ако се намесим, вече не сме посланици, които говорят като Божии пророци, а просто сме хора, които използват позитивните Му думи, които откриваме на много места в Новия завет, за да постигнем това, което желаем.

Михей отговори безцеремонно, защото не можеха да го купят с ласкателства: *Жив е ГОСПОД – каквото каже моят Бог, това ще говоря!* (стих 13).

Отче, изпрати ни водачи, които ще направят същото в наше време!

Когато Михей застана пред Ахав, му зададоха същия въпрос, на който вече бяха отговорили много пророци. Михей отговори саркастично: *Изкачете се и ще успеете, защото ще бъдат предадени в ръката ви* (стих 14).

Ахав се ядоса, че Михей му се подиграваше. След това Михей изговори Божието слово за ситуацията: *Видях целия Израил пръснат по планините като овце, които нямат ов-*

чар. И ГОСПОД каза: Тези нямат господар. Нека се върнат всеки у дома си с мир (стих 16).

Ахав се обърна към Йосафат и каза: Не ти ли казах, че няма да пророкува добро за мен, а зло? (стих 17).

След това Михей каза на Ахав какво всъщност се случваше и какво предстоеше:

Затова чуйте ГОСПОДНОТО слово: видях ГОСПОДА, седнал на престола Си, и цялото небесно войнство стоеше около Него от дясната Му страна и от лявата Му страна. И ГОСПОД каза: Кой ще примами израилевия цар Ахав, за да се изкачи и да падне в Рамот-Галаад? И един каза едно, а друг каза друго. Тогава излезе един дух и застана пред ГОСПОДА и каза: Аз ще го примамя. И ГОСПОД му каза: Как? А той каза: Ще изляза и ще бъда лъжлив дух в устата на всичките му пророци. И ГОСПОД каза: Примами го, и ще сполучиш; излез и направи така. И сега, ето, ГОСПОД е сложил лъжлив дух в устата на тези твои пророци и ГОСПОД е говорил зло за теб (стихове 18-22).

Бог отговори на Ахав според идолопоклонството (алчността) в сърцето му. Това е илюстрация на истината, изговорена от Езекиил. Бог не само говори пряко на идолопоклонството в сърцето на Валаам, както видяхме в предходната глава и на Ахав в тази глава, Той постъпва също така с тези, които пренасят посланието.

Ахав получи посланието, което искаше да чуе, но отхвърли истинските думи на Бога, които щяха да му донесат защита и избавление. Ахав отиде да воюва. Макар да беше защитен с дегизировка, за да не го познаят сирийците, беше ударен от стрела и умря преди края на деня. Можете да се скриете от хората, но никога не можете да се скриете от Бога!

А днес? Искаме ли защита, снабдяване и избавление според Божиите обещания? Или искаме да ни ласкаят? Искаме ли да чуем „мир“, ако всъщност е надвиснала някаква беда поради заблудата, в която сме изпаднали?

Можем ли да обмислим това в светлината на Писанието? Кое е по-добре – дългосрочна защита чрез покоряване на пълното Божие слово или краткосрочно повърхностно благословение при положение, че неизбежното наказание или осъждение е зад ъгъла?

А сега действайте

Много християни искат да чуват само думи, които ги карат да се чувстват добре и, поради алчност и страх от хората, много Божии служители са готови да говорят окуражаващо на последователите си. В тези случаи всички тези сладки думи звучат прекрасно, но са глупави и ще доведат както лидера, така и последователите му до нежелано положение.

Трябва да чуем истината, дори в началото да ни заболи. Независимо колко е болезнено да я чуем, това е много по-безболезнено от трудностите, в които изпадаме, когато живеем в заблуда.

Вие може да сте хора, които търсят истината.

Започнете като помолите Бог да ви говори истината Си за живота ви, поканете Го да ви разкрие всеки аспект, в който сте несъзнателно заблудени. Запишете истините, които ви казва, за да можете да размишлявате над тях в идващите дни и седмици. После помолете Бог да ви даде сили да казвате истината, дори да е недолюбвана или да не е политически коректна. Няма нужда да избирате битката, но можете да кажете като Михей: „Жив е ГОСПОД – каквото каже моят Бог, това ще говоря!“

「Фалшив Исус」

Сигурно си мислите: *Фалшив Исус – за какво става дума?* Тази глава съдържа сложния и трудно доловим ключов елемент, който въвлича вярващите в идолопоклонство. Разкриването на този елемент ще помогне за разгадаването на тайната - защо толкова голяма част от съвременното християнство става лесна плячка на духовния криптонит, който ограбва силата ни като Църква и отделни индивиди.

Доведох ви при Себе Си

Както съм споменавал и преди, излизането на Израел от Египет е преобраз на нашето спасение – излизането ни от света. Моисей отведе израилтяните в Синай, където среща Бога в горящия храст. Моисей искаше народът да преживее подобна среща. Защо да иска да ги заведе веднага в Обещаната земя, преди да ги запознае с Онзи, който даде обещанието? Щом пристигнаха в Синай, четем следното:

И Моисей се изкачи при Бога и ГОСПОД му извика от планината и каза: Така да кажеш на Якововия дом и да оповестиш на израилевите синове: Вие видяхте какво направих на египтяните, а вас носих на орлови криле и ви доведох при Себе Си (Изход 19:3-4).

Вижте думите Му „и ви доведох при Себе Си“. Те обобщават божествените мотиви да ни спаси от света. Бог ви доведе при Себе Си. Той ви иска, копнее да общува с вас и иска да

поддържате взаимоотношения Баща – дете.

Можете ли да си представите колко е бил развълнуван Бог да се запознае с тези хора, които години наред са били в плен? Помня как Лиза беше бременна с всеки от четиримата ни сина. Едва дочаках да се родят. Бях чакал 9 дълги месеца. Искях да ги взема в ръцете си, да ги гледам как растат, да чувам гласовете им, да видя различните им характери и да създам връзка с тях като баща и син. Просто казано, копнеех за тях.

Това беше Божието отношение, само че Той чака повече от 9 месеца!

Хората трябваше да извършат определена подготовка за успешна среща. Бог каза: *Иди при народа, освети го днес и утре и нека изперат дрехите си, и нека бъдат готови за третия ден, защото на третия ден ГОСПОД ще слезе на Синайската планина пред очите на целия народ* (Изход 19:10-11).

Господ казваше на народа Си: „Копнея за вас, но за да се срещнем истински, трябва да измиете египетската мръсотия от дрехите си. Аз съм ваш Баща, но съм и свят Бог и няма да се задоволя с повърхностни взаимоотношения с вас.“

Невъзможно е да имаме дълбоки, значими взаимоотношения с хора, които са егоисти. Бог ни се отдаде изцяло; не може да ни остави да вършим онова, което върши светът, да използваме онези, с които поддържахме връзка, за да удовлетворим собствените си желания и его.

В Синай минаха два дни и в началото на третия Господ слезе, за да се представи. Когато това стана, хората се отдръпнаха и се разтрепериха от страх. Казаха на Моисей: *Ти ни говори и ние ще слушаме; а Бог да не ни говори, за да не умрем!* (Изход 20:19).

Моисей се смути. Как можеха да се отдръпват от Онзи, Който ги беше спасил и избавил от робство? Как беше възможно да не искат да чуят гласа на Създателя? Можете ли да си представите Божието разочарование? Той беше копнял за този момент. Той желаше да опознае народа Си така, както познаваше Моисей, а те отхвърлиха присъствието Му.

Не мога да си представя как бих се почувствал, ако някой от синовете ми каже: „Татко, не искам да ми говориш директно. Искам само да чуя посланието ти чрез братята ми.“ Колко съкрушаващо!

Създаване на свещеничество

Бог реши, че трябва да се създаде свещеничество, тъй като хората не искаха да взаимодействат пряко с Него. Свещеникът щеше да е човек, който да говори с Бога вместо хората. Евреите вече имаха пророк – Моисей, който говореше от Бога към хората. Но щеше да се наложи Бог да определи свещеници, за да поддържа подобие на постоянно общуване с хората.

След това Бог каза: *Иди, слез и после се качи, ти и Аарон с теб* (Изход 19:24). Аарон щеше да бъде първият свещеник, но това не беше първоначалният Божи план. В началото Той искаше всички да са свещеници. Когато пристигнаха в Синай Той им каза: *И вие ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ. Това са думите, които трябва да кажеш на израилевиите синове* (Изход 19:6). Той искаше всички в Израел да могат да общуват с Него.

Бог поиска от Моисей да доведе Аарон в планината със себе си. Но не е записано дали Аарон е отишъл на срещата. По някаква причина той се озовава отново в лагера с хората, а Моисей остава в планината 40 денонощия. Защо Аарон не отиде? Дали не му беше по-удобно в присъствието на хората, отколкото на Бога? Дали не се боеше повече да остане насаме с Бога? Не знаем отговора, но знаем, че онова, което Аарон щеше да извърши, беше зашеметяващо.

Фалшив Йехова

А когато народът видя, че Моисей се забави да слезе от планината, народът се събра при Аарон (Изход 32:1).

Какво става? Първо хората имаха желания, които трябваше да бъдат изпълнени и имаха нужда от Божи човек да им

160 Да убиеш криптонит

угоди. Второ, Аарон имаше лидерска дарба, а тя привлича хората. Това е важно, защото силният водач привлича хората, независимо дали се покорява на Бога или не. Само защото един лидер привлича сериозно количество последователи не означава, че е в синхрон с Бога. Чуйте какво казват хората на Аарон:

Стани, направи ни богове, които да ходят пред нас; защото на този Моисей, човека, който ни изведе от египетската земя, не знаем какво му стана (Изход 22:1).

Първото нещо, което прави впечатление, е, че хората не казаха: „На Бог не знаем какво Му стана“. Това е важен момент, който ще коментираме след малко.

Второ, обърнете внимание, че казаха „направи ни богове“. Еврейската дума за богове е *Елохим*. Тази дума се среща малко над 2600 пъти в Стария завет. Повече от 2250 пъти се отнася за Всемогъщия Бог. Например в първата глава на Битие думата се среща 32 пъти. Още първият стих от Библията гласи: „В началото *Елохим* създаде небето и земята.“.

Друг пример имаме във Второзаконие 13:4: „ГОСПОДА (Йехова), своя Бог (Елохим), да следвате и от Него да се боите, да пазите заповедите Му и да слушате гласа Му, на Него да служите и към Него да се привързвате.“. В този стих виждате дадено името на Господа – Йехова и след това Той е наречен *Елохим*. Той е Бог, абсолютният авторитет и власт и извор на всичко.

Малко над 250 пъти обаче *елохим* се използва в Стария завет, за да се обозначат лъжливи богове, като Дагон (1 Царе 5:7) или Ваал (3 Царе 18:21). Затова винаги трябва да четем тази дума в контекста, за да знаем за кого се говори.

Аарон откликва на молбата на хората като им поисква злато от обиците. Стопява златото и оформя позорното теле. Когато го завършва, народът казва: *Тези са боговете ти, Израилю, които те изведоха от египетската земя!* (Изход 32:4). Еврейската дума за бог отново е *Елохим*. Но от думите им започваме да схващаме за кого се говори тук: „които те

изведоха от Египет“. Те знаеха кой ги беше извел, не бяха глупави. Догадката ни се потвърждава обаче в следващия стих:

И като видя това, Аарон издигна олтар пред него и Аарон провъзгласи, като каза: Утре ще бъде празник на ГОСПОДА (Изход 32:5).

Думата „Господ“ в този стих е Йехова. Според CWSB:

Думата се отнася до правилното име на Бога на Израел, особено името, с което се е разкрил на Моисей (Изход 6:2,3). Божественото име традиционно не се е произнасяло, основно поради уважение към светостта му. До Ренесанса то е изписвано в еврейския текст на Стария завет без гласни като YHWH.

Освен в този случай, тази дума никога не е използвана като обозначение или наименоване на лъжлив Бог в цялата Библия. Няма грешка какво се случва. Почти не е за вярване, но Аарон и народът поглеждат телето и го наричат Йехова (Яхве). Не го наричат Ваал, Дагон, Астарт, Ра, Нефтис или друго име на египетско божество. Не казват: „Вижте Ра, който ни изведе от Египет“.

Спомнете си, че те бяха казали: „Не знаем какво му стана на Моисей.“ Не бяха казали „Не знаем какво Му стана на Бог“. Те не отричат съществуването на Яхве или участието Му в живота им. Все още признават, че Йехова (или Яхве) ги е спасил, избавил ги е, изцелил ги е и снабдил нуждите им. Просто са заменили истинския Му образ с управляемия образ на Йехова, който ще им даде каквото пожелаят.

Ето един съвременен пример как би изглеждало това днес: с Лиза пътуваме много и имаме прекрасен екип в служението *Messenger International*. Затова онова, което ще напиша, е изцяло хипотетично, защото членовете на екипа ни не биха постъпили така. Като лидери, има някои оперативни и културни принципи, които с Лиза постоянно подчертаваме, защото са важни за нас. Някои от тях са: молим членовете на екипа си за 9 часа продуктивност за 8 часа. Искаме приятна и забавна работна среда, всичко да се прави по най-превз-

ходния начин, да се обича и служи на всеки човек, партньор или лидер, който се свърже с нас, да се покриват определени дневни и седмични квоти и списъкът продължава. Нашият главен служител по операциите (ГСО), когото ще нарека с измисленото име Тим, отговаря за поддържането на оперативния и културен стандарт, който изискваме.

Нека приемем, че с Лиза сме на път и не само ние, а и нашият ГСО отсъства. Следващият по ранг е главният ни служител по финансите (ГСФ), Джордън (също измислено име). Скоро след заминаването на Тим, Джордън заявява на екипа: „Хей, хора, Джон и Лиза искат да работим в забавна атмосфера. Нека наемем диджей и да си сложим дансинг с дим и светлини и да празнуваме през следващите няколко дни.“

През цялото време, докато тече партито, целият екип „изповядва“, че правят точно каквото сме поискали от тях. Постоянно ни споменават с думите: „Това искат Джон и Лиза; искат да работим в приятна и забавна среда.“ После някой от екипа се провиква: „Хей, Джон е на телефона. Казвам му за партито и той е толкова доволен от нас.“ Това, разбира се, е лъжа, защото, ако бях на телефона и знаех какво става, щях много да се ядосам на екипа.

Да кажем сега, че нашият ГСО се прибира в офиса преди мен и Лиза. Той също ще е разстроен. Спира музиката, връща светлините и машината за пушек и започва да се кара на екипа. „Не това искат Джон и Лиза - казва той. - Представили сте нещата по превратен начин!“ После уволнява подстрекателите, създали подобна лъжлива нагласа.

Вижте сега поведението на Израел след създаването на този управляем „Йехова“.

И на следващия ден станаха рано и пожертваха всеизгаряне и принесоха примирителни жертви. После народът седна да яде и да пие, и стана да играе (Изход 32:6).

Това е празникът на Йехова. Водачите и народът му принасят жертви и после му изтърват края. Всички са се самоу-

бедили, че правят каквото техният „Йехова“ приема или му е угодно. Вярват, че Той не е против тяхната лакомия, празнуване и гуляй (което вероятно е включвало и сексуална разпуснатост). Счели са, че Бог (Йехова) би приел поведение, което изобщо не Му е угодно.

Възприели са най-заблуждаващата форма на идолопоклонство. Създали са си лъжлив Йехова, различен от истинския Бог. Това им позволява да живеят както искат и да го правят с Неговото одобрение. В основата си това не се различава от езичеството на народите, които са отказвали да се поклонят на Бога. Павел също казва: *Започнаха да си измислят глупави идеи за това кой е Бог* (Римляни 1:21, букв. прев.). Единствената разлика е, че езичниците наричат боговете си с имена като Дагон, Ваал, Хапи, Амит, Сопду и така нататък, а Израел нарече божеството си Йехова.

След това Господ казва на ГСО Моисей: *Иди, слез, защото твоят народ, който си извел от египетската земя, се поквари. Бързо се отклониха от пътя, в който съм им заповядал да ходят* (Изход 32:7-8).

Моисей се върна и трябваше да изслуша няколко отчета. Първо на Аарон, когото беше оставил за водач, после лидерите и накрая народа. Четем следното: *И Моисей видя, че народът беше разюздан, защото Аарон ги беше допуснал да станат разюздани за срам между неприятелите им. И Моисей застана при входа на стана и каза: Който е откъм ГОСПОДА, нека дойде при мен!* (Изход 32:25-26). И те както и ние не заемат страната на Господа просто ако изповядат името Му или Му пеят песни. Избираме Неговата страна като изберем да живеем според онова, което е обявил.

Така стигаме до няколко основни въпроса:

Дали в днешно време сме създали „Исус“, който да ни дава онова, което заблудените ни страсти желаят?

Признаваме ли, че е пролял кръвта Си за нас, спасил ни е и ни е избавил от света?

Пеем ли песни на Него и за Него, че ни е дал достъп до небето, но всъщност „нашият Исус“ не е истинският Исус, който седи отдясно на Отец?

Създали ли сме фалшив Исус?

Има ли много хора в църквата, които са заблудени, както са били онези израилтяни, които излязоха от Египет?

И допълнителен въпрос: кои са служителите като Моисей, които ще слязат от Божията планина и ще изобличат заблудените със сърца пълни с огън и любов?

Ако те не се изправят, заблудата ни само ще се засилва. И криптонитът ще продължи да експлоатира нашите слабости, дори до смърт.

А сега действайте

В западния свят е лесно да кажете, че вярвате в Исус. Голяма част от Запада обаче е преситена от християнство, защото разликата между него и света е малка. Християните изповядват името на Исус и казват, че почитат Бога, но живеят в грях, което явно не среща Божието одобрение. Както заяви Моисей, когато призова Израел да даде отчет за действията си: „Който е на Божията страна нека дойде при мен!“ Време е да се появят истински християни и да призват братята и сестрите си да влязат в истината.

Следването на Исус ни струва всичко. Животът ни вече не е наш. Волята ни е покорена на Бога, иначе Той не е наш Бог наистина. Вярваме Той да снабди всяка нужда. Това е призивът на християнството – да, елате и бъдете спасени, но трябва да умрете за себе си и да станете нови създания.

Помислете за истинския призив на християнството. Запишете мислите си по какво си прилича или различава от това, което са ви поучавали. После намерете някой от семейството или църквата си, с когото да поговорите за това. Дайте им тази истина.

Отправна точка

Очевидно е, че когато Моисей слезе от Божията планина, Израел е в разгара на идолопоклонството, макар все още да признават, че Йехова ги спаси и избави от Египет. Както говорихме, идолопоклонството се корени в непокорството пред онова, което Бог ясно ни е разкрил. Ако признаем Исус Христос за наш Господ и Спасител, но очевидно не се покоряваме на властта Му, това представлява най-измамната форма на идолопоклонство.

Да се върнем към хипотетичния пример с екипа ни в *Messenger International*. Щом ГСО – Тим, се върне в офиса и види бурното тържество, много ще се ядоса на ГСФ – Джордън. Но Джордън лесно може да каже на Тим: „Правим точно каквото Джон и Лиза поискаха от нас! Създадохме забавна работна среда!“

Как ще отговори Тим? „Да, Джон и Лиза наистина искат приятна работна среда, но какво ще кажете за другите наставления, които ни дадоха – максимум работа за 8 часа, да сме на разположение за всеки, който се свърже с нас, да изпълняваме дневните квоти и всичко останало? Вие сте отделили един аспект от онова, което са поискали и сте се съсредоточили върху него, а сте пренебрегнали всички останали инструкции.“

Дали не сме направили нещо подобно в съвременната Църква? Вярвам, че в Новия завет сме открили определени наставления, които са ни допаднали. Заявили сме, че сме спасени по благодат чрез вяра и не можем да заслужим тази благодат, защото тя е дар от Бога. Наблягаме на любовта един към друг, на насладата от живота, на новите песни, ко-

ито пеем в хваление и поклонение, на релевантността, на доброто лидерство и създаването на здрава общност. Заявяваме всичко това с плам и страст. Това са все добри практики и всички са подкрепени от Новия завет.

Но не пренебрегваме ли важността на кротостта, светостта, сексуалната чистота и въздържане от други грехове, като порнография?

Предупредили ли сме онези, които обичаме, да избягват хомосексуалността, разврата, пиянството, грубите шеги, празните глупави приказки, непростителността, огорчението, клюките и много други важни заповеди, наставления и предупреждения от Новия завет?

Можем ли да се съсредоточим единствено върху аспектите на Иисусовите думи, които не са в противоречие с установените обществени стандарти и извращения?

Можем ли да създадем един Исус, който не противоречи на безбожните пътища на културата ни?

Можем ли да избягваме да говорим за онова, което Той мрази и да обявяваме само онези от думите Му, които обществото счита за възхитителни?

Можем ли да разширим пътя и портата, която води към живота?

Можем ли да повярваме, че ако човек просто каже няколко възшебни думи, автоматично ще бъде спасен?

Не сме ли създали един фалшив Исус, който се различава от разкрития в цялото Писание? Връщайки се към коринтската църква, заразена от духовен криптонит, Павел накрая пише:

Но се боя, да не би както змията измами Ева с хитростта си, така и вашите умове да се покварят и да отпаднат от простотата, която дължите на Христос. Защото, ако дойде някой и ви проповядва друг Исус, когото ние не сме проповядвали... вие лесно търпите това (2 Коринтяни 11:3-4).

Тази група вярващи беше лесно подвеждана, не от лъжлив бог или религия, която отхвърля съществуването на Исус, а от вярата си в друг, различен Исус – фалшив Исус. Не забравяйте, че на фалшивия Яхве - златното теле, беше приписано избавя-

нето, спасението и снабдяването на нуждите на израилтяните... но то също така позволи и дори насърчи поведение, противно на Божията природа, разкрита в Словото Му. Да не би да сме създали фалшив Исус, който насърчава и позволява същото? Нарочно ли пренебрегваме трудните теми в Новия завет?

Павел заявява нещо, което никой от нас не бива да пренебрегва:

Затова аз ви свидетелствам в този ден, че съм чист от кръвта на всички; защото не се посвених да ви изявя цялата Божия воля (Деяния 20:26-27).

Павел не говореше само приятните части от Благовестиято, а се постара да изяви всичко, което Бог иска да знаем. Той не приличаше на онзи ГСФ, който сподели с екипа ни само забавната част от нашите желания – моите и на Лиза. Думите на Павел в превода NKJV гласят: „не се посвених да ви изявя целия Божи замисъл“, а в *Amplified Classic* четем: „Никога не съм се свивал или не съм се въздържал, или не съм избягвал да ви изявя цялата цел и план и замисъл на Бога.“

Ако избягваме да споделяме неудобните учения на Новия завет, не можем да кажем като Павел: „Ако някой го постигне вечна смърт, вината не е моя.“ Може ли всъщност точно обратното да е вярно, ако пропускаме основни части от Новия завет? Било е в наша власт да споделим цялата истина, но сме го избегнали. Дали сме се притеснили, че търсещите няма да искат да дойдат на следващата ни служба, събиране или среща в групата?

И сега, след като години наред в християнската си култура сме избягвали важни теми, засегнати в Писанието, жънем резултатите от небрежността си. За жалост, мнозина са се отклонили. Могат да се дадат безброй примери по този въпрос. Един от тях, който ми хрумва, е за много влиятелна Божия служителка, авторка на много четени книги, популярен проповедник по конференции. През 2016 г. тя заяви, че бракът ѝ е приключил (каквото и да значи това). Разведе се със съпруга си и сега, докато пиша това, живее с жена, за която е сгодена.

Тя редовно информира последователите си за съвместния им живот. В един пост споделя снимка на нежна целув-

ка с партньорката си и коментира как житейският ѝ път я е довел до тази връзка и че всичко в нея е „свято“. Не така би я описало Писанието. Сърцето ми скърби за нея. Ето един „служител на Евангелието“, който наистина вярва, че е праведен пред Бога и има желание да помага, служи и обича хората, но е наистина заблуден и измамен.

Още по-смустващи са безбройните подкрепящи и благосклонни коментари, направени от стотиците хиляди нейни последователи. Постовете ѝ показват, че тя се смята за представител на Бога, а последователите ѝ са съгласни. По време на цялото събитие популярността ѝ нарасна, а не намаля. Това е съкрушаващо, болезнено, трагично и в същото време събужда страх.

В друга трагична ситуация, един от най-известните евангелски лидери в Америка наскоро обяви пред последователите си и Църквата като цяло, че трябва да приемем изцяло хомосексуалните двойки като истински Христови последователи. Той заяви, че това решение е дошло след като прекарал дълго време с хомосексуални двойки и открил, че техните взаимоотношения са в същината си еднакви с тези между мъж и жена. Единственият начин да се стигне до подобно заключение е съзнателно да се елиминират стихове в Новия завет и да се пренебрегне цял библейски разказ. Както в случая с Аарон и златното теле, множествата ще се отклонят от истината чрез обявлението на водача си.

Тази заблуда е трагична. Поради фалшивия Исус, създаден с еволюцията на западната ни философия на служението, за изгубените души е все по-трудно да открият истинския Спасител. Трябва да попитаме: „Това ли е истинският Исус? Това ли е любов към Бога? Дали истинската любов се определя единствено като добрина, търпение и щедрост?“ Всички тези качества са истина и са популярни сред обществото ни. Но можем ли просто да пренебрегнем как се дефинира любовта в Библията: *Защото това е любов към Бога – да пазим Неговите заповеди* (1 Йоан 5:3)?

Задоволяваме ли се с частична информация от Новия завет, за да открием дефиниция на любовта?

Нужно е покаяние

Дали това своеволно благовестие е резултат от липсата на покаяние? Дали някой е казал на дамата служител–писател, на пастора и на много други да се отдалечат от греха, за да следват Исус? Или им е казано просто да се молят с превърналата се в стандартна молитва: „Исусе, ела в живота ми и ме направи християнин“?

Чуйте думите на Павел:

Как не пропуснах да ви изявя нищо от това, което е било полезно, и да ви поучавам и публично, и по къщите, като проповядвах и на юдеи, и на гърци [необходимостта от] покаяние пред Бога и вяра в нашия Господ Исус Христос (Деяния 20:20-21).

Само едно послание! Първата стъпка е нуждата от покаяние от греховете! За да станем Божии деца, покаянието е задължително, а не пожелателно. Въпреки това често не се споменава в обичайните ни обяснения и призови за спасение.

Преди няколко години, в първия ден от поста си, чух Святият Дух да ми казва: „Прочети Марк, глава 1.“ Нетърпеливо прочетох цялата глава и не получих никакви нови прозрения от предишните. Святият Дух каза: „Прочети я отново.“ Прочетох я и пак нищо ново. Каза ми същото трети, четвърти и пети път. Прочетох главата още няколко пъти... пак нищо. Това продължи около 7 пъти. Накрая я прочетох със скоростта на охлюв и този път началото сякаш изскочи от страницата:

Началото на Благовестието на Исус Христос...
(Марк 1:1).

Следващите думи са ключови: ... *Ето, Аз изпращам вестителя Си пред лицето Ти, който ще устрои пътя Ти пред Теб.* Вестителят е Йоан Кръстител. Служението Му е „кръщение в покаяние“. *Кръщение* означава пълно потапяне, не частично. Посланието на Йоан за пълно покаяние е началото, отправната точка на Благовестието. Никой не може да встъпи в истински взаимоотношения с Исус без да започне с искрено покаяние.

170 Да убиеш криптонит

След това Святият Дух ми проговори: „Йоановото служение е в самото начало на всяко от евангелията. Историята на Йоан не е в книга от Стария завет, защото неговото послание е жизненоважна част от новозаветното Благовестие.“

След това Духът ме заведе при думите на Исус:

Защото всичките пророци и законът пророкуваха до Йоан (Матей 11:13).

Подскочих от мястото си и извиках: „Еха, точно така!“. Исус не каза: *Защото всички пророци и законът пророкува до Мен* (Исус Христос). Не, защото Йоановото послание за пълно покаяние е началната точка на новозаветното Благовестие. Не сте встъпили във взаимоотношения с Исус, докато не се покаете за известни греховни модели.

Покаянието е на входната врата!

Спомнете си историята ни за Джъстин и Анджеला и странната ѝ представа за брака. Тя така и не се отказа от старите си приятели. Обичаше дълбоко Джъстин, той ѝ беше любимец и възнамеряваше да прекара повечето си време с него. Но тя не беше информирана, че за да встъпи в брачен завет с Джъстин ще е необходимо да прекъсне връзките си – умствено, емоционално и физически – с всичките си стари приятели. Това решение ще е отправната точка или началото на способността ѝ да встъпи в завет с Джъстин.

Тя беше шокирана от гнева му по повод плановете ѝ да излезе с Тони. „Защо толкова се ядосва?“, продължаваше да си мисли тя. „Да не би да ревнува?“ Да, той ревнуваше силно и така трябва да бъде. Бог ни ревнува и трябва да е точно така. Ние сме встъпили в завет с Него, как можем да вкараме други любовници във взаимоотношенията си?

Дали е съвпадение, че първите думи на Йоан в Писанието са: *Покайте се, понеже наближи Небесното царство* (Матей 3:2)?

Само Йоан ли казва това? Единичен случай ли е посланието му, без да бъде отправено от никой от останалите посланици в Новия завет? Ни най-малко! Първите наставления на Исус са:

Покайте се, защото наближи Небесното царство
(Матей 4:17).

Нашият Господ и Цар знаеше, че покаянието е необходимата и критична стъпка към установяване на трайни взаимоотношения с Бога. Удивителното е, че това е използваният от Него критерий, за да определи дали хората принадлежат на Бога.

След това Исус започна да се отрича от градовете, където беше извършвал толкова чудеса, защото не се бяха покаяли от греховете си и не се бяха обърнали към Бога (вж. Матей 11:20).

Ако за да бъде спасен един човек е нужно само да се „обърне към Бога“, тогава Исус щеше да каже точно това. Но както Анджела трябваше да остави старите си приятели и да се отдаде изцяло на Джъстин, така и ние трябва да се покаем от греховете си, за да се предадем на Исус.

Виждаме това послание да се повтаря, защото то е в сърцевината на мисията на Исусовото служение. Той заявява: *Дошъл съм да призова... онези, които знаят, че са грешни и трябва да се покаят* (Лука 5:32, букв. прев.). Замислете се за думата „трябва“. Покаянието не е по желание. Исус заяви същото и пред група хора: *Ако не се покаете, всички така ще загинете* (Лука 13:3).

Ето каква е истината: *Не можем да се обърнем към Бога без да се покаем.*

Нека сега продължим и видим как Исусовите ученици възприемаха споделянето на Благовестието. Ето какво споделиха при първата си самостоятелна мисия: *И те излязоха и казваха на всеки, когото срещнеха, да се покае от греховете си и да се обърне към Бога* (Марк 6:12, букв. прев.).

Замислете се за думите „всеки, когото срещнеха“. Тъй като няма спасение без покаяние е необходимо да кажете на всички! Дори богатият, който гореше в ада, знаеше колко е важно да се покаем за греховете си:

А той каза: Не, отче Аврааме; но ако отиде при тях някой от мъртвите, ще се покаят (Лука 16:30).

А след възкресението? Промени ли се посланието? Лука записва появяването на Исус пред учениците Му. Той ги

172 Да убиеш криптонит

смъмря за закоравените им сърца и отваря умовете им да разберат. След това цитира думите на пророците за Него:

И че трябва да се проповядва покаяние и опрощаване на греховете в Негово име на всички народи, като се започне от Ерусалим (Лука 24:47).

Пророците предрекоха, че прошка може да се получи само в Спасителя, ако първо има покаяние, а апостол Петър продължава в същия дух. Чуйте първите му думи, с които наставлява търсещите как да бъдат спасени в деня на Петдесетница:

Покайте се и нека всеки от вас се кръсти в името на Исус Христос за прощаване на греховете ви (Деяния 2:38).

Отново няма обръщане към Бога без покаяние преди това. А Павел? Промени ли посланието за езичниците? Ни най-малко:

Затова, царю Агрипа, не бях непокорен на небесното видение, а проповядвах първо на тези в Дамаск и в Ерусалим, и в цялата юдейска земя, и на езичниците, че всички трябва да се покаят от греховете си и да се обърнат към Бога, и да докажат, че са се променили с добрите дела, които вършат (Деяния 26:19-20, букв. прев).

Вижте думите „всички трябва“, не „би трябвало“ или „е добра идея“. Няма шанс! Казва се „всички трябва да се покаят от греховете си“.

Павел обяснява как Сам Бог поставя това като изискване за спасение на всеки – юдеин или езичник:

Бог, без да държи сметка за времената на невежеството, сега заповядва на всички хора навсякъде да се покаят (Деяния 17:30).

Ако погледнете основополагащите учения на Исус Христос, не е изненадващо, че първо в списъка стои... познайте какво?

Поради това, нека оставим първоначалното учение

за Христос и нека се обърнем към пълната зрялост, без да полагаме отново за основа покаянието от мъртви дела и вярата в Бога (Евреи 6:1).

Не съм изчерпал всички места в Новия завет, където се дава тази заповед, но съм изброил достатъчно, за да покажа колко важно е покаянието от грях. Не можем да положим вярата си в Господ Исус Христос, ако първо няма покаяние от съзнателно непокорство пред Бога.

Затова не можем да станем християни, ако съзнателно се занимаваме с порнография.

Не можем да станем вярващи, ако откажем да спрем сексуалните си взаимоотношения с приятеля или приятелката си.

Не можем да станем християни, ако откажем да се отвърнем от хомосексуалността.

Не можем да станем вярващи, ако откажем да се въздържаме от данъчни измами.

Не можем да бъдем последователи на Исус, ако се придържаме към половите изкривявания.

Не можем да станем християни, ако откажем да забравим непростителността. И този списък далеч не е изчерпателен.

Ако упорито се придържаме към ограничени части от новозаветните заповеди, значи сме създали лъжлив Исус. Заблудени сме в сърцата си и вярата ни е въображаема. И сме предупредени: *Бъдете обаче изпълнители на Словото, а не само слушатели, мамещи сами себе си* (Яков 1:22).

Как може търсещите хора да разберат това, ако не го заявим високо? Като водачи да не би просто да предполагаме, че ще се досетят? Ако единственият ни апел към търсещите е: „Далеч ли сте от Бога? Той ви чака да си дойдете у дома. Просто кажете следната молитва с мен...“, наистина ли ги обичаме?

Ако това е подходът ни, правим същото като семейството на Анджеа и други, които я бяха учили какво е бракът. Те не я информираха, че за да е омъжена за Джъстин, трябва да остави старите си приятели. Да не би да са предполагали, че тя накрая ще се досети сама? Сега Анджеа е объркана и смутена. А Джъстин, който я обича и наистина е посветен на завета им, е доста ядосан.

Независимо от аудиторията, има само едно истинско Благовестие, което трябва да се представи по следния начин: първо, покаяние от всички известни грехове и след това обръщане към Бога. Няма истинска вяра, ако първо няма покаяние.

Съвременният начин на предаване на Благовестието е да накараме търсещите да повярват и да се помолят, след това да се отклонят от известните грехове – за седмици, месеци и дори години. Но възможно ли е по-късно да няма мотив за покаяние, защото търсещите ще вярват, че са спасени?

Анджела съжаляваше, че истината не ѝ е била казана, преди да вземе решение да се омъжи за Джъстин. Ние също създаваме единствено църковни членове, раздирани от вътрешни конфликти, когато не им кажем истината за това какво се изисква, за да се спасят.

А сега действайте

Новият завет представя едно ясно послание: няма спасение без покаяние от греховете. Не можете да се омъжите за Исус докато поддържате взаимоотношения със света. Трябва да умрете за стария си живот, за да започнете новия.

Ако сте били лектори, бързо научавате, че трябва да изясните напълно най-важните точки от посланието си. Ако не го направите, аудиторията вероятно няма да ви разбере правилно и целта на общуването ви ще се изгуби. Затова Той толкова ясно обясни, че трябва да се покаем.

Вероятно вече сте се покаяли няколко пъти, докато сте чели тази книга, но по какъв начин тази глава подсили убеждението ви колко важно е покаянието? Каква промяна настъпва в живота ви като знаете това? Как се променя начинът, по който си взаимодействате със света, с любимите си хора или с изгубените души? Помолете Бог да ви покаже конкретно действие, което можете да въведете в живота си като реакция на осъзнаването на важността от покаяние. Както винаги, запишете какво ви казва, включително плана си как да изпълните това действие.

Покаяние

В предходната глава неведнъж чухме думите от Писанието: „Покайте се за греховете си и се обърнете към Бога“. Тъй като покаянието не е по желание, а е необходимо, за да получим вечен живот, нека го обсъдим по-подробно. С разкриването на тази истина ще открием и (в следваща глава) че като християни покаянието е жизненоважно, за да поддържаме близки взаимоотношения с Бога.

Първо, много важно е да разберем, че покаянието в Новия завет се различава от покаянието в Стария. При покаянието си, Божиите хора в Стария завет са носили вретище и са се посипвали с пепел. Те ридаели, падали на земята и често проливали много сълзи, за да покажат покаянието си. Това било една външна демонстрация на угризения и връщане към покорство пред Бога. Ще открием обаче, че в Новия завет ударението не пада на външните прояви, а е съсредоточено в сърцето.

Новозаветно покаяние

В Новия завет, съществителното „покаяние“ (метаноя) и глаголът „покайвам се“ (метаноео) се срещат съответно 24 и 34 пъти. Най-често срещаното и широко прието определение е „промяна на мисленето“. Но ако спрем дотук, губим силата на истинското понятие.

Според Енциклопедия на Библията на Бейкър (Baker Encyclopedia of the Bible), покаянието е „буквална промяна на мнението, не за личните планове, намерения или вярвания,

а по-скоро промяна на цялата личност от греховен начин на действие към Бога“ (ударението е добавено от мен).

Обичам думите “цялата личност”. Мога да променя мнението си, но пак да не бъда напълно убеден. С използването на тези думи, богословите показват, че тук се крие повече от простата промяна на ума или интелекта. Теологическият речник на Лексъм навлиза по-дълбоко като заявява, че покаянието е „процес, в който индивидът преориентира ума и волята си – далеч от греха и към Бога“.

Покаянието със сигурност включва ума, но отива по-дълбоко – то включва нашата воля и емоции. Прониква до дълбочината на сърцата ни, където сме напълно убедени, до дъното на съществото ни. Исус казва:

Защото от сърцето произхождат зли помисли, убийства, прелюбодеяния, блудства, кражби, лъжесвидетелства, хули. Тези са нещата, които оскверняват човека (Матей 15:19-20).

Поведението, независимо дали е спонтанно или обичайно, произхожда от най-съкровенията ни част. Ако всичко необходимо за истинско покаяние е единствено да променим мисленето си, тогава Исус щеше да каже, че това поведение идва от ума ни. Писанието заявява: *Защото каквито са мислите в душата му, такъв е и той* (Притчи 23:7). Начинът, по който възприемаме живота дълбоко вътре в нас, диктува действията и реакциите ни, а тези неща ни определят.

Може да си мислите „Не искам да бъда определян от поведението си“. Съгласен съм, това не е приятна истина, но не можем да пренебрегнем думите на Исус: *По плодовете им ще ги познаете [и по действията]* (Матей 7:16). Истината е, че не намеренията, а действията ни определят.

Дори само това знание илюстрира силата на Благовестията, защото съдържа способността да променим тези най-съкровени мисли и така да променим поведението си. Да бъдем истински повлияни от Благовестията не означава да имаме нов начин на мислене или емоционална реакция, а

дълбока промяна във възприятията и вярата, съпроводена с истински променено поведение.

Покаянието се случва, когато сме пробудени за истината и сме напълно убедени до дъното на съществото си, че нашата философия или поведение противоречат на Създателя ни. Осъзнаването на това води не само до промяна във възгледите, но и в желанията и поведението. Онова, което обичаме и желаем, но не е угодно на Бога, решаваме твърдо да променим в дълбочина, да се отдалечим от тези неща, дори да ги намразим. Покаянието е истинско смирение, а смирение отваря вратата за незаслужената Божия благодат, която ни помага да живеем богоугодно.

Невярващият

Покаянието се отнася както за невярващия, така и за вярващия, но по малко по-различен начин. Нека първо се занимаем с невярващите.

В предишната глава постоянно чувахме от Йоан Кръстител, Исус и учениците Му: „Покайте се за греховете си и се обърнете към Бога“. Тези две заповеди всъщност са тясно свързани и не са независими една от друга. С други думи, не можете да изпълните едната без другата, защото те са като двете страни на една и съща монета. Библейското покаяние е да се обърнем към Бога във всякакъв смисъл. Онзи, който наистина идва при Христос, заявява:

„Живях като човек, който преценява кое е най-доброто за себе си, но сега знам, че съм грешал изцяло. Отсега нататък, независимо какво каже Бог, че е най-добро, на това ще вярвам и ще го приема с цялото си сърце, ум и поведение.“

Този човек решава от сърце (което включва интелекта, емоциите и волята) да върши волята Му. Съпровождащото благословение е, че той ще продължи да чува Божия глас. Исус отново ни напомня: *Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога* (Йоан 7:17). В покаянието си невярващият преминава от самоуправление към пълно покорство на Бога и това отваря сърцето му, за да чуе Неговия глас.

178 Да убиеш криптонит

Когато невярващите се покаят искрено, те се отказват от идолопоклонството и заемат позиция на пълно подчинение и покорство на Божията власт. Всъщност заявяват следното: „Вече няма да приемам мисли, вярвания, причини или аргументи, които се издигат над Божието слово.“ Павел смело заявява:

Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, а са силни пред Бога за събаряне на крепости. Понеже събаряме (букв. прев. унищожаваме) помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос (2 Коринтяни 10:4-5).

Божии оръжия са Неговото Слово, мъдрост и замисъл. Светските оръжия са обществената философия, култура, обичаи, закони или начин на живот, които противоречат на Божието слово. Може да попитате: „Светът има оръжия ли?“ О, да, тече постоянна яростна атака от ада чрез световната система, за да се компрометират както християните така и невярващите.

В горния библейски стих обърнете внимание на думите *събаряне* и *унищожаване*. Същите думи се използват често в Стария завет, когато хората се откажеха от идолопоклонството. Израел събаряше, смазваше, разрушаваше или унищожаваше издигнатите идоли. (Не забравяйте какво правеха всъщност; коренът на идолопоклонството е обичайният модел на познат грях. Именно това унищожаваша, а не статуите.)

Принципът, за който говори Павел, не е по-различен. Ние използваме Божието слово, за да се изправим срещу идолопоклонските мисли в хората, които са отчуждени от Христос. По този начин слушащите се покаяват, събарят и унищожават всякакви човешки размисли, аргументи или непокорство пред Божията власт. Всъщност това означава да се покаем от практикуван грях. Така човек всъщност се обръща към Бога и се освобождава.

Философската разлика

Това ни води до една от огромните философски разлики в служението в наше време, особено на Запад. Голям брой лидери са изградили нагласата, че за да достигнат изгубените трябва да съсредоточим посланието си върху аспектите на Благовестието, които не предизвикват противопоставяне. С други думи, да останем позитивно настроени и да се въздържаеме да назоваваме грехове, които изискват покаяние. С подобен подход, съзнателно или не, ставаме като продавачи, които се опитват да убедят купувача в ползите от стоката като не споменават никакви недостатъци. За жалост, тази нагласа се е превърнала в стандартен метод за достигане до изгубените.

Има две очевидни ползи от тази грешна философия на служението. Първата е, че елиминираме всякаква възможност да тормозим хората. В легализма няма състрадание, а той е съсредоточен върху буквата на закона поради желанието на някои да са прави, да контролират поведението и да бъдат признат авторитет. Поради строгостта си легализмът оставя след себе си ранени души, които нямат къде да търсят Бога, тъй като индивидът или институцията, която е представлявала Исус, ги е смачкала. Легализмът повече от всичко друго може да стане причина все повече хора да се отвърщат от истинските взаимоотношения с Бога.

Исус посочи последиците от легалисткото „служение“: *Защото затваряте Небесното царство пред хората, понеже сами вие не влизате, нито влизащите оставяте да влязат* (Матей 23:13).

Затова желанието ни да прекратим легализма е правилно, но не можем да залюлеем махалото в противоположния край на спектъра. Трябва ли да избягваме истинско новозаветно служение поради страх от връщане към онова, което преди е вредило на хората? Избягваме ли да се противопоставим на греха и да призовем за покаяние, за да избегнем всеки намек за легализъм? Да не би да изхвърляме в канала прането заедно с мръсната вода?

Трябва да се занимаем с тези въпроси, защото онова, ко-

ето сега се е превърнало в норма на евангелизиране, вече не е библейско. Как можем да предложим спасение без покаяние, щом Библията ясно показва, че покаянието е необходимо? И дали хората, до които достигахме с това ограничено благостие, наистина се спасяват?

Втората „полза“ от избягването на покаянието е, че можем по-лесно да печелим новоповярвали и така да градим по-големи служения, църкви или групи. Забравили ли сме обаче, че именно мнозинството последва грешката на Аарон? Големият или малкият брой последователи не определя дали сме в съгласие с Божието сърце. Определящият фактор е истината, а не числата.

Забравили ли сме каква е цената да следваме Исус? Пренебрегнали ли сме многократните Му наставления да се откажем от греха (да се отречем от себе си) и да вземем кръста си (да покажем пълна готовност да Го следваме)?

Ако не изобличим практикувания грях, човекът, приел Исус, ще продължи да живее според стандартите на обществото, а не на Божието слово. В нашето общество е напълно нормално да живеете и спите с партньора си, с когото нямате брак, да бъдете хомосексуалист, дори да сключите брак – което е неправилно обозначение на тези взаимоотношения; да пиете прекалено; да се друсате с марихуана и други наркотици; да се забавлявате с развратни, непочтени или покварени програми, видеозаписи или филми; и още много – списъкът ми далеч не е изчерпателен. И това поведение пряко противоречи на заповедите в Новия завет.

Небесните стандарти

Наистина ли тези заповеди се съдържат в Новия завет? О, да, всъщност в Новия завет има над 500 заповеди да не се поддаваме на определени мисли или поведение. Апостол Павел, човекът, получил най-голямо откровение за Божиата благодат, пише: *Обрязването е нищо и необрязването е нищо, а важното е пазенето на Божиите заповеди* (1 Коринтяни 7:19).

Например, Бог ясно заповядва, че сексът извън брака е не

само забранен, но и ще бъде осъден. Това не са просто думи:

Защото намерете със сигурност, че нито един блудник или нечист, или сребролюбец – който е идолопоклонник – няма наследство в царството на Христос и на Бога. Никой да не ви мами с празни думи, защото поради тези неща идва Божието гняв върху синовете на непокорството (Ефесяни 5:5-6).

И още:

Защото Бог ще съди блудниците и прелюбодейците (Евреи 13:4).

Онова, което прочетохме току-що, не само говори за секса извън брака, но и включва порнографията и друга сексуална нечистота. Как тогава търсещите могат да знаят това, ако избягваме да го споменаваме? Наистина ли обичаме онези, на които благовестуваме, като им спестяваме тези истини?

Бог ясно казва, че онези, които практикуват прелюбодеяние, хомосексуалност, кражби, пиянство (което включва и дрогиране) и друго поведение, което днес е обществено приемливо за мнозина, няма да наследят Божието царство:

Или не знаете, че несправедливите няма да наследят Божието царство? Не се лъжете. Нито блудниците, нито идолопоклонниците, нито прелюбодейците, нито хомосексуалистите, нито малакийците, нито крадците, нито сребролюбците, нито пияниците, нито хулителите, нито грабителите няма да наследят Божието царство (1 Коринтяни 6:9-10).

Легалистите са нанесли големи щети с отсъствието на истинска любов и състрадание. Използвали са думи от Новия завет, съчетани със собствените им убеждения и правила, като средство да нагодят хората към одобреното от тях поведение. Но дали сме стигнали до момента, в който като цяло се отклоняваме от Исусовите заповеди, независимо дали са излезли от Неговата уста или чрез писанията на апостолите Му?

Наскоро говорих по тези думи от 1 Коринтяни пред една голяма, известна църква. След проповедите ми на първата служба, пасторът ми каза да не споменавам темата за хомосексуалността при останалите служби. Ироничното е, че по същото време една полицайка, която от 20 години имала лесбийска връзка, дойде на щанда ни облята в сълзи и каза: „Трябва ми тази книга, по която той говори тази вечер - „Добро или Бог?“, Джон наистина ми говори днес.“

Как ще бъде оповестен небесният стандарт, ако продължаваме да се придържаме към настоящата философия на служението? Замислете се за посланието на Йоан Кръстител. Неговото поучение се противопостави на греховете, които бяха завладели обществото в онези дни. Той каза на онези, които трупаха богатства, да дават на бедните; на онези, които крадяха да спрат да крадат; на онези, които заплашваха, да спрат да заплашват, а на работниците – да са доволни от заплатата си (вж. Лука 3:10-14). Хората отиваха в суровата пустиня, за да го чуят, защото копнееха за истината. След като чуеха думите му, те откликваха и се покаяваха за греховете си. Това не беше по-различно от полицайката в църквата, която не беше наясно със сериозните последствия от житейския си избор.

Йоан Кръстител публично каза на Ирод, царя на Юдея, че нарушава Божието слово като спи с жената на брат си и по-късно изгуби главата си като беше екзекутиран, защото проповядваше истината. Йоан не се опитваше да угоди на влиятелния управник, но си спечели уважение. Ако беше избягвал публичното изобличаване на греха на Ирод, можеше да живее по-дълго. Но помислете за дългосрочния резултат: по-късно Исус почете Йоан пред голямо събрание (вж. Матей 11:7-15) и само можем да си представим вечната награда, която ще получи в съдния ден. Йоан беше верен и установи небесните стандарти заради изгубените души.

Павел го последва като писа и проповядва същите неща. Посланието му към изгубените беше ясно: *Да се покаят и да се обърнат към Бога, като вършат дела, съответни на покаянието си* (Деяния 26:20). Той заповяда на Тимотей:

Ти като проповедник на Словото трябва да показваш на хората кое в живота им е грешно (2 Тимотей 4:2, букв. прев. АМРС). Каза и на друг Божи служител - „изобличавай с абсолютна настойчивост“ (Тит 2:15).

Павел не остави място за компромис. Веднъж имаше прекрасната възможност да проповядва Благовестието на един много богат и влиятелен водач на име Феликс и на жена му Друзилия. Великият апостол не им поднесе ободряващо, удобно послание. По-скоро четем:

А след няколко дни Феликс дойде с жена си Друзилия, която беше юдейка, и прати за Павел, от когото слуша за вярата в Христос Исус. И когато той говореше за правда, за себеобуздание и за идещия съд, Феликс уплашен отговори: Засега си иди и когато намеря време, ще те повикам (Деяния 24:24-25).

Преводът АМРС дава по-голяма яснота: „Но докато продължаваше да говори за праведност, чистота на живота (контрол на страстите) и идващия съд, Феликс се разтревожи и ужаси и каза: Иди си“.

Ако прочетем цялата история, ще открием, че Феликс изпрати да повикат Павел, защото искаше да чуе за Бога и живота след смъртта. Управителят определено искаше да има взаимоотношения със своя Създател. Можем да го сравним с днешен търсещ човек, заинтересуван невярващ, който посещава църквата. Проповедта на Павел очевидно изобличи греховете, от които Феликс не искаше да се откаже, защото той се ужаси и отпрати Павел.

Днес бихме сравнили ситуацията с влиятелен невярващ, който напуска службата с думите: „Няма да се върна, посланието ме уплаши!“ Защо се плаши? Дали не е поради нежеланието да се откаже от грях, изобличен от посланието?

Ако Павел говореше според съвременната западна философия, щеше да изрече следното послание: „Феликс, Бог те обича. Той изпрати Исус да умре за теб, за да бъдеш спасен. Искаш ли да го приемеш в сърцето си? Ако е така, кажи следната молитва заедно с мен: „Исусе, ела в сърцето ми и

184 Да убиеш криптонит

ме направи Божие дете.“ И това щеше да е всичко.

Стана точно обратното, Павловите думи уплашиха Феликс. Апостолът знаеше, че единственият начин Феликс да стане християнин е да се покае за осъзнатите си грехове. Ако Павел се беше помолил с молитвата на грешника заедно с Феликс, след като му беше представил едно насърчително, удобно послание, Феликс щеше да е заблуден. Щеше да повярва, че е новороден, а всъщност все още щеше да е неспасен идолопоклонник. Всъщност Павел щеше да проправи път на криптонита, за да проникне в Църквата. Но Павел, като верен служител на Исус Христос, не участваше в подобно нещо.

Знам, че всичко това е отрезвяващо, но и ние не бива да сме по-различни посланици на Благовестието днес.

А сега действайте

Повечето църкви днес са изградени като са накарали хората да повторят „молитвата на грешника“ – проста рецитация, която признава Исусовата жертва за греховете ни и Гокани в сърцата ни. Представете си каква ще е църквата ви, ако лидерите започнат да приканват хората да се покаят от греховете си и да се обърнат към Бога. Колко от членовете ще останат, според вас?

Ще е шокиращо да си представите подобен сценарий, особено ако сте лидери. Представете си обаче какви са тези, които остават. Първото голямо пробуждане е известно с това как проповедниците на съживлението са пътували из църквите и са проповядвали покаяние и как онези, които са чули посланието, са залепвали по столовете и са падали от пейките като са крещели и плакали в покаянието си и са молили Бога за спасение. Именно покаяните се – стотици хиляди хора – са променили света. Цели градове са се отвърждали от греха и са се обръщали към Бога.

Проповядването на покаяние може да изпразни църквите или по-вероятно може да ги напълни. Помолете Бог да ви покаже потенциала на покаянието и се помолете Той да го освободи в живота и църквата ви.

Тримата царе

Вдъхновението за написването на тази книга дойде след препрочитането на шест книги от Стария завет.

През последните 40 години по много поводи съм чел и изучавал книгите Царства и Летописи. Но наскоро методично се молих и ги четох както никога преди. Бях очарован, когато Бог отвори очите ми за нещо, което не бях забелязал преди.

Следващите редове може да ви се сторят по-академични и дори досадни, но ако само ви представя заключението, до което стигнах, без да споделя кратко резюме на царете в Стария завет, ще се намали ефектът от написаното. Ако обобщим живота им, се разкрива една мощна истина, която не е очевидна, ако се четат шестте книги в тяхната цялост, поради многото истории, преплетени в тях.

При предишните прочити на тези книги винаги съм смятал, че има две основни категории царе – онези, които „са вършили каквото е правилно в Божиите очи“ и „идолопоклонниците“. Но вече разбрах, че всъщност има три вида царе.

Истината е, че никой от царете на Израел не вършеше онова, което е правилно в Божиите очи, освен Йеху, но, за жалост, той също се отклони от пътя в края на живота си. Затова нека се обърнем към Юда. Общо 20 царе управляваха Юда, освен Саул, Давид и Соломон. Царете–идолопоклонници бяха Ровоам, Авия, Йорам, Охозия, Готолія (царица), Ахаз, Манасия, Амон, Йоахаз, Йоаким, Йехония и Седекия. По време на царуването на тези владетели, Юда преживя изключителни трудности и атаки от враговете си, които често

не можеха да бъдат преодолен и нанесоха големи щети на страната.

Освен това имаше царе, които вършеха каквото трябваше (Давид и Соломон живяха праведно, макар Соломон да се препъна в последните си години). След разделянето на царството, това бяха: Аса, Йосафат, Йоас, Амасия, Озия, Йотам, Езекия и Йосия. Този списък от 8 царе може да се раздели на две категории. Първите са онези, които вършеха онова, което беше правилно в Божиите очи в личния си живот, но не се занимаваха със светилищата на идолите сред народа си (високите места) и не ги събориха.

Втората група бяха онези, които не само вършеха онова, което беше правилно в Божиите очи в личния си живот, но и разрушиха светилищата на идолите сред народа. Успехът на държавата по време на царуването на тези владетели беше много по-различен, отколкото при онези, които не се противопоставиха на светилищата. Нека ги разгледаме един по един.

1. Давид. По време на царуването му сред народа нямаше идолопоклонство. Той пламенно насърчаваше хората да служат на Бога с цялото си сърце, ум, душа и тяло. Не изгуби войни и царството му много забогатя. Създаде добри предпоставки за царуването на сина си.

2. Соломон. През голяма част от управлението си той вървеше по стъпките на баща си Давид. Резултатите от покорството му, не само в живота му, но и сред водения от него народ, бяха наистина забележителни. Четем следното: *И Юда и Израил живееха в безопасност, всеки под лозата си и под смокинята си, от Дан до Вирсавее, през всичките дни на Соломон* (3 Царе 4:25). Замислете се над следното: никой не се нуждаеше от правителствена помощ, защото народът просперираше. Управлението му беше толкова силно, че „от всички народи идваха да чуят мъдростта на Соломон, от всички царе на света“ (3 Царе 4:34). Всъщност по-нататък четем: *И цялата земя търсеше лицето на Соломон, за да чуе мъдростта му, която Бог беше вложил в сърцето му* (3 Царе 10:24). Четем още: *И Соломон... успяваше; и целият*

Израил му се подчиняваше (1 Летописи 29:23). Държавата беше постигнала неимоверен успех: *И царят направи среброто и златото в Ерусалим като камъни и направи кедри-те многобройни като черниците в низината* (2 Летописи 1:15).

С течение на времето обаче Соломон не се покори на Бога и се ожени за много чужденки. Те обърнаха сърцето му към други богове (известен практикуван грях) и вследствие на това Бог издигна врагове, които попречиха на Соломоновия напредък и създадоха проблеми на царството (вж. 3 Царе 11:14, 23). В резултат от съзнателното му непокорство царството бе разделено, синът му запази две племена, а изгуби останалите 10 племена.

От този момент нататък ще изброявам само владетелите на Юда:

3. Ровоам. Не вършеше онова, което беше правилно в очите на Бога.

4. Авия. Не вършеше онова, което беше правилно в очите на Бога.

5. Аса. Той пламенно следваше Бога. Не само вършеше правда в очите на Бога в личния си живот, но и ревностно издирваше и унищожаваше идолопоклонството сред водения от него народ. Забрани мъжките и женски храмови проститутки, избави се от идолите и лиши баба си Мааха от статута на царица-майка, защото си беше направила скверен идол на Ашера (вж. 3 Царе 15:11-13). Той премахна още чуждите олтари и езическите храмове, разруши свещените стълбове, махна идолите на Ашера и премахна езическите храмове и кадилни олтари от всички градове в Юда. Аса призова народа на Юда да се покае от практикуваните грехове. Заповяда им да търсят Господа и да се подчиняват на Неговите закони и заповеди (вж. 2 Летописи 14:2-4).

Имаше полза от това, че Аса каза на народа да се отдалечи от греха: *И царството се успокои под него* (2 Летописи 14:5). През тези мирни години той успя да построи укрепени градове в цяла Юда. Никой не се опита да води война срещу него. По-късно едномилионна армия нападна Аса и Юда, но

четем следното: *И от етиопците паднаха толкова много, ... защото бяха смазани пред ГОСПОДА и пред Неговото войнство. И юдовите мъже отнесоха много голяма плячка* (2 Летописи 14:13). Не само че вражеската армия беше разбита, а и Юда се сдоби с огромни богатства от нападението.

Ясно виждаме благословението върху лидер, който не само лично се покоряваше на Бога и не се поддаваше на съзнателно практикуван грях, но и призоваваше народа си да върши същото.

6. Йосафат. Той също беше цар, който вършеше онова, което е правилно в очите на Бога, както в личния си живот, така и в управлението си. Призова народа си да се покае заради идолопоклонството си (съзнателно практикуван грях). Прогонни от страната останалите храмови проститутки (вж. 3 Царе 22:46). Премахна езическите светилища и идолите на Ашера от Юда (вж. 2 Летописи 17:6). В третата година от управлението си, той изпрати официални пратеници да поучават във всички градове на Юда. Те носеха копия от Господния закон и пътуваха из градовете на Юда, като учеха народа.

Какви бяха резултатите от царуването на Йосафат? *И страх от ГОСПОДА обзе всичките царства в земите, които бяха около Юда, и те не воюваха против Йосафат. И от филистимците донесоха подаръци... И Йосафат се издигаше и стана много велик* (2 Летописи 17:10-12). След това четем: *И Йосафат имаше богатство и слава в изобилие* (2 Летописи 18:1). Армии нападаха него и Юда, но Бог ги накара да се самоунищожат, а в резултат от това Юда получи огромна плячка.

След това четем: *И ГОСПОД утвърди царството в ръката му. И целият Юда даде подаръци на Йосафат и той имаше богатство и слава в изобилие. И сърцето му се извиси в ГОСПОДНИТЕ пътища* (2 Летописи 17:5-6).

Голямата му грешка беше сключването на съюз със семейството на Ахав, които бяха идолопоклонници. Това почти стана причина за смъртта му и накрая поквари сина му. Изобличи го пророк на име Ииуй: *На безбожния ли помагаш и тези, които мразят ГОСПОДА, ли обичаш?* (2 Летописи

19:2). Но като цяло Йосафат и Израел просперираха поради покорството му, което определено включваше изобличаване на практикувания от хората грях (идолопоклонство).

7. Йорам. Не вършеше онова, което беше правилно в очите на Бога.

8. Охозия. Не вършеше онова, което беше правилно в очите на Бога.

9. Готолия (царица). Не вършеше онова, което беше правилно в очите на Бога.

10. Йоас. За него е записано: *Йоас върши това, което беше право пред ГОСПОДА* (2 Летописи 24:2). Но що се касае до управлението му, нещата бяха съвсем различни. Той не премахна идолопоклонските високи места. С други думи, не призова народа си да се покае от практикувания от тях грях. Накрая четем: *... юдовите началници дойдоха и се поклониха на царя; и царят ги послуша. И те оставиха дома на ГОСПОДА, Бога на бащите си, и служиха на ашерите и на идолите* (2 Летописи 24:17-18).

Народът, върху когото се предполагаше, че трябва да повлияе, всъщност повлия върху него. Четем, че *върху Юда и Ерусалим дойде гняв поради това тяхно престъпление* (стих 18). При него дойде пророк и каза: *Защо престъпват ГОСПОДНИТЕ заповеди? Няма да успеете!* (стих 20). И накрая: *И в края на годината арамейската войска се изкачи срещу Йоас. И... избиха сред народа всичките началници на народа. И цялата им плячка изпратиха до царя на Дамаск. Въпреки че арамейската войска дойде с малко мъже, пак ГОСПОД предаде в ръката им една много голяма войска... Така арамейците извършиха съд над Йоас* (стих 23-24). Той беше ранен от арамейците и след това убит. Царуването на Йоас е пример за водач, който не се изправя срещу практикувания грях и неизбежните ужасни последици от това.

11. Амасия. Четем: *Той върши това, което бе право пред ГОСПОДА, но не с неразделено сърце* (2 Летописи 25:2). При него високите места не се отмахнаха, народът още жертваше и кадеше по високите места (4 Царе 14:4). Послед-

ствията също не бяха добри. Амасия победи Едом и беше много горд от това. Това го накара да предизвика на бой царя на Израел Йоас. Йоас го предупреди да не се забърква с народа му. Амасия не го послуша и израелската войска „определи пътя му“ – беше взет в плен. След това Израел разруши 100 метра от стената на Ерусалим и изнесоха цялото злато, сребро и всички вещи от храма Господен. Израел завладя съкровищата на царския дворец и взе заложници. Амасия беше убит (вж. 2 Летописи 25:11-28). И отново виждаме, че нещата не вървяха добре за водача, който започна с дела, които бяха правилни в очите на Господа, но не се противопостави на практикувания грях на народа, който управляваше.

12. Озия. Той вършеше онова, което беше угодно на Бога и докато Го търсеше, Той му даваше благоденствие. Стана много силен и имаше големи успехи. Макар да не е записано как постъпи с идолопоклонските светилища, знаем, че самият той умря от проказа заради гордостта си.

13. Йотам. За този цар не е написано много. Той вършеше онова, което е угодно на Бога, но хората продължаваха да бъдат покварени. За жалост. *Но високите места не се отмахнаха; народът още жертваше и кадеше по високите места* (4 Царе 15:35). Последствията бяха следните: *В онези дни ГОСПОД започна да праща против Юда арамейския цар Расин и Факей, сина на Ромелия* (4 Царе 15:37).

14. Ахаз. Не вършеше онова, което беше правилно в очите на Бога.

15. Езекия. Бащата на Езекия – Ахаз, беше много зъл и порочен цар. Ахаз затвори портите на храма и спря всяко истинско хваление и поклонение. Първото нещо, което направи Езекия, беше да отвори вратите на Господния храм, да изчисти всички омърсени вещи и да поправи сградата. За него се казва: *Той върши това, което беше право пред ГОСПОДА, точно както беше правил баща му Давид. Събори високите места, изпотроши кумирите, изсече ашерите и строши медната змия, която Моисей беше направил, защото дори до онова време израилевите синове ѝ кадяха* (4

Царе 18:3-4). След това възстанови празника на Господната Пасха. Това беше огромно събитие и когато хората си тръгнаха, те се върнаха *по юдовите градове и изпотрошиха кумирите, насякоха ашерите и събориха високите места и жертвениците из целия Юда и Вениамин, а също и в Ефрем и Манасия* (2 Летописи 31:1).

За Езекия пише: *Той се привърза към ГОСПОДА и не престана да Го следва, и пазеше заповедите Му, които ГОСПОД беше дал на Моисей. И ГОСПОД беше с него – където и да излизаше, имаше успех* (4 Царе 18:6-7). Асирийците го нападнаха, но накрая Господен ангел отиде в асирийския лагер и изби 185 000 войника. Тъй като Езекия се справи със съзнателно практикувания грях на народа си, всичко вървеше добре както за него, така и за страната.

16. Манасия. Не вършеше онова, което беше правилно в очите на Бога.

17. Амон. Не вършеше онова, което беше правилно в очите на Бога.

18. Йосия. Той беше изключително покорен цар, както в личния си живот, така и като управник. За него пише: *И прочетоха на всеослушание пред тях [целия народ на Ерусалим и Юда] всичките думи от книгата на завета, която се намери в ГОСПОДНИЯ дом* (4 Царе 23:2). След това поднови завета и заповяда на свещениците да премахнат от Господния храм всички вещи, използвани за поклонение пред Ваал, Ашера и небесните сили. Изгори ги и остави пепелта върху гробовете на хора, които са били идолопоклонници.

Още много може да се разкаже за начина, по който този цар се избави от съзнателното практикувано непокорство. Оградих в Библията всяко споменаване как Йосия „премахна, изгори, отказа се, оскверни, унищожи, смачка, съсече, свали, разруши“ и всякакви други думи, използвани за противопоставяне на познатия грях в Юда. Тези думи присъстват 25 пъти само в глава 23 от 4 Царе. За този цар пише: *Преди него не е имало цар като него, който да се е обърнал към ГОСПОДА с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичката си сила, според целия закон на Моисей. А и след него не*

192 Да убиеш криптонит

се издигна такъв като него (4 Царе 23:25). По негово време нещата вървяха добре както за него, така и за народа му.

19. Йоахаз. Не вършеше онова, което беше правилно в очите на Бога.

20. Йоаким. Не вършеше онова, което беше правилно в очите на Бога.

21. Йехония. Не вършеше онова, което беше правилно в очите на Бога.

22. Седекия. Не вършеше онова, което беше правилно в очите на Бога.

Нека обобщим историята на тези царе. В дългосрочен план, нещата вървяха добре за лидерите, които едновременно живеяха богоугодно и се противопоставяха на практикувания грях (идолопоклонство) на онези, които водеха. Това добро и приятно развитие на нещата не важеше за народа, когато водачът му живееше богоугодно, но не се противопоставяше на практикувания грях на народа си.

В днешната църква трябва да се поучим от това. Чакат ни трудности, ако просто каним търсещите души да се помолят с общата молитва на грешника без да ги призовем към истинско покаяние. Какво ще стане, ако нашите „новоповярвали“ не планират да се отвърнат от греховете си? Тогава каним идолопоклонници в общността си.

Ние, лидерите, може да живеем богоугодно в личния си живот, но ако не се противопоставим на „високите места“ на греха сред хората, ще има последствия и изходът ще е подобен на този, който сполетя изброените горе царе. Може да постигнем краткотраен успех, но нещата няма да приключат добре. Всичко вървеше добре при няколко от царете, които не се противопоставиха на непокорството на народа си, но накрая се наложи да платят за отсъствието на лидерство.

Ако изберем да споделяме Благовестието без да се конфронтираме с хората, ще се „сдобием“ с идолопоклонници, които вярват, че се праведни пред Бога. Всъщност ние излагаме общността си на духовен криптонит.

А сега действайте

Толкова често не виждаме общата картина докато се вглеждаме в детайлите и за това си има израз – заради дърветата не виждаме гората. Това може да ни се случи дори когато изучаваме Божието слово, особено ако разглеждаме дълъг исторически период. Но проследяването на теми в определен времеви отрязък както в тази глава разкрива модели, които иначе не виждаме. Показва ни общата картина.

Голямата картина на историята на Израел и Юда е, че Бог даваше просперитет на водачите, когато освен че поставяха ред в собствения си живот носеха и истинска отговорност за всичко, над което Бог им беше дал власт.

Може да не сте цар или царица. Може дори да не сте управител или началник на работното си място. Но има един свят, над който Бог ви е дал власт. Начинът, по който поемате отговорност над тази област, а не само над личния си живот, ще повлияе в значителна степен върху начина, по който Бог се движи във ваша полза. Помолете Бог да ви разкрие вашата сфера на власт и да ви даде мъдрост как да поемете отговорност за праведност в тази област. Запишете онова, което ви казва и след това съставете план за изпълнението му.

Елиминирање на криптонита

「Раздел 4」

「Двубой」

Нека започнем пътуването си към елиминирането на криптонита, на ниво индивид и като общност, като първо се изправим на „двубой“ с последиците от това, че не сме премахнали това смъртоносно вещество.

В гимназията задължително минаваме двудневен курс за запознаване с наркотиците, който ни разкрива ужасяващите последици от злоупотребата с тях. През годините на диви купони преди да срещна Христос, стоях далеч от всякакви наркотици – страхът от последствията ме запази в безопасност.

Със сигурност съществува нездрав страх и Исус ни е избавил от него. Но има и богоугоден страх, подобен на онзи, който изпитвах от наркотиците в училище, който ни държи далеч от нещата, които могат да отнемат живота ни. Писанието казва: *И така, докато ни остава обещанието да влезем в Неговата почивка, нека се боим да не би някой от вас да се яви изостанал* (Евреи 4:1). А също и *чрез страха от ГОСПОДА човек се отклонява от злото* (Притчи 16:6).

В тази глава отново ще говоря за християнските водачи. Това послание обаче трябва да постави всички ни нащрек, защото вярващият е „глава, а не опашка“ (Второзаконие 28:13). Ние сме призвани да бъдем посланици на Царството Му, което е важна лидерска позиция.

В светлината на Писанието, обмисляли ли сме съвременната си стратегия на служение? Защо се колебаем да изобличим и се противопоставим на високите места на греха? Хората, които желаят да опознаят Бога, разчитат на нас да

198 Да убиеш криптонит

им кажем истината. Но ние пропускаме да говорим за онова, което им пречи да имат истински взаимоотношения с Бога. Защистваме ли ги? Замисляли ли сме се, че като избягваме истината, всъщност нараняваме търсещите в дългосрочен план? Защо мамим онези, които идват, за да чуят за вечния живот?

Ситуацията е същата като при Анджеа, която се озова в несигурно положение в брака си, понеже нещо не ѝ беше казано предварително. Защо искаме някой да смята, че може да внесе практикуван грях във взаимоотношенията си с Исус? Това е невъзможно. Предлагаме ли тогава взаимоотношения, които всъщност не съществуват? Фалшиво спасение ли е това?

Нека разгледаме въпроса от всички ъгли. Ще обмислим какъв е изходът за търсещите, за лидерите, които не желаят да изобличат криптонита и накрая последиците за църковната общност. Дългосрочните последици и за трите са унищожителни.

Търсещите

Трябва да помним, че не малцина, нито някои, а мнозина ще дойдат при Исус в деня на съда и ще вярват, че ще им бъде даден достъп до небесното царство, но ще чуят думите: *Махнете се от Мен вие, които вършите беззаконие!* (Матей 7:23).

Кои са тези хора? Спиритуалисти ли са? Хора от други религии? Или участници в култове? Ако разгледаме думите на Исус, ще открием, че те са сред нас, идват на църква и изповядват християнството. В началото Исус казва: *Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! – ще влезе в Небесното царство, а който върши волята на Моя Отец, който е на небесата* (Матей 7:21). Исус идентифицира хората, които Го наричат Господ. Не говори за Джоузеф Смит, Мохамед, Буда, Харе Кришна, Конфуций, Ра, Сикх или друг лъжепророк или бог. Не, тези хора, на които е отказан достъп, наричат Исус Христос техен Господ и го казват с ревност и плам.

Защо „Господ“ се повтаря в този стих? Както казах и по-

рано, когато в Библията дума или фраза се повтаря, това не е случайно. Авторът набляга на нея. Но в подобни случаи не се касае само за наблягане, а за наситена емоция.

Например, когато до цар Давид стигна новината, че синът му е екзекутиран от армията на Йоав, той реагира силно емоционално: *А царят покри лицето си и царят викаше със силен глас: О, сине мой Авесаломе! Авесаломе, сине мой, сине мой!* (2 Царе 19:4). Давид най-вероятно не е произнесъл два пъти точно думите „сине мой“, по-скоро отчаяният му вик е бил толкова съкрушителен, че авторът е повторил думите, за да може читателят да усети емоциите му.

По същия начин Господарят предава силните чувства на хората към Него. Те не просто са съгласни с учението, че Исус Христос е Божи Син, а влагат силно чувство и плам във вярата си. Говорим за хора, които се вълнуват, че са християни, вероятно за такива, които с ентузиазъм говорят за вярата си.

Те не само са приели присърце Христовата кауза, но и участват в служението Му:

Сега виждам – при последния съд хиляди идват при Него наперено и Му казват: *Господарю, проповядвахме Посланието, гонихме демони, проектите ни, извършени по Божие поръчение, бяха в устата на всички* (Матей 7:22, MSG).

Преводът *The Message* предава добре идеята, че тези хора не бяха странични наблюдатели. Те пряко участваха или подкрепяха работата на църквите. Искрено вярват в Благовестието – „проповядвахме посланието“. Всъщност те са участвали в промяната на живота на хората.

В тази перифразирана версия се използва думата „хиляди“. В повечето преводи думата е „мнозина, много“. Гръцката дума е *полус*, което означава „голям брой, количество“ и често думата се използва в смисъл „по-голямата част, повечето“. Така или иначе, Исус не говори за малка група хора, а за голяма; всъщност възможно е да става дума за мнозинството от присъстващите.

Нека обобщим: Исус говори за хора, които вярват в поученията на Благовестието – наричат Го Господ, влагат емо-

ции, разпространяват посланието и са активни в служение. Лесно бихме ги определили като истински християни. В какво тогава се състои разликата? Кое ги отделя от истинските вярващи? Исус ни казва: *Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал, махнете се от Мен вие, които вършите беззаконие!* (Матей 7:23).

Очевидно ключовото изявление е „вършите беззаконие“. Първо, какво е беззаконие? Гръцката дума е *аномия*. Според Гръцки речник на Тайър (Thayer's Greek Dictionary) това е „състояние, в което някой няма закон, поради незнание на закона или поради нарушаването му“. Просто казано, човек, който върши беззаконие, не се придържа към Божието слово. Той или тя съгрешава постоянно без да се покае искрено. Този човек е съвременен идолопоклонник.

Следователно беззаконието е вид криптонит.

Тези хора не се препъват временно, те по-скоро обичайно избягват, пренебрегват или не се покоряват на Божието слово. Превръщат в постоянна практика небогоугодния живот – някои понеже вярват, че части от Писанието не означават това, което се казва в тях; други - понеже не смятат, че определени стихове важат и днес; и мнозинството, понеже вярва, че е покрито от небиблейска благодат.

За жалост, вярвам, че една от причините да продължават да живеят в грях, е, че лидерите никога не са ги изобличили и не са ги призовали към истинско покаяние. Не им е казано, че е невъзможно да включат идолите си в заветните си взаимоотношения с Исус Христос. Ако наистина са спасени по благодат, те не само ще презират тази мисъл, но и ще предпочетат да стоят далеч от съзнателно повтарян грях. Ще разпнат плътта си с нейните страсти и желания и ще се стремят към богоугоден характер и плодородност. Това е белегът на истинския вярващ.

Интересно е да се отбележи, че Исус заяви „Никога не съм ви познавал“. Думата „познавал“ на гръци е *гиноско*, което означава „познавам отблизо, интимно“. Те никога не са имали истинска връзка с Него. Макар да Го наричат „Господар“ и „Господ“, това е само титла, защото не са Му се под-

чинявали. Доказателството, че някой наистина има взаимоотношения с Бог, е, че пази Словото Му:

И по това знаем, че сме Го познали, ако пазим заповедите Му. Който казва: Познах Го, а заповедите Му не пази, е лъжец и истината не е в него (1 Йоан 2:3-4).

Това твърдение е в пълно съответствие с начина, по който Исус започва тази Своя проповед: *И така, по плодовете им ще ги познаете* (Матей 7:20). Действията, за които говори, не са служението, проповядването на Словото или посещение на църква, защото отхвърлените от небето ще притежават тези качества. Днес повечето считат, че ако човек нарича Исус „Господ“, вярва в поучението Му, влага емоции и активно участва в служение е Божие дете. Но от Исусовите думи ясно видяхме, че това не са решаващи фактори при разпознаването на истинския вярващ.

Нека го кажем така: със сигурност ще откриете тези качества в истинския вярващ. Всъщност, човек не може да е истински вярващ без тях. Но притежаването на тези качества не означава, че някой е истинско Божие дете. Решаващият въпрос е дали този човек се е покаял от съзнателно практикуван грях и пламенно се стреми да Му се покорява. Лакмусовият тест е дали смятат думите „иди си и не съгрешавай повече“ за пожелателни или задължителни (вж. Йоан 5:14).

Проповедниците

Сега нека разгледаме дългосрочните последствия за лидерите и проповедниците на Благовестието. В Писанието е обявено много отрезвяващо наказание за човек, на когото е поверено Божие слово, а той не изявява изобличителните, неудобни аспекти на истината. Внимателно прочетете предупреждението на Бог към Неговите посланици:

Когато кажа на безбожния: Непременно ще умреш! – а ти не го предупредиш и не говориш, за да предупредиш безбожния за безбожния му път и

202 Да убиеш криптонит

да запазиш живота му, онзи безбожник ще умре в беззаконието си, но от твоята ръка ще изискам кръвта му. А ако предупредиш безбожния, но той не се върне от безбожието си и от безбожния си път, той ще умре в беззаконието си, а ти си избавил душата си. И ако се върне праведникът от правдата си и извърши беззаконие, и аз поставя препънка пред него, той ще умре. Понеже не си го предупредил, той ще умре в греха си и правдата, която е вършил, няма да се помни, но от твоята ръка ще изискам кръвта му. Но ако ти предупредиш праведника, за да не греши праведникът, и той не съгреши, непременно ще живее, защото е приел предупреждение, а ти си избавил душата си (Езекиил 3:18-21).

Моля, обърнете внимание колко често се използва думата „предупреждавам“ в горните стихове. Нека задам един откровен въпрос на пасторите, лидерите и всички вярващи, на всички нас, на които е поръчано да достигнем изгубените души и с любов да изобличим онези, които са в грях. Искате ли да понесете отговорността за онези, които сте накарали да повярват, че са праведни пред Бога, а не са, защото не сте ги предупредили да се отвърнат от практикуван грях? Те живеят с лъжливата претенция, че са спасени, но понеже не са били предупредени, продължават да живеят в грях и в Съдния ден ще чуят „Махнете се от Мен!“.

Може ли заради това правилният начин за проповядване на Благовестието да е: *като наставляваме* (букв. прев. „предупреждаваме“) *всеки човек и поучаваме всеки човек с пълна мъдрост, за да представим всеки човек свършен в Христос* (Колосияни 1:28). Не само трябва да поучаваме, но и да предупреждаваме.

Помислете какво каза Бог ясно в горните стихове: „Ще ви държа отговорни за тяхната смърт.“ Замисляли ли сте се, че цяла вечност ще сме наясно с пропуска си? Исаия ни казва, че в новото небе и земя:

Ще идва всяка плът да се покланя пред Мен, казва ГОСПОД. И ще излязат и ще видят труповете на хората, които са отстъпили от Мен – защото червеят им няма да умре и огънят им няма да угасне и ще бъдат гнусота за всяка плът (Исаия 66:23-24).

Мислите ли, че тези, от чиято „ръка се търси кръвта им“, просто ще забравят за онези, които горят в огненото езеро, понеже не са ги предупредили?

Ако философията ни е просто да приемаме хората такива, каквито са, да предлагаме спасение чрез „молитвата на грешника“ без покаяние и така да им даваме лъжлива надежда, че със сигурност ще отидат на Небето, какъв според вас ще е изходът? Дали сме на слушателите лъжлива сигурност и сме им отнели мотивацията истински да се покаят. Няма защо да казваме, че ще наблюдаваме онези, които сме подвели, като „гнусота за всяка плът“.

Спомнете си решителните думи на Павел: *Ако някой бъде достигнат от вечна смърт, вината не е моя, защото не се посвених да ви изявя всичко, което Бог иска да знаете (Деяния 20:26-27, букв. прев.).* Павел е бил напълно наясно какво е казал Бог чрез Езекиил за проповедниците на Слово-то Си. Ако не изявим волята Му, ще бъдем отговорни, вината ще е наша. Може би затова апостол Яков ни пише:

Братя мои, не ставайте мнозина учители, като знаете, че ще приемем по-строга присъда (Яков 3:1).

Тези думи не са в Писанието, за да ги пренебрегнем с лека ръка. Бог ни моли да не снижаваме нивото на думите Му, да не гледаме несериозно на призива Му към покаяние от практикуван грях. Това е казано както заради водачите, така и заради търсещите. Той ни обича, но е свят Бог и не може да понесе природата на греха в присъствието Си. Дал е изход, платил е цената за избавлението ни и за овластяването ни да ходим в свобода от греха. Как ще избегнем осъждението, ако не поучаваме и приемаме толкова велико спасение?

Наистина ли си струва да не споменаваме в евангелизаторския си призив онова, към което Новия завет ясно призовава? Заключениените думи в последната книга от Новия завет гласят: *И ако някой отнеме от думите на книгата на това пророчество, Бог ще му отнеме дела от дървото на живота и от святия град, за които е писано в тази книга* (Откровение 22:19). Как може да пренебрегваме това предупреждение? Как може да не споделим първата стъпка към истинско спасение – покаяние от греховете, с онези, които търсят от нас истината?

Мислим ли, че знаем повече от Бога? Смятаме ли, че е по-важно да накараме търсещия да се върне в църквата и евентуално в бъдеще да бъде убеден да се отвърне от греха? Но в действителност, ако на един човек се каже, че е спасен, понеже е изрекъл молитвата и е приет в „семейството“, защо по-късно би изпитал неотложна нужда да се покае? Той вече е „вътре“, „покрит от благодатта“.

Чарлз Фини е бил велик евангелизатор. Служението му било толкова силно, че в няколко различни случаи в цели градове, а веднъж и в целия Рочестър, щат Ню Йорк, ежедневната работа спряла заради мощния ефект на службите му. Имало моменти, когато проповядвал за покаяние за греховете и настоявал за спасение на аудиторията всяка вечер, докато накрая търсещите били превъзбудени и съсредоточено слушали. Още не се бил молил за спасение с хората. Накрая, след няколко вечери, казвал нещо от рода: „Ако мислите да ставате християни, след службата довечера ще имаме „ъгъл на питащия“.“

Хиляди били спасени на неговите служби и историята показва, че над 90% от повярвалите останали верни на Бога. Днешните статистики са много по-ниски. Фини постигнал голям успех, защото не се отклонявал от това, което учи Новият завет, знаел, че неговите методи са най-добрите!

Общността

Сега на бял свят излиза важността на онова, за което говорихме в началото на тази книга. Ако предлагаме спасение

на онези, които продължават да вършат грях, ние отваряме общността си за маята на греха. Съзнателният грях се разпространява бързо и действа както на отделната личност, така и на общността както криптонитът - на Супермен.

Ако не се противопоставим на греха, отслабваме църквите си и общностите си и вследствие на това градовете и държавите ни не виждат Божиата слава. Ранната църква промени цели градове и дори региони заради силата на Божиата слава. Защо в XXI век все още не променяме обществата си? Технологиата да достигаме до хората е толкова напреднала в сравнение с времената на Ранната църква.

Защо в Америка и в западния свят изобилстват аборти, прелюбодеяние, сексуална нечистота, хомосексуалност и объркване при половата идентификация? Причината не е, че обществата ни стават по-прогресивни. Същата тенденция за увеличаване на беззаконието се наблюдава, когато Църквата охладня в IV и V век. Когато християните станаха по-популярни в римското общество, Църквата започна да се вписва в света и ефективността ѝ започна да пада, докато не стигна до периода, който сега наричаме Тъмното средновековие.

Не искам да видя това да се случва отново и знам, че има много лидери, които са съгласни с мен. Ние няма да се отдръпнем и ще обявим цялата истина в любов и състрадание.

Моля, присъединете се към нас и вземете решение да прогласите истината, независимо дали е популярна или не, независимо дали е добре приета или не. Говорете Божието слово, което ще доведе до промяна в живота на хората, на обществата, градовете и държавите. Ако постъпвате по друг начин, значи отказвате да обичате ближния си.

А сега действайте

В Христовото Тяло няма роля, където да скриете последниците от греха. Той вреди не само на лидерите, но и може да се разпространи дори от един човек, който го приема в

живота си. Когато се касае за грях, мълчанието ни може да доведе хората до разруха и да ни натовари с отговорността за смъртта им.

Прочетете отново последното изречение, но го кажете за себе си – когато се касае за грях, моето мълчание може да доведе хората до разруха и да ме натовари с отговорността за тяхната смърт. Кажете го на глас няколко пъти, за да влезе в сърцето ви. Нека тежестта на тази истина почива върху сърцето и ума ви.

Бог ще ви държи отговорни по този въпрос. Не можем да замажем греха. Как според вас изглежда това в живота ви? Как променя брака или родителското ви отношение и поведение? Какви промени ще настъпят в начина, по който говорите с хората в местната си църква? Помолете Бог за отговори на тези въпроси докато не разберете ясно как да живеете с тази истина. След това намерете доверен приятел и говорете с него за плана си да живеете по този начин.

Толерантност

Нека разгледаме думите, изречени директно от нашия възкръснал Цар.

В последната книга от Библията Исус даде 7 послания към 7 църкви в Азия. Ако думите Му се отнасяха само за тези исторически съществували църкви, те нямаше да са в Библията. Фактът, че са включени, означава, че имат пророческо приложение. С други думи, те са приложими и днес, както когато са изречени за пръв път.

Божие слово е живо, затова ще разгледаме думите на Исус като слово, отправено към всички нас в сегашно време. Щом обувката ни става, нека да я носим – получили сили от похвалата Му или изчистени чрез любящото Му наказание.

Коя е Езавел?

Ще се съсредоточим върху църквата в Тиатира. В началото Исус се описва по следния начин: *Това казва Божият Син, който има очи като огнен пламък и чиито крака приличат на лъскав бронз* (Откровение 2:18). Можем да тълкуваме думите Му, че очите Му са като лазерни лъчи, които проникват в същината на нещата, а краката – като бронз, което символизира огромната Му сила.

За наша радост в началото Той ни хвали: *Зная твоите дела и любовта, и вярата, и служението, и твоето търпение, и че последните ти дела са повече от първите* (Откровение 2:19). Напълно ясно е, че не говори на църква, която е мъртва, а напротив – тя е жива и расте.

В началото признава и хвали любовта ни. При смъртта на една църква или служение, първо отслабва и изстива любовта, както към Бога, така и към хората. Поради това трагично състояние, другите плодове на праведност накрая също отмират.

Не е изненада, че основно за това Бог мъмри първата църква в Ефес – задето са изоставили първата си любов. Но не и Тиатира. Исус хвали любовта на тази църква. Той разпознава общност от вярващи, които се грижат един за друг и това е важно в очите на Бога. Лично аз вярвам, че затова Исус ни поздравява за любовта ни преди да заговори за каквото и да било друго, дори за вярата, служението или търпението ни.

Друг удивителен факт е, че тази църква расте в любов, вяра, служение и търпение. Забележително! „Поддържа-не“ не е думата, която описва тази общност от вярващи – те систематично напредват във важни области. Преводът *The Message* изтъква това по прекрасен начин: „Виждам всичко, което правите за Мен. Впечатляващо! С всеки ден ставате все по-добри.“ Всеки лидер или член на църква с радост ще чуе подобни думи, изговорени от самия Господ.

Но изведнъж хвалбите се превръщат в мъмрене:

Но имам против теб това, че търпиш жената Езавел, която нарича себе си пророчица и учи и прилъгва Моите слуги да блудстват и да ядат идоложертвено (Откровение 2:20).

В тези думи има толкова много скрито знание. Първо, нека видим името Езавел. Това реално име ли е или историческо? Според повечето коментари не е реално. „Нов американски коментар: Откровение“ (The New American Commentary: Revelation) гласи: „В гръко-римската литература от онова време не се среща името Езавел... юдеин да нарече дъщеря си Езавел е все едно християнин да нарече детето си Юда или юдеин да нарече детето си Исус след първи век.“. Преводачите на New Living Translation очевидно са съгласни с тази

насока на мислене, защото думите на Исус са преведени „онази Езавел“.

Споменаването на име по този начин е все едно да наречете някой смешен човек „онзи смешник“. Това не е името на човека, а обрисуване на постоянен модел на поведение.

Спокойно можем да кажем, че си имаме работа с влиятелна, исторически съществуваща жена, определена като „Езавел“ без това да е истинското ѝ име. Тя е имала силно влияние и накрая група лидери са подели посланието ѝ. В днешния свят може да става дума за жена, мъж или вероятно група лидери, които разпространяват определен вид поучение. Така или иначе, важното в тази философия на служението е въздействието върху цялата църква.

Защо Господ дава такова название? Вероятно плодът прилича на този на Езавел, съпругата на цар Ахав от древен Израел, описан в книгите Царе. Много може да се каже за тази царица, но нека разгледаме общото ѝ въздействие върху Израел. Тя е разпространител на идолопоклонство, което води до заглушаването на Божието слово сред обществото – народа на Израел. Лидерите се успокояват, а народът става ленив до степен на изпадане в ступор. Само един човек – Илия, има смелостта да се противопостави на това.

Влиянието на Езавел е очевидно, когато Илия изобличава народа и го кара да избере между покорството пред Бога и практикувания грях. Той прави това пред „служителите“, на които царицата плаща, пророците на Ваал и Ашера. Тези „момчета“ са медиите, групите с особени интереси, законотворците, законниците и така нататък от времето на Илия. Народът се събра и пред този „елит“ Илия предизвика хората:

Колко време ще седите на оградата? Ако Господ е истинският Бог, следвайте Го; ако е Ваал [практикуваният грях], следвайте него. Вземете решение!
(3 Царе 18:21, букв. прев. MSG).

Да следваш Бога изисква нещо повече от мълчалива вяра. Трябва да говорим Словото Му; ние сме призвани да

бъдем посланици. Как се прави това? Павел ясно казва:

Прогласявайте и проповядвайте Словото! Считайте го за неотложно и спешно [бъдете наблизно и в готовност], независимо дали възможността ви се струва благоприятна или не. [Независимо дали е удобно или не, дали сте добре посрещнати или не, като проповедник на Словото вие трябва да показвате на хората къде грешат в живота си] (2 Тимофей 4:2, букв. прев. АМРС).

Илия бил единственият човек в Израел, който достатъчно обичал хората, за да им покаже какво не е наред в живота им.

Влиянието на Езавел вдъхнало страх на лидерите и общността. Те били безмълвни, летаргични, наплашени и вече не говорили от името на Йехова. Практикуваният грях спечелил надмощие и Божието Слово било пренебрегвано. В Новия завет подобен ефект започва да се появява в Църквата. Исус няма да го позволи, затова намира служител, апостола Йоан – не по-различен от Илия, който ще говори ясно и открито.

Истинският проблем

Сега трябва да се запитаме дали при църквата в Тиатира Исус говори за вярващи, които физически блудстват и ядат идоложертвено. Възможно е, но аз съм склонен да не приема това тълкувание, защото Павел не осъжда яденето на идоложертвено в писмата си до две църкви (вж. Римляни 14 и 1 Коринтяни 10). Защо Исус ще нарече нещо зло, а Павел ще го одобри, воден от Святия Дух? Един много уважаван коментар гласи: „Относно съблазняването на хората да извършват блудство, доста тълкуватели предполагат, че реален сексуален промискуитет е малко вероятен, тъй като това със сигурност не е било толерирано в църквата. Тук по-скоро се касае за духовна и/или доктринална невярност (изневяря)“ („Нов американски коментар: Откровение“ - The New American Commentary: Revelation)

Независимо какъв е случаят, никой от тези факти не е във фокуса на Исусовото мъмрене. Действието, или по-скоро бездействието, за което говори Исус и на което трябва да обърнем внимание, е толерантността (търпимостта). Той казва: „Ти позволяваш (търпиш)“. Гръцката дума е *eo*. В Наръчник върху Откровението на Йоан (*A Handbook on the Revelation to John*) е дадено следното определение на думата: „Значението може да се изрази позитивно – „позволявам, допускам“ или негативно „не забранявам, не слагам край, не спирам, не предотвратявам, не попречвам““.

Ако обмислите това внимателно, то е доста зашеметяващо. Исус не само говори на виновника или в нашия случай днес, на онези, които разпространяват и утвърждават учение, което съблазнява хората да изпаднат в идолопоклонство (практикуван грях). Той ясно заявява: *И Аз ѝ дадох време да се покае за блудството си, но тя не се покае* (Откровение 2:21). Очевидно е имало предишни предупреждения, но, за жалост, са останали нечути.

Той вече остро мъмри всеки, който позволява това да продължава; с други думи, не се противопоставяме на проблема. Вместо това продължаваме да проповядваме само хубавите, насърчителни и ободряващи части от Новия завет. Всъщност мълчим като народа на Израел по времето на Езавел. Можем да направим сравнение със следната ситуация: всички сме хванати в капана на горяща сграда, но никой не прави нищо, за да избяга или да помогне на някой друг да се измъкне. Просто продължаваме да се окуражаваме един друг колко сме благословени и да изразяваме взаимната си любов, докато покривът и стените падат.

Подобна дилема

Апостол Юда се изправи пред подобна дилема. Искаше да пише на събратята си християни и да ги насърчи за чудесата на спасението ни, но не можеше. Къщата гореше. Трябваше да изобличи криптонита, който се промъкваше в църквите. Вижте думите му:

Възлюбени, като показвах всяко усърдие да ви пиша за нашето общо спасение, счетох за нужно да ви пиша и да ви увещаю да се борите за вярата, която веднъж завинаги беше предадена на светиите. Защото са се вмъкнали тайно някои хора, които отдавна са били посочени, че подлежат на това осъждане, безбожници, които обръщат благодатта на нашия Бог в похотливост и отричат единствения Владетел, Бог, и нашия Господ Исус Христос (Юда 3, 4).

Този Божи човек силно желае да напише на възлюбените си братя за ползите, благословенията и обещанията на живота ни в Христос. Иска да остане в сферата на насърченията и приповдигнатия тон, като повечето от нас.

Добре разбирам затруднението му. Една от големите емоционални битки, пред които често съм изправен, когато пиша или поучавам, е желанието само да „окуражавам“. Искам да вдъхновявам, кой не иска? Но в Духа има настойчивост, която ни заставя да говорим за онова, което се стреми да унищожи скъпоценните Божии чада.

Затова искрената любов на Юда го заставя да изпрати предупреждение, което да опази хората. Какво става? Има известна разлика с Тиатира. Тези безбожници, тайно вмъкнали се в църквата, дегизирани като пастори, лидери или вярващи или поучават, или по-вероятно показват модел чрез начина си на живот, който той нарича „позволяваща благодат“, а не оригиналната „овластяваща благодат“. С други думи, позволяващата благодат, на която ни учат, не ни пазят от криптонита и не ни учи да се отдалечаваме от него, а ни позволява да живеем почти или напълно без богоугодни граници. Това дава възможност на обществото да ни диктува начина на живот, тъй като благодатта е сведена едва до „одеяло“, което ни покрива, вместо да бъде сила, която ни дава способности и власт. И така по същество уязвимите вярващи свободно следват желанията на грешната си природа, според модела на обществената култура и това ги прави подат-

ливи на криптонит. Това не е целта на Божията благодат.

Юда не е доволен от толерирането на маята, която прониква в църквите. Той е истински баща и предпазва децата си от изкривен стил на живот, който ги отдалечава от Божия живот. Исус не би го смърлил както прави с лидерите на Тиаира, Той по-скоро би похвалил Юда.

Павел, друг грижовен баща, не мълчи, когато види разделения, вражди, неморалност, съдебни дела, алчност и други небогоугодни действия сред членовете на църквата. Той ги обича прекалено много и затова предприема действия срещу маята, която бързо ще се разпространи в Тялото. Яков и Петър не са по-различни.

Ако прочетете посланията на ранноцърковните отци, те следваха този пример, като използваха оръжие – писаното и обявено Божие Слово, за да се противопоставят на практикувания грях сред Божиите хора. Говореха открито и отхвърляха формирани от културата идеи и оправдания, които противоречаха на здравето учение. Последователите на Езавел не ги смущаваха, докато събаряха идолите на съвременната си култура!

Мълчанието означава съгласие

Когато говорим за лидерство, мълчанието е безсловесно общуване. То показва съгласие и дава разрешение като казва: „Онова, което правиш, е правилно.“ Стара латинска пословица гласи: „Мълчанието означава съгласие, човекът трябваше да говори, когато имаше възможност.“ Никой от ранноцърковните отци или лидери не остана безмълвен, докато криптонитът се промъкваше в живота на онези, които обичаха и за които отговаряха. Те ясно заявяваха позиция, защото го смятаха за разрушителен, отровен и смъртоносен, способен да се разпространи като мая.

Апостол Йоан заявява: *Целият свят лежи в лукавия* (1 Йоаново 5:19). В обществото има постоянен поток от зло, като най-разрушително е прикритото зло. Да, то се замаскира като добро. Този измамен поток е определен като *вървежа на този свят* (Ефесяни 2:2).

Погледнете на нещата така: в реката трябва да гребете срещу течението, за да се придвижите в тази посока. Ние живеем в свят, който има свое течение, поток и той е напълно противоположен на Божието царство, но по-опасното е, че е коварен – маскиран с добро. Ако не говорим открито, все едно вдигаме гребла и се носим по течението. Може пак да сме насочени в посока, срещуположна на течението, все още да изглеждаме и говорим като християни, но ще се движим заедно със социалната етика на съвременieto ни и ще изгубим ефективността си.

Като вдигнем гребла, избягваме конфронтацията, от която се боим, но онова, на което не се противопоставим, няма да се промени. Едмънд Бърк пише: „За да триумфира злото е достатъчно само добрите хора да не правят нищо.“. Културните идоли в сърцата и умовете на вярващите заздравяват позициите си, когато лидерите мълчат.

С увеличаване на заблудата, нещата, които толерираме, накрая ни упоаяват. Вече сме съпричастни и дори съгласни с нещата, които източват свръхестествените ни сили. Вече не сме против културата, а ставаме субкултура. Носим етикета „християнин“, но не сме посланици на силата, а агенти на неяснотата. Светът край нас пита: „Виждаме църквите ви, чувате музиката ви и поучението за любов и благодат, но къде е доказателството за Всемогъщия ви Бог?“.

Павел смело заявява, че онези, които изповядват християнството, но подкрепят живота в света, всъщност са врагове на кръста. Да, врагове!

Защото мнозина живеят, за които много пъти съм ви казвал, а сега и с плач ви казвам, че са враговете на Христовия кръст, чийто край е погубен, чийто бог е коремът, чиято слава е в техния позор, които отдават ума си на земните неща. Защото нашето гражданство е на небето, откъдето и очакваме Спасител – Господ Исус Христос (Филипийци 3:18-20)

Прочетете внимателно този стих. Първо, говори се за

„мнозина“. Второ, не думите им показват, че са врагове, защото те признават Исус. *Твърдят, че познават Бога, но с делата си Го отричат* (Тит 1:16). Те се дегизират с благочестив вид, но с поведението си показват, че са врагове, водени от апетитите на плътта – похот, удоволствие, статус, популярност, сексуални пороци, клеветата и много други.

Павел говори открито – изобличава и не толерира. Прочетете посланията му и вижте колко често предупреждава и ни мъмри заради небогоугодно и светско поведение. Но не забравяйте, че чрез Павловото перо до нас всъщност стига Божието слово.

Пряката конфронтация чрез изповядването на онова, което говори Божието слово, е единственият начин да разрушим тези крепости. Ако не им се противопоставим пряко с Писанието, позволяваме на тези философски крепости да продължат да се засилват в сърцата и умовете на вярващите, както и на изгубените души. Отказът ни да говорим открито отваря вратата за влиянието на криптонита.

Противоположни резултати

Какви са заключителните думи на Исус към църквата? Те не са за хора със слаби сърца. Той ясно заявява, че онези, които приемат фалшивите учения, ще пострадат сериозно, ако не се покаят. Ще има знамение и всички църкви ще разберат, че Той изследва мислите и намеренията ни и ще даде на всеки от нас каквото заслужава (вж. Откровение 2:22-23).

Но ето и добрата новина: Той казва, че на онези, които не се поддадат на криптонита, които се държат здраво за Неговия Дух и Слово, ще бъде дадена властта над народите... същата власт, която е дадена на Исус от Отец.

Резултатите са доста противоположни: едните са злокобни последици, другите – неизмерима награда. Можем ли да си позволим да не обръщаме внимание на тези наставления, особено когато идват от устата на възкръсналия Цар?

А сега действайте

Езавел накара Божиите пророци да замълчат и дори уби много от тях. Само един беше готов да говори от името на Бога, но само вижте какво Господ искаше да направи за него. Той го защитаваше, снабдяваше нуждите му и го подкрепяше със свръхестествени чудеса и знамения, които не спират да ни удивяват и днес.

Бог все още търси хора, които ще се изправят и ще говорят истината. Това не е просто опит да се изказваме критично. Ние не сме „ловци на грехове“. Но същевременно не можем да си позволим да бъдем сплашени да замълчим и да се притесняваме, че хората може да ни сметнат за назадници, нетолерантни или да ни залепят друг етикет.

Първата стъпка е да чуете това предупреждение в собствения си живот. Каквото и да ви струва, освободете се от греховете, на които сте се предавали в миналото. Щом се освободите, започнете да работите за освобождаването и на останалите, като прилежно ги предупреждавате за опасностите от греха. Павел пише: *И сме готови да накажем всяко непослушание, щом стане пълно вашето послушание* (2 Коринтяни 10:6).

Ако не обичате конфронтацията, помолете Бог да ви даде любов към останалите, която ще ви принуди да ги изобличите. Поставете си това за следваща цел, която да постигнете. После с Божията помощ можете да помогнете и на други да я постигнат.

Любов и истина

И сега стигаме до най-критичния аспект на унищожаването на криптонита – мотивите ни. Недостигът или липсата на мощната сила да разрушим криптонита най-вероятно съставлява мотива за разликите и колебанията в начина, по който представяме Благовестието и философията на служението. Силата, за която говоря, е Божията любов. Павел ни казва нещо сериозно:

Няма да се влияем от хора, които се опитват да ни подмамят с лъжи, така хитро скроени, че приличат на истина. Вместо това ще говорим истината в любов, като растем във всичко все повече като Христос (Ефесяни 4:14-15, букв. прев).

Лъжливи учения, подобни на тези, които Исус изобличи в Тиатир, както и описаните в посланията на Юда, Петър, Йоан и Павел, са толкова умно измислени, че лесно могат да се вземат за истина. Врагът е много по-умен, отколкото признаваме. Щом можеше да подведе Ева в съвършена обстановка, проникната с Божието присъствие, колко по-лесно ще му бъде да ни измами в покварената ни среда? И какво може да ни защити от заблудата на лъжливите учения?

Отговорът е истината, но не просто истината, а истината, изговорена в любов. Истина без любов ни води по пътя на „буквата на закона“, която убива – легализъм. Това накрая задвижва и поддържа заблудата и става причина да избягваме и дори да изключваме библейските предупреждения,

218 Да убиеш криптонит

които са жизненоважни за здравето на църквата.

Легализмът ни смазва, защото е отвратителен, жесток и пълен с омраза. За да противодействаме на неговата жестокост, наблягаме на любовта. Но любов, изговорена без истина, изобщо не е любов. Тя е фалшива. Тя е доброта, симпатия, нежност и търпение, които на външен вид приличат на Божия любов. Но ако тези добродетели нямат истина в себе си, е неизбежно да тръгнем по пътя на измамата.

Нека бъдем откровени: избягваме да говорим определени библейски истини, защото смятаме, че са извън любовта, която толкова силно желаем. Истините, които избягваме, изискват от хората да променят живота си, а не да останат такива, каквито са. Смятаме, че призивът към покаяние е липса на състрадание, нежност, доброта и любов. Но замислете се за следното: виждате слепец, който върви право към скала, от която ще падне и със сигурност ще умре. Може да допусна да се случи нещастieto, защото намесата ми би била сметната за негативна или нетолерантна спрямо избора на посока от съответния човек. Ако не го накарам да спре и да коригира курса си, той ще умре. Ако го насърчавам с позитивни и вдъхновяващи коментари, но не го призова да промени посоката, наистина ще направя последните му стъпки по-приятни, но той пак ще намери смъртта си на дъното на пропастта. Има ли истинска любов в някой от тези варианти?

В нашето общество и сред мнозина в Църквата такава истинска любов се счита за фалшива и омразна. В много вярващи се е издигнала такава крепост в резултат от това, че гледат на живота от 70-80-годишна перспектива, а не през призмата на вечността. Замислете се върху следния пример: ако възприемам щастието от едnodневна перспектива, мога да отида на сватба и да изям всички сладкиши от масата с десертите. Ако гледам на щастието от 6-месечна перспектива, ще имам различно отношение. Ще изям само един сладкиш, а най-вероятно и нито един. Просто не искам на следващия ден да ме боли стомах, да наддам 10 паунда през следващите няколко дни от всички тези десерти и в дългосрочен план не искам да си навредя на здравето.

Трябва да възприемаме живота от гледна точка на вечността, за да разберем истинската любов. Любовта, възприемана

от гледната точка само на земния ни живот, ще приема хората такива каквито са и ще се въздържа да ги призовава да променят живота си. Ние просто искаме да се радват на последните си стъпки преди да паднат в пропастта. Истинската любов, която гледа към вечността, казва: „Достатъчно ме е грижа за теб, за да ти причиня неудобство за кратко, за да те спася от цяла вечност в неописуеми мъчения, агония и страдания.“

Адът наистина съществува. Той не е метафора или преносен израз, или временно място за наказание. Онези, които попаднат там, *ще бъдат мъчени денем и нощем в цялата вечност* (Откровение 20:10). Можем ли да пренебрегнем Иисусовите думи: *И тези ще отидат във вечно наказание* (Матей 25:46) или Павловите: *Такива ще бъдат наказани с вечна погибел далеч от лицето на Господа* (2 Солунци 1:9)?

Вечен означава завинаги, няма друго тълкувание. Мъченията, болката и наказанията са неописуеми и никога не свършват. Но най-ужасната част е пълното отстраняване от Божието присъствие. Това отстраняване обаче не е само за следващия живот, а и за настоящия. Скоро ще засегна и този аспект.

Бог не създаде ада за хората, а за „дявола и за неговите ангели“ (Матей 25:41). Сатана измами човечеството и така ни взе заложенници на собствената си участ. Иисус беше воден от любовта и дойде да ни освободи от онова, на което сами се бяхме осъдили. Щом Той ни избави по такъв великолепен начин, как можем да приемаме толкова лековато Неговия начин за избягване на подобна ужасна съдба?

Нека се върнем на примера със сватбения прием. Решението ми да изям един десерт или да не ям въобще може да ми донесе гонения. Другите може да кажат: „Хайде, Джон, сладкишите са много хубави, имат прекрасен вкус, ще те направят щастлив, нека се радваме на живота.“

Не, тези думи са далеч от истината и ще ме подведат. Не е „нека се радваме на живота“, а „нека се радваме на деня“. Реалността е следната: ще се радвам на живота много повече, ако имам дългосрочна перспектива. Същото важи и за Божието царство.

Защо според вас апостол Павел понесе да бъде замерян с камъни, бичуван пет пъти с 39 удара, пребит три пъти с

пръти, изстрада денонощия в беда и още много трудности? Мислите ли, че го направи, за да си спечели някакво име, да стане популярен лектор по конференции, да привлича тълпите, да бъде автор на бестселъри? Не, Божията любов го накара – любовта го движеше. Възприемаше нещата от гледна точка на вечността и обичаше безстрашно. Не се задоволяваше с популярност за сметка на истината, защото обичаше хората, които беше изпратен да доведе при Христос.

Какво е истинска любов?

Бог е любов (1 Йоан 4:8). Той не просто притежава любов, а е същината на любовта. В такъв случай какво определение трябва да дадем за любовта?

Наскоро се молих и Господ говори в сърцето ми: „Сине, хората се съсредоточават върху периферията на любовта, вместо да се насочат към същината ѝ.“

После дойде мисълта: любовта е търпелива, любовта е милостива, любовта не се гордее, любовта не е груба, любовта не търси своето и още много други описания на любовта от 1 Коринтяни и други книги от Библията. После Светият Дух ми показва следното: ако учим дете да различава мъж от жена, как ще го направим? Ако му кажем само, че: „жената има два крака, две очи, нос, уста, две ръце, две длани и две стъпала“, точно ли ще бъде описанието?

При подобно общо описание обаче, детето може да види мъж и да каже: „Ето това е жена.“ Може да се случи, защото не сме му дали точно описание кое отличава жената от мъжа. Не сте казали: „Това, по което жената се различава от мъжа...“.

Има „любов“, която светът харесва. Тя също е търпелива, мила, не е груба и има още прилики с Божията любов. Но разграничението между Божията любов и любовта на света се крие в тези думи: *Защото това е любов към Бога – да пазим Неговите заповеди* (1 Йоаново 5:3).

Ако сме пропуснали това важно определение в първото му послание, Йоан, познат като апостолът на любовта, го повтаря във второто си послание:

И любовта е това: да ходим според Неговите заповеди (2 Йоан 6).

Има разлика с думите на апостол Павел за „любовта е“ в 1 Коринтяни. Йоан не описва любовта, а дава същинско определение – кое различава Божията любов от останалите форми на любовта. Любовта е да пазим Иисусовите заповеди. Господ ясно казва това на последната вечеря:

Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме люби
(Йоан 14:21).

Затова, ако съм мил, търпелив, нежен, не завиждам, не съм груб, не се хваля и не се ядосвам, но постоянно мамя жена си и данъчните, не ходя в Божията любов.

Ако съм мил, търпелив, нежен, не завиждам, не съм груб, не се хваля и не се ядосвам, но одобрявам и опрощавам сексуалната неморалност, например хомосексуалност, която сега все повече се одобрява и насърчава дори от правителствата на много страни, тогава не ходя в Божията любов.

Всъщност съм заблуден и в по-опасно положение от човек, който е груб, завистлив, самохвалко и раздразнителен, защото той вероятно знае, че е далеч от Бога. Аз може погрешно да смятам, че съм в добри отношения с Бога, защото някой ме е водил в „молитвата на грешника“, но никога не съм се покаял от практикувания си грях. Просто казано, не се вслушвам в заповедите на Исус.

На този етап ми позволете да вмъкна тази много важна точка: аз не пазя Божиите заповеди, за да бъда спасен. Покорството ми е доказателство, че наистина съм предал живота и сърцето си на Него.

Истината е, че всяка форма на любов, която пряко противоречи на Божието слово, не е любов, която трае завинаги. Тя е временна. Ще накара хората да се чувстват добре, дори готови на саможертва и ще им помогне да бъдат включени и приети в общността, но няма да е вечна. Не води до вечен живот. Един ден човек ще падне от скалата във вечната пропаст на огненото езеро.

Защо тази любов, която изглежда толкова добре, е временна? Адам и Ева прецениха, че плодовете на дървото за позна-

222 Да убиеш криптонит

ване на доброто и злото са добри и ще им донесат мъдрост.

*И жената видя, че дървото беше добро... дърво
желателно, за да дава знание (Битие 3:6).*

Първите мисли на Ева вероятно бяха в посоката: „Защо един любящ Бог ще ни каже да не ядем това, което е „добро“ за нас? В това няма никакъв смисъл и логика.“ Тя предпочете да приеме „доброто“ и „знанието“, което беше извън Божи-ята воля. Ние искаме да знаем защо, но нека говорим направо: има неща, на които Бог иска да се подчиним дори да не разбираме какво стои зад тях. Можем ли да вярваме, че ни обича, когато ни казва да стоим далеч от нещо, което ни се струва добро за нас? Можем ли да се доверим на характера Му? Или ставаме съдии, които Му казват кое е добро за нас, подобно на двойката от Едемската градина?

Могат да се посочат много примери за Божиите тайнства или за причините зад Божиите нареждания, но нека ви спомена само един. След почти 40 години не съм срещал човек, който да може да ми обясни мотивите зад заповедта на Бог към пророка: *Да не ядеш хляб и да не пиеш вода, и да не се върнеш по пътя, по който си дошъл* (3 Царе 13:9). Пророкът не се подчини на наглед безсмислената заповед, но накрая загуби живота си заради непокорството си.

Ако трябва да сме честни, понякога истинската любов може да изглежда напълно противоположна на чувството, което смятаме за любов. Защо Павел казва на коринтската църква: *А пък аз с най-голяма радост ще харча и цял ще се похарча за душите ви. Ако аз ви обичам повече, вие по-малко ли ще ме обичате?* (2 Коринтяни 12:15). Няма смисъл в това тази общност от вярващи да смята, че Павел не проявява любов! Вярвам, че очевидният отговор е, че са го възприемали за догматичен, легалистки водач, който иска да ги държи под закона, така да се каже. Вероятно са стигали дотам, че да го смятат за фанатик. Но това изобщо не е истина. Той ги е обичал с вечна любов, а не със светската версия на любовта. Изобличавал ги е с истина, предупреждавал ги е и ги е призовавал към покаяние, което може да се е струвало на слушателите лишено от

любов. Но думите му са пропити с истинска Божия любов.

Да говорим истината в любов

Като имаме предвид всичко казано, нека разгледаме важността на истинската любов. Да видим описанието на любовта:

Любовта е търпелива.

Любовта е мила и милостива.

Любовта не е завистлива.

Любовта не се хвали.

Любовта не се гордее.

Любовта не е груба.

Любовта на търси своето.

Любовта не се ядосва.

Любовта не помни какво лошо ѝ е направено.

Любовта не се радва на неправдата.

Любовта никога не се отказва.

Това е любовта - да пазим заповедите Му.

Ако говорим истината, но не сме милостиви и търпеливи, а по-скоро сме завистливи, груби, хвалим се и се гордеем, търсим своето, ядосваме се, помним стореното ни зло, не прощаваме, радваме се на неправдата и се отказваме от хората, значи не пазим заповедите Му. Може да проповядваме покаяние, вяра в Исус Христос и всичко друго от Писанието, но не действаме в истинска любов. Влезли сме в легализъм и ще нараним хората, вместо да ги доведем при Бога.

Един ден при мен дойде млад мъж и ми каза: „Призован съм към служението, което имаш ти. Призован съм да мъмря и изобличавам Христовото Тяло!“.

Когато ми каза това, в сърцето си знаех, че мотивите му не са правилни. Святият Дух ми даде следното слово за него: „Искаш ли да знаеш как да работиш в истинско пророческо служение?“.

Лицето му светна и незабавно отговори: „Да, искам.“.

„През цялото време, докато мъмриш или предупреждаваш под всякаква форма, сърцето ти трябва да гори от любов към хората, на които говориш“, казах аз.

Той остана безмълвен за няколко минути. „Еха, Бог трябва да свърши малко работа с мен.“.

Казах му: „Толкова се гордея с теб. За да кажеш това е нужно смирение и си по-близо, отколкото смяташ. Имаш

224 Да убиеш криптонит

меко и нежно сърце.“

Любовта е по-загрижена за другия човек, отколкото за себе си. Достатъчно е загрижена, за да не позволи на някого да падне от скалата в пропастта. Тя ще прояви всички качества, описани в 1 Коринтяни 13, но междувременно никога няма да се отклони от заповедите на нашия Спасител и Бог.

Любовта е толкова важна, толкова значима, тя е същината на живота. Молете се Бог да изпълни сърцата ви с любовта Си, със Себе Си, за да ви е грижа повече за останалите отколкото за собствения ви живот. Казано ни е, че Святият Дух излива тази любов в сърцата ни. Можем да помолим за нея – за дълбочината, ширината и височината на Божията животворяща любов.

Затова поискайте и отново искайте, продължавайте да Го молите да изпълни сърцето ви с божествена, вечна любов.

А сега действайте

Трябва да говорим открито против греха, който се стреми да завладее Църквата, но трябва да го правим в любов, иначе нашите предупреждения няма да постигнат желания резултат. Бог постоянно ни предупреждава в Библията, но искрената Му любов Го кара да направи нещо повече – да изпрати Сина Си да плати цената за всички грехове, които ни предупреди да не извършваме.

Това е любовта, която трябва да притежаваме, докато предупреждаваме хората да стоят далеч от греха. И има само един източник на любов – Бог. Бог е любов. Ако искаме да растем в любов, трябва да растем в общението си с Бога.

Жизненоважно е редовно да прекарваме време с Бога, да Го молим и копнеем да ни изпълни с любовта Си. Когато сме изпълнени с нея, това ще изгони страха ни от конфронтация. Ще ни накара да предприемаме действия заради хората около нас не просто чрез хуманитарни каузи, а да ги предупредим при нужда. Божията любов ще ни освободи и ще ни даде сили да донесем свобода на други хора. Отделете време днес да се помолите искрено (и не се отказвайте бързо) Бог да ви изпълни с любовта Си.

「Да убиеш криптонит」

Когато се касае за грях, има три начина, по които той поразява вярващия.

Първо, има хора, които избират да не обръщат внимание на греха поради закоравените си сърца. Те са имунизирани срещу идеята, че ще съкрушат Божието сърце. Господ плаче за тях: „Засрамиха ли се, че извършиха гнусотии? Не, никак не ги досрамя и не знаят да се изчервят“ (Еремия 8:12). Съвестта им е отслабена, понякога дори притъпена.

Второ и не по-малко опасно, това са хората, които се хващат на лъжата, че всички по природа сме грешници и кръвта на Исус е достатъчно силна, за да ни освободи от наказание, но не и от робството на греха. Те твърдо поддържат истината, че в Христос сме направени святи, но вярват в лъжата, че не е необходимо да живеем осветен живот. Такова е учението, разпространявано в църквата в Тиатир. Павел визира конкретно тази нагласа, когато пише:

Тогава какво да кажем? Да останем ли в греха, за да се умножи благодатта? Да не бъде! Как ние, които сме умрели за греха, ще живеем още в него? (Римляни 6:1-2).

Първите два варианта ясно могат да се идентифицират като криптонит, който е съзнателен, практикуван грях и отслабва вярващия и общността на вярващите. Онези, които попадат в горните две категории, са се предали на греха. В съдния ден ще чуят Исус да им казва: „Махнете се от Мен!“

226 Да убиеш криптонит

(вж. Матей 7:20-23).

На трето място са онези, които се борят да се освободят от греха. Искат да се избавят, но той ги държи здраво. Те все още не са открили от Божието Слово как да упражнят свободата си чрез вяра. Когато съгрешат, сърцата им са съкрушени поради любовта им към Бога. Те се покаяват искрено, но скоро отново съгрешават. За жалост, едно от нещата, които ги държи в плен, е вината и осъждението на онова, към което са вързани. Срамът от греха им ги притиска.

Ако сте в третата група, моля да ме чуете. Исус ни казва: *Ако прегреши брат ти, смърти го; и ако се покае, прости му. И седем пъти на ден ако ти съгреши и седем пъти се обърне към теб и каже: Покайвам се! – прощавай му* (Лука 17:3-4). Причината, поради която Господарят ни казва да прощаваме на човек, който съгрешава, но искрено се покаява много пъти на ден, е, че трябва да прощаваме, както Небесният ни Отец ни прощава (вж. Ефесяни 4:32). Моля, не забравяйте, че ако сте съгрешили много пъти, но всеки път искрено сте застанали пред Бога със съкрушено сърце и истинско покаяние, ви се прощава и кръвта на Исус ви очиства, все едно не сте съгрешавали. Не се самонаказвайте, тъй като това отнема от величието на кръвта на Исус и дава на делата ви заслугата за праведността ви. Никога не можете да бъдете спасени или опростени като правите това. Прощката е Божи благодатен дар.

Именно за този трети вариант искам да говоря в тази глава. Искам да споделя личната си история как Бог ме освободи.

Не можех да се освободя

Когато бях на 12 години, мои приятели ми показаха за пръв път порнографски списания. Разменяхме си ги и ги разглеждахме и няма нужда да казвам, че скоро се пристрастих към тях.

Започна се с леко порно, но бързо стигна до сериозен материал. Това доведе до неконтролируеми сексуални фантазии в ума ми. В гимназията си седях по време на час, гледах

момичетата и си представях как правим секс. Бях погълнат от похот.

На 19 години предадох живота си на Исус Христос на събиране в общежитието ни. Много грехове веднага загубиха властта си над живота ми: пианство, ругаене, неприлично поведение с момичетата, грубост и други небогоугодни действия сякаш просто изчезнаха. Но порнографията и похотта продължаваха да ме държат в лапите си. Още бях вързан и не можех да се откопча. Всеки път, когато се поддавах на този грях, бързо се покайвах и искрено молах Бог за прошка.

Преди спасението ми не се замислях и колебаех, когато ме обземаше сексуална похот, а просто се поддавах щом се надигнеше желанието. След като бях спасен започнах да водя жестока битка. Не исках да гледам порно, защото знаех, че противоречи на богоугодното поведение, но ми се струваше, че е по-силно от способността ми да му устоя.

През 1982 г., на 23-годишна възраст, се ожених за Лиза. Мислех, че похотта ще изчезне, след като бях женен за момичето на мечтите си. Но всъщност нещата се влошиха. Ако някъде наблизо имаше порнография, просто бях притеглен от нея – както магнитът привлича железни стружки. Това повлия върху Лиза и отношенията ни, както в леглото, така и в други интимни сфери.

През 1983 г. влязох в служение и все още се борех с порнографията. Убеждението ми, че това е нещо грешно, растеше. Работата ми в църквата беше да се грижа за пастора, семейството му и гостуващи Божии служители. Църквата ни беше една от най-известните и признати в Америка и посрещаме много прочути пастори и лектори. Един от тях беше известен със служението си на освобождение. Беше прекарал няколко години в Азия и документираните истории как хората са се освобождавали от пороци или демони бяха феноменални, понякога дори зашеметяващи. Бог го използваше по мощен начин. Името му беше Лестър Самърл.

През есента на 1984 г. той дойде в църквата ни за 4-дневен семинар и аз отново бях негов домакин. Бях го опознал доста добре при предишните му посещения. Този път докато

бяхме сами в колата ми се стори, че имам възможност да му се разкрия и да споделя за борбата си със сексуалната похот. Смирих се и бях напълно откровен, защото исках да се освободя! Лестър говори строго като истински баща във вярата. Внимателно изслушах всяка дума после отчаяно го помолих: „Моля, помоли се да бъда освободен.“.

Той изрече много силна молитва, но за мое разочарование в следващите седмици и месеци не усетих промяна. Продължих да се боря с похот.

Приблизително 9 месеца по-късно ми предложиха да се оттегля в един апартамент, да постя и да се моля. На четвъртия ден от поста, никога няма да забравя – датата беше 6 май 1985 г. – бях напълно избавен от този дух на похот, докато бях потънал дълбоко в молитва. Святият Дух ме поведе пламенно да заповядам на похотта да напусне живота ми. Направих го и властта, която дойде върху мен беше отвъд всичко, което бях преживявал дотогава. И днес все още съм свободен, благодаря на Бога!

Защо по-късно?

След като 2 години ходих в свобода, възникна дразнещият въпрос, който отнесох пред Бог в молитва. „Отче“ - попитах - Не разбирам. Смирих се пред Лестър, този велик Божи слуга. След като мнозина са били освободени чрез неговото служение, защо аз не бях избавен в деня, когато се помолих за мен? Защо минаха 9 месеца преди да бъда освободен?“

Господ започна да ми показва живота ми в онзи период. През есента на 1984 г., когато Лестър дойде да поучава, всяка сутрин се молах поне по 90 минути. Бях правил това поне 2 години. Ставах в 5 часа сутринта, излизах сам до 5,30 и се молах до 7 часа. Най-страстните ми молитви по онова време бяха: „Господи, използвай ме да доведа мнозина при Исус, използвай ме да изцелявам болни, използвай ме да освобождавам хората. Отче, използвай ме да повлияя на цели народи за Исус!“ . Молах се за това постоянно, ден след ден, молах Бога да ме пусне в служение и да отвори врати, които никой не може да затвори. Молах се със силен плам!

Един ден, през същата онази есен, отново следвах нормалната си програма – сутрешна молитва и призив към Бога, отправян много месеци, дори години. Изведнъж в много силен момент на молитвата, Святият Дух ми проговори: „Сине, можеш да спечелиш множества за Исус, да освободиш мнозина, да изцелиш болни и пак да свършиш в ада завинаги.“

Бях объркан. Как беше възможно това? Наистина ли Святият Дух ми говореше? Усъмних се в чутото, докато Той не наруши мълчанието и не каза: „Сине, Юда остави работата си, за да Ме следва, Юда проповядваше Благовестието, изцеляваше болните в Мое име, освобождаваше хората в Мое име и Юда е в ада.“

Възпитан съм като католик и бях новороден вярващ едва от 5 години, затова изобщо не бях запознат с това, което сега ще опиша. Вътрешно трепнах, даже се тресях, когато чух думите Му. Треперех и ме беше страх да говоря. В същото време бях напълно объркан, но знаех, че Бог говори. Бях изпаднал в страхопочитание от присъствието Му.

Накрая събрах сили и почтително попитах: „Тогава какво трябва да търся най-вече? Кое е най-важното нещо?“

Съвсем ясно чух отговора: „Да Ме познаваш съвсем отблизо.“

След тази среща осъзнах в личното си изучаване на Библията, че това е било най-голямото желание на Давид, Моисей, Павел и всички, които са завършили живота си добре. Павел заявява:

А освен това всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо – познаването на моя Господ Христос Исус, заради когото изгубих всичко и считам всичко за измет, за да придобия Христос (Филипяни 3:8).

Стремежът му е бил да опознае Исус изцяло и от това познаване произтича мощно служение. Аз търсех по-скоро служението, вместо пълното познаване на Исус. В онзи ден всичко се промени.

Сега основните ми целенасочени молитви всяка сутрин

гласяха: „Господи, искам да Те познавам толкова пълно, колкото може да Те опознае човек. Искам да Ти угодя толкова, колкото може да Ти угоди човек. Покажи ми сърцето Си, разкрий ми какво е важно за Теб и ми покажи кое не е толкова важно за Теб. Научи ме на пътищата Си и нека животът ми Ти донесе радост...“

Все още излизах рано сутрин, но пламенните ми молитви вече бяха в такава насока. Не осъзнавах какво става, но по-късно Бог ми показа.

Така отговорът на въпроса ми „Защо не бях освободен, когато Лестър Самърл се помоли за мен?“ започна да се изяснява. Тогава Бог ми говори и каза: „Когато се разкри пред евангелизатора, ти се страхуваше, че грехът на похотта ще ти пречи в служението, за което знаеше, че те бях призовал. Боеше се, че те дисквалифицира. Фокусът на мъката ти беше самият ти; това беше светска мъка.“

После продължи: „Девет месеца по-късно, понеже плачеше да ме опознаеш напълно, сърцето ти се късаше, защото нараняваше Мен с греха си. Знаеше, че съм умрял да те освободя от този грях и мразеше, че правиш това, което Ме изпрати на кръста. Фокусът на мъката ти бях Аз; това беше богоугодна мъка.“

Павел заявява на коринтската църква:

Сега се радвам, не заради наскърбяването ви, а заради това, че наскърбяването ви доведе до покаяние; понеже вие бяхте наскърбени по Бога, така че да не претърпите никаква вреда от нас. Защото скръбта по Бога води до спасително покаяние, за което не съжаляваш; но скръбта на света докарва смърт (2 Коринтяни 7:9-10).

Гръцката дума за „спасение“ в този стих не означава задължително да се родиш наново. Думата е *сотерия* и означава „безопасност, избавление, опазване от опасност или унищожение“ (WSNTDICT). Нека отделим думата „избавление“ в това определение и да я вмъкнем в горния стих: „Защото скръбта по Бога води до избавително покаяние.“ Бях

избавен, освободен и именно скръбта по Бога отвори вратата, за да се случи това.

Двата вида скръб

Два вида скръб – едната е по Бога, другата по света. Как да ги различим? Преживяванията на цар Саул и цар Давид са добра илюстрация за разликите. Както казахме в предходната глава, Саул не се покорява на Бога в случая с амаличаните. Когато е изобличен от пророк Самуил, той отрича, но Самуил не отстъпва. Тогава Саул обвинява хората и едва след дългото упорство на Самуил казва: „Съгреших.“ След като веднъж вече е признал, бързо казва на Самуил: *Съгреших; но почети ме сега, моля те, пред старейшините на народа ми и пред Израил* (1 Царе 15:30). Скръбта на Саул е съсредоточена върху самия него. Самуил го беше засрамил като го изобличи пред старейшините и народа и сега Саул искаше честта му да бъде възстановена.

От друга страна, цар Давид съгрешава сериозно. Прелюбодейства с чужда съпруга и нарежда убийството на съпруга ѝ, за да прикрие греха си. Пророк Натан го изобличава пред водачите и народа. В момента, в който грехът бива изваден наяве, Давид пада на земята и казва: *Съгреших против ГОСПОДА* (2 Царе 12:13).

Саул каза: „Съгреших“, Давид каза: „Съгреших против Господа“. Има разлика. Давид е съкрушен и е наранил Онзи, Когото обича. Мъката му не е съсредоточена върху самия него, както при Саул. Това намира потвърждение, когато Давид лежи пред Господа цяла нощ и пости седем дни. Той съжaliaва дълбоко за стореното против Бога. Това става съвсем ясно от вика на сърцето му:

На Теб, само на Теб съгреших, и извърших това, което е зло в очите Ти – за да бъдеш оправдан, когато говориш, и безукорен, когато съдиш (Псалм 51:4).

Скръбта на света е съсредоточена върху нас: какви са последиците; ще бъда ли осъден; ще бъда ли отстранен;

ще страдам ли от греха си; какво ще си помислят хората за мен и така нататък. Скръбта по Бога се съсредоточава върху Исус - наскърбил съм сърцето на Онзи, Когото обичам и независимо какво решение ще вземе, неговата присъда е справедлива и падам пред милостта Му.

Избавление

Вече бях свободен, но все още имах нужда от обновяване на ума. Това отне 2 - 3 години. До май 1985 г., ако близо до мен имаше порнография, не можех да устоя на притегателната ѝ сила. След това вече можех да устоявам и можех да ѝ обърна гръб. Но ако хубава жена минеше край мен, облечена с тесни дрехи, се налагаше да се обърна, за да не давам възможност на мислите си да кривнат от пътя. Това не е пълната свобода, която Исус ни осигурява. Избавлението още не беше завършено.

Има разлика между това да бъдеш освободен и да бъдеш направен свободен. Бях освободен на 6 май, но Исус казва *И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни* (Йоан 8:32). Целта е да бъдеш направен свободен и за да стане това е нужно истината да проникне в тялото ни.

С течение на времето, останах в Словото Му и в молитва и умът ми започна да вижда неща, свързани с жените по начина, по който ги вижда Бог. Първата коренна промяна в парадигмата стана, когато в сърцето ми нахлу откровението, че всички жени са дъщери. Знам, че това не ви изглежда някаква дълбока мисъл, но за мен беше точно така. Святият Дух ми показва, че всяка жена е момиченцето на мама и татко. Те не са парче месо, както ги бях възприемал преди избавлението си.

Скоро след това в сърцето ми дойде още по-голямо откровение. Стана ми ясно, че жените са създадени по Божия образ и Той ги е увенчал със слава и почит (вж. Битие 1:26-27 и Псалм 8:5). Това отново може да не ви прозвучи дълбокомислено, но за мен беше откровение, което дойде в дълбината на сърцето ми и промени живота ми.

Сега ако ми покажат порнография, за мен е обидно! Да,

онова, което преди обичах, сега всъщност ме отвращава. Сега, ако край мен мине привлекателна жена, не се налага да се обръщам настрани, както беше в годините след освобождението ми. Мога да я погледна топло в очите и да ѝ кажа „Здравей“ без да изпитвам неприлични желания към нея.

Открих силата на благодатта на Исус Христос. Осъзнавам, че много християни възприемат благодатта като спасение, прошка на греховете и незаслужен дар. Но за мнозинството нещата свършват дотам. Аз осъзнах постепенно, че Божията благодат са всички тези удивителни качества, но освен това тя ни дава сила да се променим, да правим онова, което истината ни призовава да вършим.

Можем ли да повярваме, че безплатният подарък на Исус ни избавя от вечното наказание за грях, но не е достатъчно силен, за да ни освободи от робството на греха? Не можете да ме убедите в това.

Аз знам! Изпитах трансформиращата Му благодат и сега съм свободен. Толкова съм Му благодарен, че направи това за мен и съм благодарен, че ще направи същото и за вас! Беше битка, а не разходка в парка. Беше нужна настойчивост и усърдна молитва. Най-вероятно и при вас ще бъде същото. Добрата новина е, че не можете да загубите, защото Божията благодат и любов не могат да се провалят. Затова се дръжте за тях и бъдете свободни.

А сега действайте

Бог е вашият Спасител и няма друг. Няма програма с пет стъпки, няма човешко усилие, няма списък с правила, които да могат да ви освободят от робството на греха. Но това не означава, че Бог ни избавя от греха, а ние не правим нищо. Бог ще ви избави, но е нужно действие – да го преследвате. Търсенето на Небесния ни Отец с правилните мотиви – да Го опознаем, а не да получим нещо от Него – ще ни доведе до избавлението ни.

Въпросът е колко важно е за вас да бъдете освободени?

Ще намерите ли време да търсите Бога? Ще се оттегляте ли в усамотение, ако е нужно? Ще викате ли към Него без да спирате, докато откриете присъствието Му и получите обещанията Му? Ще се приближите ли към Него като Му позволите да изпълни Своя план за отношенията ви? Ще търсите ли свобода от греха заради отношенията си с Бога, а не само защото пречи на желания от вас живот? Ще се смирите ли достатъчно, за да позволите на утвърдени, богоугодни лидери да се помолят за вас и да говорят за живота ви?

Преценете цената на робството, но преценете цената и на свободата. После тръгнете след Бога с цялото си сърце. Той чака да ви опознае отблизо!

Грехът, който не е грях

Повдигнахте ли вежди учудено, когато прочетохте заглавието?

Има още един аспект на идолопоклонството, който не сме разгледали и може да се нарече „грехът, който не е грях“. За да завършим процеса по отстраняването на криптонита, не можем да пренебрегнем този аспект, защото той може да се окаже най-труден за разпознаване. Нека започнем с притча.

Един ден някакъв човек сподели с Исус колко прекрасно ще е да присъства на пиршество в Божието царство. Исус използва възможността да илюстрира една дълбока истина. Казва следното: *Един човек даде голяма вечеря и покани мнозина. И в часа на вечерята изпрати слугата си да каже на поканените: Елате, защото всичко е вече готово. А те всички започнаха единодушно да се извиняват* (Лука 14:16-18). Основната дума в притчата е „извинение“.

Случвало ли ви се е нещо подобно? Помолите някого за нещо, независимо дали за помощ, да дойде на вечеря, да изпълни някаква задача или поръчка или нещо друго и получавате в отговор нескопосано извинение. Какво означават оправданията? Просто, че онова, което другият желае, е по-важно от това, което желаете вие. Всъщност човекът ви казва: „Моите приоритети са по-напред в списъка ми от твоите.“

Според Исус този човек не организираше барбекю с хамбургери, хот дог и чипс. Ставаше дума за голямо пиршество,

236 Да убиеш криптонит

за важно събитие. Направи го, за да благослови поканените. Поканите бяха отпечатани, сложени в пликове и разпратени на всички, които домакинът искаше да присъстват, но всички отговориха с извинения: *Първият му каза: Купих си нива и трябва да изляза да я видя; моля ти се, извини ме* (Лука 14:18).

Ето важният въпрос: грях ли е да си купиш нива? Разбира се, че не. Ако е, значи съм в беда, защото съм си купувал земя. Но когато купуването на земя е по-важно от Господното Слово, то е грях – „грях, който не е грях“. По-конкретно, това е идолопоклонство или криптонит.

Нека видим следващия човек: *Друг каза: Купих си пет чифта волове и отивам да ги опитам; моля ти се, извини ме* (Лука 14:19).

Отново питаме, грях ли е купуването на волове или ако трябва да бъдем по-съвременни, купуването на оборудване за бизнеса ви? Разбира се, че не е – купувал съм бизнес оборудване. Но когато купуването на нещо е по-важно от Господното Слово, вече е грях. Това отново е „грях, който не е грях“ или по-конкретно идолопоклонство или криптонит.

Нека видим последния получател на поканата:

А друг каза: Ожених се и затова не мога да дойда (Лука 14:20)

За последен път ми позволете да попитам, грях ли е да се ожениш? Ако е, много мъже, включително и аз, сме в беда. Разбира се, че не е. Но когато съпругата става по-важна от Господното Слово е грях. Това отново е „грях, който не е грях“ или по-конкретно идолопоклонство или криптонит.

Изобличаване на личния ми криптонит

Както споменах и по-рано, аз се влюбих в Исус Христос, когато бях второкурсник в университета *Пърдю*. Приех Го като Господ в общежитието през 1981 г. Сърцето ми гореше за Него!

Няколко месеца по-късно започна футболният сезон в *Пърдю*. Бях вече трета година студент и имах сезонни билети за всички домакински мачове. В предишните две години не бях пропускал нито един. Но сега бях толкова развълнуван заради Исус, че използвах времето на мачовете да изучавам

Библията. Общежитието беше тихо, защото всички момчета отиваха на мач. Това беше шанс да си прекарам времето прекрасно в молитва. Наслаждавах се на моменти с Бога повече, отколкото на футболните мачове.

Никой не ми беше казал: „Не трябва да ходиш на мач.“ Никога не съм смятал, че присъствието на мач е грешно. Всъщност, през последната си година ходих на много мачове.

Непосредствено след като завърших *Пърдю* се преместих в Далас, Тексас, и няколко месеца по-късно приех работа в църквата. Поради мащаба и влиянието на служението, имахме над 400 служители.

По онова време „Каубоите от Далас“ бяха един от най-добрите отбори в Националната футболна лига. Не бях голям фен на Каубоите, тъй като бях израснал в Мичиган, но често чувах момчетата от екипа да говорят за отбора всеки понеделник. Те обсъждаха подробно играта от предния ден – статистика, добра игра и, разбира се, как евентуално ще изглеждат плейофите.

От любопитство започнах да гледам Каубоите. Започнах с една или две части. Харесваше ми да ги гледам, защото бяха вълнуващи. Имаше още една полза – даваше ми възможност да обсъждам интелигентно играта с момчетата в офиса.

С течение на времето интересът ми към Каубоите се засили и започнах да гледам цели мачове. Осъзнах, че говоря на телевизора много пламенно, насърчавам и понякога крещя на играчите. Накрая се стигна дотам, че не пропусках нито един мач или част от мач. Дори извън сезона продължавах да разговарям с колегите за подбора на играчи и колко добри ще са Каубоите следващия сезон. Вече бях напълно оформен фен!

Когато започна следващият сезон, бях обзет от силно вълнение. Всяка неделя след служба бързо се прибирах у дома, включвах телевизора и даже не си сменях дрехите – а в онези дни носехме костюми на църква. Понякога просто седях залепен за телевизора, макар да бях облечен в неудобни дрехи и да ми се ходеше до тоалетна. Не исках да изтърва играта.

В почивката се преобличах. Ако Лиза имаше нужда от помощ – забрави. „Скъпа, Каубоите играят“, казвах аз. Обяв-

вахме в голямата почивка и дори в по-добрия вариант след мача, но никога по време на играта.

По онова време знаех пълната статистика на отбора. Внимателно я изследвах и постоянно мислех как Каубоите могат да се представят по-добре. В офиса аз повеждах разговор по темата. В църквата имаше няколко човека, които имаха билети за сезона и приемах всяка покана да отида на стадиона да гледам. Никога не търсех неспособни извинения да не отида.

Нека бързо се пренесем към следващия сезон. Малко по-рано се бях молил за нещо, което смятах за доста просто и наглед незначително. Но не осъзнавах, че щеше да промени живота ми. Молитвата ми беше: „Господи, моля Те да очистиш сърцето ми; искам да бъда свят, отделен за Теб, затова, ако в живота ми има нещо, което не Ти е угодно или е по-важно от Теб, избличи го и ми помогни да го премахна.“

Футболният сезон приключваше и приближаваха плейофите. Беше денят на най-важния мач. Каубоите играеха с „Орлите от Филаделфия“ и победителят щеше да отиде на плейофите, а загубилият - да отпадне. Бях залепен за телевизора – не седях на дивана, а стоях на крака пред екрана. Течеше финалната четвърт на мача и оставах само 8 минути. Каубоите отстъпваха с 4 точки, но най-добрият им защитник разпределяше отбора по терена. Вече крачех назад-напред между разиграванията, крещях разочарован при грешните ходове или бурно се радвах на добрите. Напрежението растеше.

Изведнъж, без предупреждение, Божият Дух ме подкани да се моля. Обзе ме внезапен подтик – моли се, моли се, моли се! Беше товар, силно и убедително чувство дълбоко в сърцето ми. Бях се научил да разпознавам този подтик, когато Божият Дух иска да се оттеглите и да се молите.

Казах на глас: „Господи, има само 8 минути до края на мача. Ще се помоля след като свърши.“

Желанието продължи и не отслабваше.

Минаха няколко минути. Все още търсех изход и възкликнах: „Господи, ще се моля 5 часа след края на мача. Останаха само 6 минути!“

Каубоите придвижваха топката по полето. Просто знаех, че ще се върнат и ще спечелят важен мач. Но въпреки всичко подтикът да се моля не ме напускаше. Всъщност дори растеше. Бях разочарован и ядосан. Не исках да се откъсвам от играта.

След това казах на глас: „Господи, ще се моля до края на деня, дори и през нощта, ако това искаш!“

Догледах мача. Каубоите победиха и тъй като бях обещал на Бог, веднага изключих телевизора. Отидох директно в кабинета си, затворих вратата и коленичих на пода да се моля. Но желанието за молитва вече го нямаше. Вече не усещах никакъв товар, дори и най-слабото чувство. Нямаше нищо.

Опитах се да свърша работата. Опитах се да се моля, но думите ми бяха изтъркани и безжизнени. Не ми отне много време да разбере какво се беше случило. Предпочетох мача пред Божието искане. Имах нескопосано извинение, което надделя над Неговата воля.

Опрых глава в килима и изстенах: „Господи, ако някой ме попита кой е по-важен за мен – Бог или „Каубоите от Далас“, без колебание ще отговоря: „Естествено, че Бог!“. Но току-що показвах кой е по-важен. Ти имаше нужда от мен, а аз предпочетох да гледам мач пред Теб. Моля Те прости ми!“

Веднага чух отговор в сърцето си: „Сине, не искам да ми принесеш жертва от 5 часа молитва. Искам покорство.“

Всяка област на живота

Подобно идолопоклонство може да се появи във всяка сфера на живота. Спомням си, че в същия период една сутрин се готвех да си сипя мюсли в купичка. Обичам мюслито си сутрин! Но в онази сутрин чух Бог да ми шепне: „Искам да постиш на закуска.“

Помня как гледах мюслито и много исках да го изям. Казах: „Господи, ще направя 3-дневен пост следващата седмица“, още едно нескопосано извинение да не се подчиня на това, което беше поискал от мен. По този начин той ми показва, че храната е идол в живота ми. Бях пропуснал скъпоценни възможности с Него, защото апетитът ми надделяваше над желанието да изпитам присъствието и Словото Му.

240 Да убиеш криптонит

По подобен начин, когато по-късно любовта ми към голфа стана прекалена, Святият Дух ме подкани един ден да дам целия си комплект стикове на друг пастор (в неговия живот не беше прекалена).

След като година и половина не бях играл, Господ вложи желание в сърцето на професионален играч на голф да ми даде екипировката си, която струваше хиляди долари. Бях озадачен. Няколко месеца по-късно един пастор ми каза, че Бог вложил в сърцето му желание да ми даде комплекта си стикове за голф. Вече бях истински объркан!

По-късно, щом останах сам, попитах Господа „Какво да правя с цялата тази екипировка?“

Чух отговор в сърцето си: „Иди да играеш голф.“

„Но Ти ме накара да спра и да си подаря стикове преди година и половина.“

„Голфът вече не заема неподходящо място в живота ти“, чух Господ да ми казва. „Сега играеш за почивка и удоволствие.“

Оттогава играя голф и Бог го е използвал по чудесен начин, за да ми даде почивка и освежаване. Той се превърна и в начин за спасение на изгубени души, за връзка със синовете ми, с църковни лидери и партньори в служението. Всъщност повече от 5 милиона долара са дарени на „Месинджър Интернешънъл“ за мисии, чрез игра на голф с приятели и партньори по време на турнирите ни за Месинджър Къп. Ако тотално бях се отказал да играя до края на живота си, това нямаше да се случи. Голфът вече не е криптонит.

Това бяха грехове, които не са грехове. Може да правим това в работата, служението, спорта, отношенията си, приятни неща, дори важни неща в живота си. Списъкът е безкраен както са безкрай нещата, заниманията, отношенията и позициите.

Бог иска да се радваме на живота. Всъщност, откривам един страхотен коментар на апостол Павел:

Бог, който ни дава всичко изобилно за наслада (1 Тимотей 6:17).

Той иска да изпитаме всички прекрасни благословения,

които ни е дал. Иска да се радваме на живота. Желаете само да остане номер едно в списъка ни с приоритети, което означава, че той и желанията Му имат предимство по всяко време, място и по време на всяко занимание.

Без нескъпопосани или добри извинения!

Не изпускайте пиршеството!

Нека се върнем към края на Исусовата притча. Прочетохме за тримата, които бяха поканени, но си намериха извинение да не отидат. След това четем:

И слугата дойде и каза това на господаря си. Тогава стопанинът разгневен каза на слугата си: Излез бързо на градските улици и пътеки и доведи тук бедните, недъгавите, слепите и куците. И слугата каза: Господарю, направено е, каквото си заповядал, и има още място. И господарят каза на слугата: Излез по пътищата и оградите и колкото намериш, накарай ги да влязат, за да се напълни къщата ми; защото ви казвам, че никои от поканените няма да вкуси от вечерята ми (Лука 14:21-24).

Това със сигурност се отнася за сватбената вечеря на Агнето, пиршеството, което Бог Отец ще даде за Сина Си накрая. Всички ние сме поканени. Но съществува принцип, който важи за тук и сега. Когато Бог ни покани на нещо, което нарушава ежедневните ни навици или нещата, които обичаме да правим, това значи, че е приготовил нещо още по-голямо за нас. Това е божествена среща, която ще приключи с голяма вечеря, пир с Неговото Слово, мъдрост, присъствие, снабдяване, съвет, сила или друго от множеството прекрасни благословения, които само Той може да ни даде.

Той ми беше приготовил нещо по време на онзи мач на Каубоите. Един ден ще разбера какво е било. Убеден съм, че е намерил някой по „градските улици и пътеки“, който е получил това конкретно благословение, което първоначално е било подготвено за мен. Аз изпуснах.

Не се чувствам осъден, защото помолих за прошка и

Неговата милост е огромна, но със сигурност си взех поука както от тази, така и от другите грешки, които допуснах. Не искам да изпускам никога изненадите, които Той ми е подготвил, като се държа за криптонита.

Когато дойдат такива неочаквани покани да приемем Словото или мъдростта Му и се откажем от всякакви извинения, за да не ги приемем, ще получим сила. Помнете, криптонитът единствено отнема силата ни.

За жалост, някои ще продължават да си търсят оправдания отново и отново. Никога няма да превърнат Бог в свой приоритет и може да пропуснат голямата вечеря. Надявам се да не стане така, защото в дома Му има много място и всички ние сме поканени.

Помолете се с тази простичка молба, която аз самият изрекох преди толкова много години: „Отче, моля в името на Исус Христос да очистиш сърцето ми. Искам да бъда свят, отделен за Теб, затова, ако в живота ми има нещо, което не Ти е угодно или е по-важно от Теб, избличи го и ми помогни да го премахна. Не искам да пропусна нито едно от Твоите пиршества!“

А сега действайте

Надявам се вече да сте се помолили с думите, записани в края на главата. Ако е така, Бог ще започне да работи в живота ви през следващите няколко дни, седмици и месеци, за да ви приближи до Себе Си и в този процес ще избличи нещата, които ви държат далеч от Него. Задействайте това още сега като помолите Бог да ви говори за нещата в живота ви, които ви служат за извинение да не откликвате на думите Му. Запишете онова, което ще ви разкрие и отделете няколко минути да се помолите. Поискайте от Бога да ви даде Неговата гледна точка за тези неща и си запишете какво ви казва.

Ако не сте се помолили с молитвата от края на главата, отделете време още сега да се помолите за нещо друго. Поискайте от Бог да ви даде сърце, пълно с желание, готовност и смелост, за да можете да изречете тази молитва. Запишете си всичко, което Бог вложи в сърцето ви по време на тази молитва.

ВРАТАТА КЪМ ПИРШЕСТВОТО

В книгата Откровение Исус казва нещо забележително на една друга църква. Думите Му много напомнят на това, което обсъдихме в предходната глава:

Ето, стоя на вратата и чукам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той – с Мен (Откровение 3:20).

Пиршество с Исус! Приятелска вечеря в компанията на Господаря. Там получаваме Словото, мъдростта, съвета, силата или друго прекрасно благословение от присъствието Му. Надявам се подобно събитие да събуди във вас глад, очакване и вълнение да получавате от Него. Това ще ни даде сила – храна, осигурена от Исус, е пълната и точна противоположност на криптонита. Можем да я сравним със Супермен, чиято сила се обновява от слънцето. Исус е живото Слово, истинският Хляб от небето и присъствието Му ни дава сили да устоим на всякаква разновидност на криптонита.

Въпросът е „На каква врата чука Исус?“. Много проповедници използват този стих, за да приканят хората към спасение и това е прекрасно. Но не бива да забравяме, че Исус се обръща към Църквата, към последователите Си, а не към онези, които не Го познават. Но най-важният аспект от думите на Исус не е вратата, а по-скоро думите Му „ако някой чуе“.

Ако съм вкъщи и музиката гърми от уредбата, а на вра-

244 Да убиеш криптонит

тата почука важен гост и извика името ми, няма да го чуя. Накрая гостът ми ще си тръгне.

Затова най-важният въпрос е: „Кое ни пречи да чуем?“. Ако не чуем, пропускаме пиршеството, затова нека потърсим отговора на този важен въпрос.

Святост

Ако споменете думата „святост“ в съвременната църква, хората често се отдръпват и бързо сменят темата. Това не е „готино“ за „прогресивните“ вярващи и се предполага, че слава спирачки на живота. Прекалено често светостта се възприема за синоним на спечелването на спасение с дела или се възприема за легализъм.

Но това е единственото описание на Църквата, за която се връща Исус, което откриваме в Новия завет. Не се казва, че се връща за „добре водена от лидерите си“ Църква или „модерна“ Църква, „свързана“ Църква или Църква със силна „общност“. Всички тези черти са много важни за растежа и успеха на Църквата, но никоя от тях не е основна, определяща характеристика на Христовата Невяста.

За жалост, поради легалистките проповеди в миналото, мнозина се въздържат да говорят за святост. Сякаш тази тема трябва като цяло да се избягва, за да порасне църквата ви днес. Същевременно наблюдателните лидери знаят, че за святост се говори в целия Нов завет, поради което темата трябва да бъде засегната. Поради това проповедниците са направили светостта по-приятна тема с доктрина, която гласи приблизително следното: „Що се касае до светостта, няма защо да се притесняваме за личната си отговорност, защото Исус е нашата святост – тя е осигурена в Христос“. Тази доктрина е правилна, но не напълно, защото Новият завет говори за два различни вида святост. Прекалено много съвременни поучения и проповеди смесват и двете в едно.

Относно първия аспект на светостта е казано:

Както ни е избрал в Него преди основаването на света, за да бъдем святи и без недостатък пред

Него в любов (Ефесяни 1:4).

Още преди да направим нещо с вечна стойност, Бог взе решение. Избра ни и по този начин ни провъзгласи за святи. Това е „святост, произтичаща от положението ни“. В деня, в който приемем Исус, ние ставаме святи в Божиите очи и никога няма да бъдем по-святи. След 25 милиона години ще сте също толкова святи, колкото в деня, в който сте приели Исус.

Например, аз срещнах Лиза Тоскано през юни 1981 г. Влюбих се в нея скоро след това и реших да се оженим. На 2 октомври 1982 г. тя стана моя жена. И днес, 35 години по-късно, не е повече моя съпруга от деня, в който се оженихме. Нито ще е повече моя съпруга на 70-годишния ни юбилей. Тя е заела „положението“ на съпруга на Джон Бивийър. Не й се е наложило да го спечели, да работи за него или да го купи. Тя е моя жена, защото я избрах.

Това е светостта, на която учат някои лидери и е истина, но има и още. Нека отново използвам примера с брака, за да илюстрирам другия вид святост.

Преди Лиза да се запознае с мен, тя е флиртувала, дала е телефонния си номер и е излизала с момчета, които е смятала за интересни. След като се оженихме, тя спря да флиртува и да ходи с други мъже. Сега поддържа поведение, което съответства на положението, което заема като моя съпруга.

Нека прочетем думите на апостол Павел:

*Затова **трябва** да живеете като послушни Божии деца. Не се връщайте към стария си начин на живот, за да удовлетворявате собствените си желания и страсти. Тогава не познавахте нищо по-добро. Но сега трябва да сте святи във всичко, което правите, както е свят Бог, който ви е избрал (1 Петрово 1:14-15, букв. прев.).*

Подчертах някои думи. Първо обърнете внимание на думата трябва. Казаното от Петър за поведението не е въпрос

на избор. Второ, Петър не говори за положението ни в Христос, а за това, което правим. Разширеният превод (Amplified version) го казва доста добре: „Самите вие бъдете святи в цялото си държание и начин на живот.“ Това е поведенческа святост, а не святост, произтичаща от положението ни. Прилича на промяната в поведението на Лиза след сватбата ни. Поведението ни трябва да отразява положението ни.

Тук започва конфликтът. В началото на християнския си живот постоянно се опитвах да живея праведно и не успях. Бях най-малкото разочарован. После открих Божиата благодат. Разбрах, че благодатта е Божието незаслужено овластяване, което ни дава способност да правим онова, което не ни е по силите. Не можех да се освободя от порнографията и други греховни навици, но когато открих благодатта вече можех да ходя в свобода като вярвам и си сътруднича с нея.

Ето един тъжен факт. Преди няколко години служението ни направи проучване. Отидохме в различни църкви, представляващи внушителен брой доктринални течения и деноминации. Анкетирахме над 5 000 новородени християни в цялата страна. Помолихме участниците да дадат 3 и повече определения за благодатта. Резултатите показаха, че почти всички свързваха Божиата благодат със спасение, прошка за грехове, незаслужен дар и Божия любов. Това беше добра новина. Трагичното беше, че под 2% от тези вярващи знаеха, че благодатта е Божието овластяване. А Сам Бог казва: *Достатъчна ти е Моята благодат; защото силата Ми се показва свършена в немощ* (2 Коринтяни 12:9). Той казва, че благодатта Му дава сила.

Петър пише: *Благодат и мир да ви се умножи... Понеже Неговата божествена сила ни е подарила всичко потребно за живота и за благочестието* (2 Петрово 1:2-3). Петър говори за Божиата благодат като божествена сила, която ни дава способност да живеем благочестиво – в святост.

В действителност ние не можем да получим нищо от Бога, ако не вярваме. А не можем да вярваме в това, което не знаем. Ако приблизително 2% от американските християни знаят, че благодатта ни дава сила, значи около 98% от

християните се опитват да живеят свято със собствените си сили, което е невъзможно. Това положение със сигурност ще породи разочарование, поражение, депресия, осъждане и вина.

Оттук става ясна причината, поради която християнските проповедници и учители събират всички аспекти на светостта в категорията *святост, произтичаща от положението ни*. Прекалено много християни са преживели разочарования от липса на способност да живеят богоугодно със собствените си сили. Благодатта не е само Божият отговор на спасението и прошката, а и осигуряване на сила да живеем в святост! Авторът на Евреи заявява:

Търсете... онова освещение (святост), без което никой няма да види Господа, като внимавате да не би някой да не достигне до Божията благодат (Евреи 12:14-15).

В тези стихове е казано толкова много. Първо, думата „търсете“ на гръцки е *диoko* и означава „следвам или упорствам, преследвам сериозно и усърдно, за да придобия“. В друг речник е записано: „усилено правя нещо с определена цел“.

След като прочетем тези две определения, първо трябва да попитаме дали това е *святост, произтичаща от положението ни или поведенческа святост*? Отговорът е прост: трябва да е поведенческа. Погледнете на нещата по следния начин: можете ли да си представите да кажете на жена ми: „Лиза Бивиър, трябва да вложите усърдие, за да придобиете положението на съпруга на Джон Бивиър“.

Тя ще се изсмее и ще каже: „Аз вече съм му съпруга.“

Що се касае до положението ни, ние вече сме святи - няма нужда да влагаме усилия, за да го постигнем. Затова авторът на Евреи сигурно говори за поведение.

Трябва усърдно да търсим поведенческа святост. Ако не го правим, „няма да достигнем до Божията благодат“. Как можем да отпаднем от благодатта, която ни покрива и за която се проповядва в наше време? Би било невъзможно. Но когато разберем, че благодатта е Божието овластяване да

248 Да убиеш криптонит

търсим, да се стремим към поведенческа святост, можем да разберем как може да не достигнем до това.

Авторът на Евреи завършва главата с думите: *Нека има ме благодат, чрез която да служим на Бог както Му е угодно* (Евреи 12:28, букв. прев. NKJV). Благодатта ни дава сила да служим на Бог както е приемливо за Него и да живеем в святост.

Сега идва важната част. Четем следното: *Търсете... онова освещение (святост), без което никой няма да види Господа* (Евреи 12:14). За какво говори авторът? Няма ли всички да видят Исус? Ясно ни се казва: *Ето, идва с облаците; и ще Го види всяко око, и онези, които Го прободоха* (Откровение 1:7). Как тогава този стих казва, че без святост няма да видим Господа? Какво означава това?

Да видим Исус

Нека илюстрирам с пример какво означава „да видим Господа“, както е обещано при търсенето на освещение. От 50-те години насам, откогато съм американски гражданин, Съединените щати са имали 12 президента. Бил съм под юрисдикцията и лидерството на всички тях и решенията им са оказвали влияние върху живота ми. Често съм наричал всеки от тях „нашия президент“. Но никога не съм виждал на живо нито един от тях. Има други граждани на САЩ, които редовно виждат президента, защото са му приятели или работят с него. Тези привилегировани хора го виждат постоянно и често са в негово присъствие.

Ако продължа с примера, знам доста факти за президентите ни – какви идеи защитават, решенията, които взимат, личната им история и друга информация, достъпна за обществото. Но не съм посветен в личното общуване с тези лидери. Затова не съм запознат с личния им живот – нещата, които не се показват на публиката. И със сигурност никога няма да имам удоволствието да бъда личен приятел на някой от тях.

По същия начин има християни, които са под юрисдикцията на Исус. Понеже Той е техен Лидер, решенията Му оказ-

ват влияние върху живота им и Го наричат „Господ“, но не Го виждат и не са в Неговото присъствие. Може да се усъмните в думите ми, но нека Исус каже каква е истината:

Човекът, който има Моите заповеди и ги пази е онзи, който [истински] Ме обича; а който [истински] Ме обича, ще бъде обичан от Моя Отец и Аз [също] ще го обичам и ще му се покажа (разкрива, проявя). [Ще позволя да ме види ясно и ще стана реален за него.] (Йоан 14:21 букв. прев. АМРС).

Погледнете думите „ще позволя да Ме види ясно“. Да имате и да пазите Исусовите заповеди означава да се стремите към поведенческа святост. Онези, които го правят, виждат Господа, Той им се разкрива. Дава им достъп до изявеното Си присъствие. Взаимоотношенията надминават просто живот под Негово управление и преминават на ниво приятелство с Царя. Той казва:

Вие сте Мои приятели, ако продължите да вършите нещата, които ви заповядвам (Йоан 15:14, букв. прев. АМРС).

Моля, обърнете внимание на думата „ако“ в това изречение. Ние пеем песни, пишем книги и проповядваме послания, че Исус е наш Приятел. Но думата „ако“ означава, че приятелството Му е условно. Приятелството ни с Исус се базира на истинската ни святост и онези, които я превърнат в свой приоритет, от *слуги* се превръщат в *приятели*. Исус казва на хората, които Му останаха верни: *Не ви наричам вече слуги* (Йоан 15:15). Фактът, че казва „вече“ означава, че преди това ги е считал за слуги, а не за приятели.

Всъщност Божии слуга не е лоша длъжност и е много по-добре от това изобщо да нямаме връзка с Него. Но слугата не знае причината за нещата, а приятелят често я знае.

Може да ми възразите: „Но ние всички сме Божии синове и дъщери“. Да, но не бива да забравяме истината, която Павел споделя, че *дотогава, докогато наследникът е*

250 Да убиеш криптонит

малолетен, той не се различава в нищо от роб (Галатяни 4:1). Гръцката дума за „роб“ е същата, която Исус използва за „слуга“ в горния стих. Докато синът и дъщерята са деца, не са запознати с причините, а просто с нещата, които Бог прави.

Както за родителя така и за детето е прекрасно събитие, когато синът или дъщерята се превърне в приятел. Същото важи и за Божието семейство. В динамиката на взаимоотношенията възниква промяна, когато Отец ни допусне до повече тайни. Но и нас ни чака промяна. Вече живеем с по-силно желание да не Го разочароваме, отвъд простото непокорство. Все още се стремим да Му се покоряваме и винаги ще е така, но това вече не е движещата сила на сърцата ни. Тя е желанието да не Го разочароваме.

Вратата

Следователно светостта не е край сама по себе си, както я представят легалистите. Това е входът към истинска близост с Исус. Сега откриваме колко важна е „вратата“, за която говори Исус: това е сърцето на вярващия. Ако не търсим святост, ставаме неспособни да чуваме и да откликваме. Впоследствие губим привилегиите да пируваме с Него. Можем да направим сравнение с къща, която е толкова шумна, че не можем да чуем кога някой важен гост чука на вратата. След като почука няколко пъти и дори извика името ни, гостът накрая ще си тръгне.

Като избягваме да поучаваме за святост, ние всъщност блокираме пътя, който води до близост с Царя ни, която всеки истински вярващ желае повече от всичко друго! Стратегията ни да проповядваме *покриваща благодат*, която пропуска *овластяваща благодат* всъщност затваря вратата и пуска резето. Омаловажили сме благодатта, защото тя едновременно покрива и дава сила! Но аспектът на овластяване е жизненоважен, за да ни постави в положение да се радваме на общение с Господаря.

С Лиза имаме брачно свидетелство от щата Индиана и сме женени законно. Можете ли да си представите следния

сценарий: държа свидетелството пред очите ѝ и казвам „Ей, мила, ние сме женени, обвързани законово един с друг, но аз имам връзки и с други жени“. Може законово да съм женен за Лиза, но тя със сигурност повече няма да споделя най-съкровенията си желаня и тайни с мен. Всъщност всяка близост и интимност ще изчезне. Вече няма да сме приятели, защото ще съм изгубил тази привилегия. Това добър съвместен живот ли е? Затова ли сме се оженили? Ако продължавам в същия дух, накрая ще изгубя брака си завинаги.

Насърчавали ли сме подобно поведение в поученията си в църквата? Изваждаме ли от контекста библейски стихове, които отделени от останалите части на Новия завет сякаш говорят, че всичко е наред, независимо как се държим? Можем ли да скочим в леглото със света, докато заявяваме на Исус - „ние изрекохме молитвата на грешника, спасени сме по благодат и Ти принадлежим“? Как изобщо можем да повярваме, че Той ще ни допусне до най-съкровенията части на сърцето Си?

Мотивите ми, поради които съм верен на Лиза, са, че не искам никога да изгубя чудото на тези прекрасни, интимни моменти, когато главите ни са върху възглавницата, гледаме се лице в лице и тя ми прошепва нещо, което не би казала на никой друг. Не искам да изгубя удоволствието от това общуване със забележителната жена, която е моя съпруга.

С Исус е същото. Причината да не прелюбодействам против Него е, че не искам да изгубя близостта ни и да захвърля приятелството ни. Няма нищо по-велико – статус, богатства, удоволствие, популярност, позиция и грях, което да е по-добро от тази близост с Исус.

Не мога да си представя живот без Неговото обещание: *ще ти покажа велики и тайни неща, които не знаеш* (Еремия 33:3). Или страхотната и величествена истина, че Той *открива дълбоките и скрити неща* (Даниил 2:22). Не мога да си представя да живея без Исусовото предложение, че *няма вече да ви говоря с притчи, а ясно ще ви известя за Отец* (Йоан 16:25). И, естествено, обещанието за Духа Му, който ще ни покаже идните неща (вж. Йоан 16:13).

Светостта не е нещо негативно, напротив, това е една от най-позитивните истини в Новия завет. Когато наистина разберем потенциала ѝ ще я прогласим от покривите!

А сега действайте

Светостта не е лоша дума; това е парола. Това е пътят, който ви дава възможност да отворите вратите на сърцата си за Божия глас. Без святост няма никога да чуете когато Той ви говори. Тази святост не е просто нещо, което Бог ви дава поради Исусовата жертва; това е нещо, в което трябва – трябва – да живеете в мислите, думите и действията си.

Но това не е нещо, с което Бог ви оставя да се борите сами. Затова Бог ни е дал благодат! Благодатта Му не просто ни спасява, което е удивително само по себе си, а прави нещо много повече. Божията благодат ни дава сили да живеем в святост отвътре навън и да сме напълно угодни на Бога!

Потърсете Бога още сега. Не чакайте повече, а още в този миг извикайте към Бога да ви даде благодатта Си. Назовете област в живота си, в която имате нужда от благодатта Му и се молете Бог да ви изпълни с нея, за да победите всичко, което ви пречи да чувате гласа Му.

「ИЗПРАВЕТЕ СЕ!」

Защо филмите за супергерои са най-популярни? Замислете се за следното: такива холивудски продукции привличат повече зрители от военни филми, уестърни, шпионски трилъри и дори любовни истории. И не само мъже ги гледат, защото постоянно виждаме жени, които заявяват, че обичат подобни блокбастъри. Защо е така? Знаем, че сме създадени за повече и супергероите ни отразяват неизговорените ни вътрешни копнежи.

Замислете се за Супермен. Когато се появи невъзможна ситуация, настъпи огромно бедствие или всичко изглежда безнадеждно, Кларк Кент незабавно се измъква от „Дейлипланет“, влиза в телефонната будка и след няколко мига се притичва на помощ. Харесва ни да усещаме ободряващото чувство, че той надвива врагове, които са ни изглеждали непобедими. Изпадаме в екстаз, когато несправедливостта бива възпряна, жертвите са освободени и редът в обществото е възстановен.

Всичко се свежда до следното: ние се радваме, когато супергероите ни побеждават злото, защото това удовлетворява един дълбок вътрешен копнеж. Знаем, че от началото Бог създаде човека „богоподобен, отразяващ Божиата природа“ (Битие 1:27, букв. прев. MSG). Казва се още, че *ГОСПОД* е *силен Воин* (Изход 15:3). Замисляли ли сте се за това? Тази страна от характера Му рядко се споменава. Сякаш не знаем какво да правим с тази истина. Но Исаия също казва:

ГОСПОД ще излезе като силен мъж, ще възбуди

254 Да убиеш криптонит

ревност като воин, ще извика, да, ще изрее, ще надделее над враговете Си (Исая 42:13).

Воините, които се борят с неправдата, са герои. В случая на Исус, Той е истинският Супергерой. Той е Завоевателят и Победителят.

Много преди Исая да напише тези думи, Исус Навин Го видя. Нашият Цар не носеше агне, а меч и се нарече *военачалник на ГОСПОДНАТА войска* (Исус Навин 5:14).

Дълго след като Исая написа тези думи, Йоан също видя Господа и Го описа по още по-страховит начин: *Очите Му бяха като огнен пламък“ и „От устата Му излизаше остър меч* (Откровение 19:12-15).

Той е воин! Повечето от нас знаят, че воините не са кротки, покорни или меланхолични по природа. Не, воинът в битка е съсредоточен, решителен и страховит.

Нека сега се съсредоточим върху самите нас. Замисляли ли сте се върху факта, че Исус казва на седемте църкви в книгата Откровение нещо подобно: *На всеки, който устои (или победи)...* Как можем да бъдем победители, ако няма какво да победим? Как можем да сме победители, ако няма битка?

Мнозина днес омаловажават този призив. Казват, че идентичността ни в Христос ни прави победители. С други думи, тъй като Той е победител, ние автоматично сме победители в Христос. Това е вярно що се отнася до позицията ни в Него, но не е пълната истина. Защо Исус би казал на хората във всичките седем църкви „на онзи, който победи“, ако това автоматично е станало част от спасението ни?

Във вселената има един Лекс Лутър и името му е сатана. Той има множество сподвижници, които не са глупави и за тях цел номер 1 е да ви спрат, завладеят, вземат в плен и контролират. За да постигне това сатана работи 24 часа на ден, 7 дни в седмицата. Но той е обезоръжен. Властта и силата му над вас и мен му е била отнета!

По същия начин Лекс Лутър беше безсилен пред стоманения човек. Но гениалният му дяволски ум откри и използва

криптонита, за да получи надмощие. Това му позволи да залови и контролира нашия Супермен. По същия начин сатана използва онова, което доведе до собственото му падение – духовния криптонит – за да изравни резултата. Той го създаде докато беше в небесата, когато беше помазан херувим (вж. Езекиил 28:14-16). Знае от първа ръка как ще отслаби и неутрализира силите, дадени ни от Царството.

Сатана (истинският Лекс Лутър) знае, че ако можем да видим истинските ефекти от духовния криптонит, ще стоим далеч от него, затова хитро го замаскира. Забелязвали ли сте някога какво се случва вътрешно, когато му се поддадете? Може да ви донесе краткотрайно удоволствие и наслада, но освен че ви отслабва, ви носи неудовлетворение. Изгубват природата си на победители и стават като трева без слънце и вода. Откривате, че вътрешно изсъхвате с всеки изминал миг.

Случки

Скъпи Божии деца, върнете се към истинската си идентичност. Вие сте призовани да бъдете реалните супергерои на нашето поколение. Носите в себе си необходимото, за да побеждавате. Това не е измислица. Бях благословен да пътувам по света и съм виждал Христовото Тяло като цяло. Зървал съм бегло какво е възможно да се случи с църковните общности и отделните вярващи.

Мога да ви дам много примери, но нека събудя апетита ви само с няколко. Посещавал съм ислямската държава с най-голямо население в света и съм проповядвал няколко пъти в църква с над 140 000 членове, от които повече от половината са бивши мюсюлмани. Основната зала на църквата събира 35 000 човека, но пак се налага да провеждат няколко неделни служби. Ако не бях ходил и не бях видял лично, нямаше да повярвам. Това наистина е една ефективна църква, която процъфтява в много трудни условия. Воините на тази църква са герои и победители.

Вторият син на пастора имал вродено мозъчно увреждане и лекарите заявили, че никога няма да говори или да се

движи. Експерти информирали пастора и съпругата му, че синът му ще бъде зеленчук до края на живота си, колкото и да е кратък той.

Бог говорил на пастора и казал: „Къде съм аз?“

„На престола Си в небесата“, отговорил пасторът.

„Не, аз живея в теб - казал Господ. - Затова искам да говориш на мозъка на сина си и да създадеш нов, както аз говорих и създадох всичко, което виждаш.“

Пасторът се покорил и говорил на мозъка на сина си всеки ден в името на Исус. Накрая синът му проговорил. После Господ му наредил да направи същото и с краката му. На 6-годишна възраст момчето проходило. Играл съм голф с този син и сега той е женен, с три деца.

Този пастор е победител, който не позволил криптонитът да го спре.

Наскоро бях поканен в една страна да говоря пред пастори и лидери на едно църковно движение. Изкараха ме на сцената и бях изумен от публиката, която се състоеше от 12 500 лидери. Те горяха и страстта им беше заразна.

На следващия ден обядвах с лидери от най-високото ниво. Открих, че в мрежата им има над 300 000 човека. Попитах кога е основано движението, като си мислех, че това е станало преди едно или две поколения. Казаха, че е започнало с един човек преди 16 години.

Бях поразен. „Как постигнахте това в страна от първия свят?“, попитах.

Лидерът, който говореше английски най-добре, отговори без да се колебае: „Ние учим хората да живеят за вечността.“

Останах безмълвен.

„Бил съм в много американски църкви - продължи пасторът - и съм забелязал, че американските християни гледат на живота от 70-80-годишна перспектива. Нашите хора възприемат живота от гледна точка на вечността.“

Това отношение ги държи нащрек за опасностите на духовния криптонит.

С Лиза говорихме в Ереван, Армения, пред 3 500 пастори

и лидери. Много от лидерите бяха дошли от Иран. Между службите една млада жена сподели как за краткото ѝ отсъствие иранската полиция вече се е обадила на мобилния ѝ телефон да провери къде е.

„Защо се връщаш, щом животът ти е в опасност?“, казах без да мисля.

„Кой ще каже на иранците за Исус, ако не се върна?“, отвърна тя бързо. Искаше ми се да пропълзя в някоя дупка. Тя очевидно стоеше далеч от криптонита.

Преди години една църква провеждаше ежедневни служби повече от два месеца и всяка вечер се събираха по 4000 човека. Хиляди се спасиха, бяха изцелени и избавени. Една вечер Исус се яви. Мнозина Го видяха и извикаха. Беше само за миг, но когато изчезна, Той остави доказателство за присъствието Си. На стената на залата – 2 м на 2,5 м, остана отпечатък от лицето Му. Образът наподобяваше Торинската плащаница. Той остана на стената през следващите 18 месеца и после постепенно избледня и накрая изчезна.

В друга от вечерите край страничните врати на църквата спря линейка. После парамедиците вкараха в залата човек на носилка. Оставаха му по-малко от 24 часа живот. Божията сила беше толкова мощна, че накрая човекът беше напълно изцелен и по-късно сам избута носилката си навън.

Знам всички тези събития от първа ръка, защото не само присъствах на всяка служба, но и бях помощник на пастора на тази църква.

Виждал съм неконтролируеми пожари, които пълзят към офисите на служението, изведнъж да спират. Виждал съм как се укротяват или отклоняват бури и чудеса, които не могат да бъдат обяснени. Виждал съм глухи да чуват, слепи да проглеждат и сакати да ходят. Имам приятел, който е възкресявал мнозина от мъртвите в Мексико и Централна Америка. Бил съм на места, където Божието присъствие се е проявявало толкова мощно, че над 8 000 човека в залата не можеха да се изправят по време на чудесата и животът им се промени завинаги.

Макар да не съм виждал лично това, знам за две истин-

ски истории, при които цели племена или общности са били спасявани и културата е била напълно променена. Тези събития са изключително редки в наши времена, но вярвам, че вървим бързо към това те да се превърнат в редовни случаи, подобно на ставащото в Ранната църква, но в още по-голям мащаб.

„Че са били с Исус“

Всички тези хора и техните преживявания споделят нещо, което е притежавала Ранната църква. То се споменава и съществува като пример в евангелията и книгата Деяния и всички ние можем да го имаме. Можем да го обобщим с три думи: власт, сила и дързост.

Виждаме как Исус променя градове и села и как атмосферата в тях се променя изцяло просто от появата Му. Пример за това е влизането Му в синагогата и за броени мигове *те се чудеа на учението Му, защото ги поучаваше като Един, Който има власт, а не като книжниците* (Марк 1:22).

После без никакъв намек: *А в синагогата им имаше човек с нечист дух, който извика и каза: (Остави ни!) Какво имаш Ти с нас, Исусе Назарянине? Нима си дошъл да ни погубиш?*“ (стих 23-24). Но Исус заповяда „Млъкни и излез от него!“. Злият дух извика, хвърли мъжа на пода в конвулсии и си отиде. Публиката беше напълно удивена, всички изпаднаха в благоговение пред властта, силата и дързостта Му. Въздействието беше толкова голямо, че до следващия ден целият град търсеше Исус (вж. стихове 21-38). Както знаете, в евангелията има много примери от същата величина.

Зашеметяващият факт е в края на Исусовото служение на земята. Той заявява: *Както Отец изпрати Мен, така и Аз изпращам вас* (Йоан 20:21). И сякаш това не е достатъчно стряскащо, Той ясно казва: *Истина, истина ви казвам: който вярва в Мен, делата, които върша Аз, и той ще ги върши, и по-големи от тях ще върши* (Йоан 14:12). Същите дела и дори по-големи! Възможно ли е това? Щом го е казал, значи да! Ранната църква преживя доста от това. Те ходеха в такава власт, сила и дързост, че цели градове идваха при

Исус в рамките на дни. Същото важи и за днешни случки, които съм виждал и за които съм чувал.

Що се касае до Ранната църква, ако се замислим само за Ерусалим, никой в града не е останал незасегнат. Само за дни се прояви някое от следните три неща: гражданите или бяха зашеметени от мощните събития, разгневени от обявяването на Исус или привлечени в Царството. Църквата растеше пропорционално, действаше в голяма сила и преживя няколко значими чудеса. В един случай, мъж куц по рождение, който беше носен ежедневно на събиранията, беше изцелен. Той веднага започна да скача и вика и голяма част от града се събра и се удиви на случилото се!

Властите арестуваха Петър и Йоан в опит да осуетят набирането на мощ и инерция от движението. Изправиха ги пред членовете на съвета, които заключиха:

А те, като гледаха дързостта на Петър и Йоан и бяха вече забелязали, че са неучени и необразовани хора, се чудеха и познаха, че са били с Исус (Деяния 4:13).

Дързостта привлече вниманието на съвета. За Петър и Йоан щеше да е много по-лесно да се снижат и да направят политически ход да запазят мира пред най-влиятелните хора в града. Можеха да се въздържат от конфронтация. Но останаха верни в лицето на огромна опасност.

Откъде дойдоха тази дързост и сила? Откриваме отговора в думите „те са били с Исус“. Тези мъже бяха ходили и още ходеха в присъствието на Господаря. Вършеха същите дела, които беше вършил и Той и това водеше до промяна в градовете. Те бяха святи хора. Ранната църква се пазеше от криптонита и предпочиташе да стои близо до Сина, като черпи силата си от Него. Затова ходеха в голяма дързост, власт и сила.

За жалост, историята ни показва, че църквата в Коринт не успя да повлияе върху града си, както стана в Ерусалим и по-късно в Самария, Йопия, Лидя, Сарон, Антиохия и на други места в Юдея и Азия. Коринтската църква беше точна

противоположност. Те бяха слаби и лишени от сила да повлияят върху града си. Удивително е, че коринтската църква вярваше и ходеше в дарбите на Святия Дух. Макар сред вярващите да се случваха някои чудеса, на тях им липсваше нужното да въздействат върху града си.

Какво искаме за нашето поколение? Възможно ли е да видим отново градовете ни повлияни и променени? Канят ме да говоря в много градове и се радвам на голямата посещаемост в много църкви, но същевременно тъжа за мнозинството, понякога милиони хора, които не се присъединяват към Царството. Защо не успяваме да повлияем върху села, градове и региони? Възможно ли е криптонитът да е спечелил надмощие?

Бог ни е разкрил съдбата ни чрез живота на един съдия в Стария завет. Името му е Самсон. Той се отнасяше лекомислено с непокорството, докато то не се превърна в обичайно поведение в живота му. Накрая Самсон плати ужасната цена, когато криптонитът открадна силата му. Вече не можеше да използва свръхестествените сили, които някога имаше. Но след много страдания се покая и силата му се върна. Накрая извърши по-големи подвизи, отколкото в годините преди да изгуби силата си.

Пророк Даниил пророкува за поколение, което няма да отстъпи пред нещастията в последните дни. Той каза:

Но народът, който познава своя Бог, ще се укрепи и ще действа (Даниил 11:32).

Ключът към силата и мощта на тази армия е да „познава своя Бог“ отблизо. Ключът към тази близост е да се стремят към истинска святост.

Заклучителни думи

Ето ги и тях. Вие сте призовани да бъдете герои, шампиони, хора, които побеждават в живота и внасят промени в сферата си на влияние. Бъдете силни, бъдете смели, приближете се до Царя, защото Той ви иска. Той копнее да бъде близо до вас и да ви дава сили и власт. Той е на ваша страна.

Вярва във вас и най-важното – обича ви с вечна любов.

Вие сте истинските супергерои в този свят. Победителят, който е в нас, е по-велик от Лекс Лутър-а на този свят. Черпете сили от Него и променяйте живота на много хора. Влиянието ви няма да се види напълно, докато не застанете пред престола на Царя. Ще бъдете толкова доволни - както сега, така и в онзи ден - че не сте се поддали на криптонита.

Затова убийте криптонита, унищожете го, заличете го и не му отстъпвайте никакво място – дори и най-малкото – в живота си. Вие сте създадени за велика слава и сила. Силни воители, вие имате свое предназначение и този свят очаква да го изпълните.

А сега действайте

Бог е воин и ние сме създадени да бъдем като Него. Това е причината, поради която филмите за супергерои допадат много на нещо вътре в нас. Ние знаем в сърцата си, че сме родени за величие!

Затова ви е създал Бог и виждаме свидетелства за това в историята на хората, които извършиха чудеса за Бога, когато не допуснаха в живота си криптонита на съзнателния грях. Градове се преобразяваха в рамките на дни от Божиата сила и дързостта на хората Му. Бог ви призовава да бъдете отново част от това.

Попитайте Бога каква битка ви призовава да водите. Кой град, регион, територия или народ ви призовава да достигнете? Запишете какво чувате и се молете Бог да излее благодатта Си, за да изпълните целта Му. След това съсредоточете погледа си върху вечната награда – обещанието за всичко, което ще придобиете чрез вярна и победна служба в този живот – и тръгнете напред. Бог ви е призовавал да бъдете герои!

ВЪПРОСИ ЗА ДИСКУСИЯ

Ако четете тази книга като част от поредицата поучение „Да убиеш криптонит“ (което е наистина прекрасна идея), ви препоръчвам да гледате видеопоучението на приложеното DVD или на Cloudlibrary.org и да обсъдите в група съответните въпроси. Видеоуроците ще вървят успоредно и ще доразвият основните теми от тази книга, затова идеалният вариант е участниците да гледат уроците и да прочетат книгата.

Приятно обсъждане!

Урок 1: Нашият потенциал

Разглежда теми от глави 1-3

1. Няма да имате мотивация да реализирате потенциал, който не ви е известно, че притежавате. Важи ли този принцип за живота ви? Как? Какви нови продукти, технологии или вярвания сте приели след като сте открили с какво могат да ви помогнат? Какви са сходствата с наученото в този урок?

2. Потенциалът ни в Бог включва много невъобразими възможности. Как този урок ви вдъхнови да изследвате потенциала на идентичността си в Христос? В кои области сте мислили на дребно?

3. Защо според вас в Църквата днес не се поучава за потенциала ни в Христос? Как според вас би се променила Църквата днес, ако ни учат да вярваме, че всичко това е възможно? Докато размишлявате над тези възможности, каква промяна започва във вас?

4. Когато сме толкова далеч от онова, което можем да бъдем като християни, това влияе върху начина, по който светът възприема както християнството, така и Бога. По какъв начин ще се различават възгледите на света за християнството, ако реализираме потенциала си? По какъв начин ще

264 Да убиеш криптонит

се различават възгледите на света за Бога, ако реализираме потенциала си?

Урок 2: Силата на единството

Разглежда теми от глави 4-7

1. Павел пише, че тъй като коринтяните не почитат Христовото Тяло, мнозина от тях са слаби, болни и дори умират преждевременно. Това важи и за нас днес и се казва, че влияе върху мнозина. Каква е разликата с онова, което ви поучават за Църквата – Христовото Тяло? Защо е важно днешните вярващи да го разберат?

2. Мнозина в Христовото Тяло не успяват да достигнат пълния си потенциал поради съзнателен грях в Църквата, но това не е единствената причина, поради която християните се разболяват, умират преждевременно или са слаби. Защо е важно да направим разграничение? Какви са някои от другите причини за страдания и беди в Църквата?

3. Ние, западняците, имаме много индивидуалистични житейски възгледи, но виждаме, че когато Ахан съгреша против Бога, това повлия върху целия Израел, защото те бяха едно Тяло. По какъв начин тази истина влияе върху начина, по който възприемате ролята си в Христовото Тяло?

4. Духовният криптонит е съзнателен грях. Ахан знаеше, че е грешно да вземе плячката за себе си и коринтяните знаеха, че пиянството, лакомията и егоизмът им по време на Господна вечеря също е грях. И двата случая доведоха до слабост и смърт сред онези, които не бяха направили нищо грешно. Защо според вас Бог възприема греха в Тялото Си толкова сериозно? Защо според вас Той иска да ценим толкова високо не само отделния вярващ, но и Тялото като цяло?

Урок 3: криптонит

Разглежда теми от глави 8-10

1. Можете ли да си представите наистина да възникне ситуация като при Джъстин и Анджела? Естествено, че не. Какви прилики виждате с начина, по който някои християни

се отнасят към отношенията си с Бога? Как бихте реагирали, ако някой се отнася към брачния си партньор по този начин? Как бихте реагирали, ако някой се отнася към Бог по този начин?

2. Съзнателният грях е духовен криптонит и духовният криптонит е идолопоклонство. Какво означава, че толкова много хора, посещаващи църквата, всъщност се покланят на идоли? Как изглежда идолопоклонството сред народ, който не се покланя на статуи и идоли?

3. Идолопоклонството не е нещо, за което се поучава често в повечето църкви. Кое се открие най-силно в наученото от този урок за идолопоклонството? Защо според вас се открие така?

4. Последователно в цялото Писание Бог приравнява идолопоклонството с прелюбодейството. С ваши думи отговорете защо според вас Бог прави това? Какво говори това за взаимоотношенията, които Той ни предлага?

5. Идолопоклонството започва с покланяне на творението, вместо на Твореца. Каква е Божията реакция на това поведение? Защо Бог се дистанцира от онези, които не избират Него? Защо според вас афинитетът към хомосексуалност е издайнически знак, че обществото е приело идолопоклонството?

6. Ако искаме да разпознаем идолопоклонството, трябва да разберем истинското поклонение. Истинското поклонение е да се покоряваме на Божиите заповеди, а не да пеем бавни песни. Как това разбиране за поклонението променя начина, по който възприемате християнския живот? Кой в живота ви е дал най-добрия пример за поклонение на Бога?

Урок 4: съвременно идолопоклонство

Разглежда теми от глави 11-14

1. Историята за непокорството на Саул, когато спаси някои от амаличаните, показва корените на идолопоклонство в Църквата. По какъв начин алчността на Саул се равнява на идолопоклонство?

2. Самуил каза на Саул, че упорството е същото като идо-

лопоклонство. Това е когато се държим здраво за онова, което ние искаме, вместо за това, което Бог е обявил за своя воля. И както виждаме в живота на Саул, това отвори вратата за още по-голям грях в живота му. Как това става идолопоклонство? Защо води до по-големи грехове?

3. Алчността ни води до идолопоклонство и всъщност е сама по себе си идолопоклонство. А доволството ни води до благочестие. Когато погледнете собствените си цели, приоритети и навици, кое според вас е по-силно в живота ви – алчността или доволството? Как можете да търсите живот, изпълнен с по-голямо доволство?

4. Докато доволството е необходимо в живота на всеки християнин, не можем да го объркаме със самодоволство. С ваши думи отговорете каква е разликата между тези две неща? Как ще разберете дали някой е доволен или самодоволен?

5. Друго важно обяснение, което трябва да запомним, е, че идолопоклонството не е когато вярващ изпадне в грях, а само когато се предаде на греха. Според всичко научено в тези уроци, каква е разликата между тези две неща?

6. Ако смятаме, че съзнателният грях е духовен криптонит, трябва да разберем също, че Бог ни предлага напълно нов живот с нова природа – Неговата природа. Осъзнавате ли, че е възможно да не сте податливи на греха, а вместо това да сте податливи на праведност? Как се чувствате като разберете, че подобна трансформация е възможна и дори очаквана в живота ви?

Урок 5: фалшив Исус

Разглежда теми от глави 15-18

1. Божията цел за спасението ви е да ви доведе при Себе Си. Той иска да бъде в близки взаимоотношения с вас. Това изисква да се очистите от нещата на света, защото Той иска истински взаимоотношения с вас. Какво означава това? Как да разберете, че сте го направили?

2. Представете си Божието разочарование, когато хората, които Той копнее да приближи до Себе Си, откажат да дойдат

при Него, дори след като твърдят, че са спасени от Него. Как бихте се почувствали, ако се ожените за някого, а той откаже да стои в една стая с вас? А ако дори не иска да разговаря по телефона с вас? А ако общува с вас само с посредничеството на друг човек? Каква връзка ще имате изобщо?

3. Аарон остана в лагера, затова можем да кажем, че му беше по-удобно в лагера с хората, отколкото в Божието присъствие на планината. Някои хора са така – по-удобно им е в църквата, отколкото в Божието присъствие. Как реагирате, когато усетите Божието присъствие?

4. Израел имаше първосвещеник, заяви, че Йехова го е избавил от Египет и се поклони на Йехова с приноси и жертви, но през цялото време беше съсредоточил вниманието си върху златното теле – само за да преследва собствените си желания. Ако Израел беше заявил тези неща в правилното име, а същевременно практикуваше фалшиво и противно поклонение, може ли днешната Църква да направи същото? Как ще изглежда то?

5. Израел се покори на някои от Божиите заповеди, но пренебрегна други. Църквите по целия свят правят същото, като избират пасажи от Библията, които им харесват и пренебрегват други, които ни предизвикват да живеем в святост, напълно посветени на Бога. Как можем да сме сигурни, че се покланяме на истинския Исус, а не на фалшив?

Урок 6: начална точка

Разглежда теми от глави 19-21

Как възникна и се разви фалшивият Йехова в Израел и как се развива фалшивият Исус в Църквата? И двете са резултат от закоравени сърца поради липса на покаяние.

1. Този урок говори много за покаяние – необходимостта от него, ролята му в Благовестието и онова, което наистина означава. Каква е приликата и разликата с начина, по който вие сте възприемали покаянието в миналото? Това променя ли начина, по който приемате Благовестието? Ако е така, по какъв начин?

2. Всяко Благовестие започва с историята на Йоан Кръстител, който проповядва покаяние от греховете. Това озна-

268 Да убиеш криптонит

чава, че Исусовото Благовестие винаги започва с покаяние. Какво смятате за подобно изявление? Защо покаянието е толкова важно за Благовестието?

3. Няма истинска вяра в Исус Христос без покаяние от съзнателен грях. Ако се прилепим към греха, а твърдим, че сме християни, значи сме заблудени. Защо според вас Бог толкова Го е грижа как живеем?

4. Спомнете си историята на Джъстин и Анджеला, как Анджеला нямаше никаква представа, че от нея се очаква да изостави другите си приятели, когато се омъжи. Как могат всички тези хора, които не познават Исус, да знаят, че трябва да се покаят, ако не им кажем? Какво може да ни се случи, ако кажем на хората да спрат да съгрешават? Защо е важно да пресметнем цената на споделянето на пълното Благовестие?

5. Действията, а не намеренията ни определят. Това показва силата на Евангелието, за да може то да преобрази цялата ни личност. По какъв начин това показва, че покаянието е нещо позитивно и добро? С ваши думи обяснете как Божието изискване да се покаем всъщност показва милостта Му към нас.

Урок 7: истина, толерантност и любов

Разглежда теми от глави 22-24

1. Юда искаше да пише за чудото на нашето спасение или за хубавите неща, но трябваше да предупреди аудиторията си, че има хора, които превръщат Божиата благодат в разрешение за съгрешаване. Позволявали ли сте си в собствения си живот да пренебрегвате Божиите предупреждения като сте споделяли само хубавите неща? Защо е важно да не пропускаме предупрежденията в живота и думите си?

2. Причината, поради която Църквата е станала толкова толерантна към греха, е, че имаме погрешно разбиране за истинската любов. Истинската любов изисква истината, а истината винаги гледа на нещата от перспективата на вечността. Как запазването на такава гледна точка променя нещата, които са важни в живота ви?

3. Божията любов означава да се покоряваме на Божиите заповеди. Това различава християнската любов от светската. Без Божиите заповеди как бихте описали разликата между Божията и светската любов?

4. Любов без Божията истина, прикрепена към нея, не е истинска любов – тя е фалшива. Културата ни се отдалечава от тази любов и затова Църквата се насочва към един фалшив Исус. Какво мислите за говоренето на истината в любов? Защо според вас толкова хора смятат истината за неудобна?

Урок 8: да убиеш криптонит

Разглежда теми от глави 25-28

1. Някои вярващи пренебрегват греха, защото не са наясно, че той наранява Божието сърце. Други християни вярват в лъжата, че са грешници по природа и кръвта на Исус е достатъчно силна, за да ни освободи от наказанието за грях, но не можем да се освободим от робството на греха. Това са вярващите с криптонит – съзнателен, практикуван грях. Как тези вярвания са повлияли върху живота ви? Как сте ги виждали да влияят върху други вярващи?

2. Трета група вярващи са истински християни, които съзнателно съгрешават, но за тях това е постоянна битка. Те искат да се измъкнат, но още не са открили от Божието слово как да живеят в свобода от греха. Срамът от греха им ги държи в греха. Коя истина от този урок бихте споделили с вярващ в подобно състояние?

3. В този урок споделям свидетелството си как Бог ме освободи от похотта и порнографията. Какво ви вдъхнови най-силно от това свидетелство? Защо? Кое ви предизвика най-силно? Защо?

4. Свободата от греха идва от скръбта за Бога, а не от скръбта на света. Скръбта за Бога разпознава болката, която грехът ни причинява на Бога, а скръбта на света се тревожи единствено за това как греховете ни влияят върху нас и бъдещето ни. Защо според вас Бог би дал благодат само за да ни освободи чрез единия вид скръб, а не и чрез другия? Как

бихте различили тези два вида скръб в собствения си живот?

5. Толкова много истории за супергерои завладяват въображението ни, защото допадат на копнежа във всяко сърце. Ранните вярващи са били свръхчовеците на онова време. Как можем и ние да се превърнем в свръхчовеците на нашите дни? По какъв начин това ще промени начина, по който светът вижда Бога?

6. Бог е воин и ние сме създадени, за да бъдем като Него. Исус призова седемте църкви в Откровение да побеждават, което означава, че са призовани към победа и имаме враг, когото да надвием. Когато помислите върху това послание, как се промени начинът, по който възприемате какво Бог ви е призовал да победите в този живот? Как се промени мнението ви за самите вас, за други вярващи и за Църквата като цяло?

Приложение

「 СПАСЕНИЕ, КОЕТО Е ДОСТЪПНО ЗА ВСИЧКИ 」

*Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и
повярваш в сърцето си, че Бог Го е възкресил от мърт-
вите, ще се спасиш. Защото със сърце се вярва за оп-
равдание и с уста се прави изповед за спасение.*

Римляни 10:9-10

Бог иска да изпитате живота в неговата пълнота. Той ви обича силно и има план за живота ви. Но има само един начин да започнете пътуването към своята съдба: да приемете спасението чрез Божия Син Исус Христос.

Чрез смъртта и възкресението на Исус, Бог създаде път, за да влезете в Царството Му като възлюбен син или дъщеря. Жертвата на Исус на кръста ви даде свободен достъп до вечен и изобилен живот. Спасението е Божият дар за вас. Не можете да направите нищо, за да го заработите или заслужите.

За да приемете този скъпоценен дар, първо признайте греха, че сте живели независимо от Създателя си, защото това е коренът на всички грехове, които сте извършили. Това покаяние е важна част от получаването на спасението. Петър даде ясно да се разбере това в деня, когато 5000 човека се спасиха в книгата Деяния: *Затова, покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви* (Деяния 3:19). Писанието заявява, че всички ние сме родени като роби на греха. Покаянието е решението да откажем да се покоряваме на себе си и сатана – баща на лъжите, и да се обърнем в по-

272 Да убиеш криптонит

корство към новия си Господар, Исус Христос – Онзи, Който даде живота Си за нас.

Трябва да предадете на Исус господството над живота си. Да направите Исус „Господ“ означава да Му предадете собствеността над живота си (дух, душа и тяло) – всичко, което сте и което имате. Неговата власт над живота ви става пълна. В момента, в който направите това, Бог ви избавя от тъмнината и ви прехвърля в светлината и славата на Своего царство. Вие просто преминавате от смърт към живот, ставате Негово дете!

Ако искате да получите спасение чрез Исус, се помолете със следните думи:

Господи на небето, признавам, че съм грешник и не отговарям на изискванията Ти за праведност. Заслужавам да бъда осъден за греха си за вечността. Благодаря, че не си ме оставил в това състояние, защото вярвам, че си изпратил Исус Христос, Единствения Си Син, роден от девицата Мария, за да умре за мен и да понесе осъждението ми на кръста. Вярвам, че е бил възкресен от мъртвите на третия ден и сега седи от дясната Ти страна като мой Господ и Спасител. Затова днес се покайвам заради своята независимост и предавам живота си изцяло на господството на Исус.

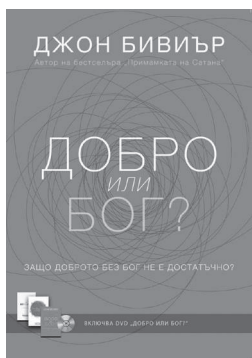
Исусе, признавам Те за свой Господ и Спасител. Ела в живота ми чрез Духа Си и ме промени, за да стана Божие дете. Отричам се от тъмнината, в която някога ходех и от този ден нататък вече няма да живея за себе си. Чрез Твоята благодат ще живея за Теб, който предаде Себе Си заради мен, за да мога да живея вечно.

Благодаря Ти, Господи, сега животът ми е изцяло в Твои ръце и според Словото Ти никога няма да се посрамя. В името на Исус, амин.

Добре дошли в Божието семейство! Насърчавам ви да споделите вълнуващата вест с друг вярващ. Важно е и да се присъедините към местната църква, която вярва в Библията и да се свържете с други, които ще ви насърчават в новата ви вяра.

Току-що започнахте едно забележително пътуване. Дано растете в откровение, благодат и приятелство с Бога всеки ден!

ДОБРО ИЛИ БОГ

В наши дни понятията „добро“ и „Бог“ са се превърнали в синоними. Вярваме, че ако всички приемат нещо за добро, то без съмнение съответства на Божията воля. Щедрост, скромност, справедливост – добро. Егоизъм, арогантност, жестокост – лошо. Разликата ни се струва съвсем очевидна.

Но така ли е наистина? Ако доброто е толкова очевидно, защо Библията ни казва, че ни е нужно да помислим, за да правим разлика?

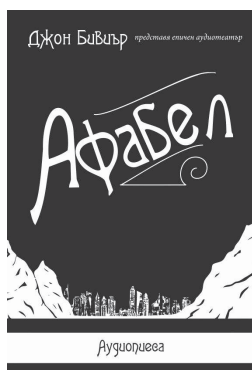
Книгата „Добро или Бог?“ не е поредното послание за самопомощ. Тя няма просто да ви подкани да промените поведението си. Тази книга ще ви даде сила да се ангажирате с Бога на ниво, което ще промени всеки аспект на живота ви.

Научете повече на
CloudLibrary.org

АФАБЕЛ

АУДИОПИЕСА

Изследвайте прекрасната страна Афабел и се запознайте с Царят, Благородна, Независим и останалите герои в „Афабел: прозорец във вечността“. Тази аудио пиеса, с продължителност два часа и половина съживява Афабел и представя състав от холивудски актьори, включително Джон Рис-Дейвид от „Властелинът на пръстените“.

„Афабел: прозорец към вечността“ по един удивителен начин подсили наученото от „Движен от вечността“.

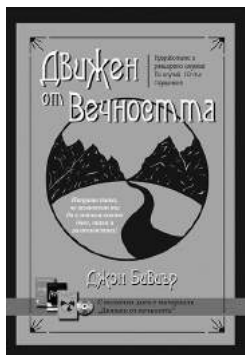
Дъщеря ми имаше проблем с въпроса защо трябва да се покорява на Бога. Дадох ѝ да чуе „Афабел: прозорец към вечността“ и това промени гледната ѝ точка.

Поръчайте „Афабел: прозорец към вечността“.

Научете повече на
CloudLibrary.org

ДВИЖЕН ОТ ВЕЧНОСТТА

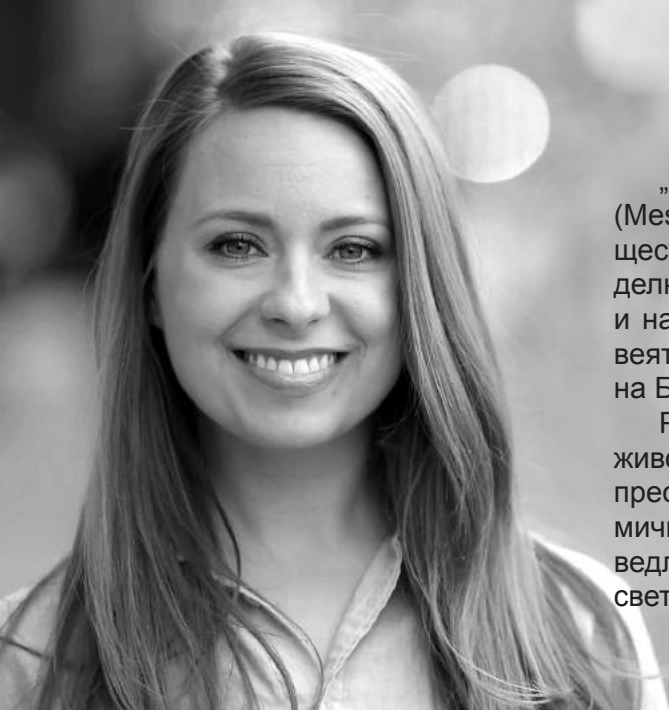
Как ще се почувствате, ако разберете, че сте участници в експеримент, при който следващите 24 часа ще определят качеството на останалата част от живота ви? Всичко – от работата до квартала и къщата, където живеете – ще е обвързано с начина, по който прекарате един-единствен ден. Как ще подходите към тези 24 часа? Ще си направите ли план или ще оставите нещата на случайността и ще се надявате да се случи най-доброто?

Тази идея може да ви се стори пресилена, но не е. Всъщност тя е много подобна на начина, по който изборът, който правите днес, определя съдбата ви за вечността.

В „Движен от вечността“, авторът на бестселъри Джон Бивър използва една алегория – откровение и обширни цитати от Писанието, за да нарисува живата картина на начина, по който земният ни живот оформя вечното ни съществуване.

Научете повече на
CloudLibrary.org

„Месинджър Интернешънъл“ (Messenger International) съществува, за да помага на отделни хора, семейства, църкви и народи да осъзнаят и преживеят трансформиращата сила на Божието Слово.

Разбирането ще доведе до живот, изпълнен със сила, до преобразени общности и динамична реакция спрямо несправедливостите, които омърсяват света ни.

„Клауд Лайбръри“ (Cloud Library) е онлайн платформа, която дава на пастори и лидери от целия свят достъп до дигитални материали и ресурси на собствените им езици.

Използваме тази платформа, за да споделяме материали с вярващи от затворени или труднодостъпни области на света.

CLOUD LIBRARY

**Искате да научите повече?
Сканирайте тук:**

ДА УБИЕШ КРИПТОНИТ

Книгата, която държите в момента в ръцете си е част от учебната програма на Джон за *Да убиеш криптонит*. Прочитайки тази книга, както и използвайки допълнителните учебни материали на прибавения CD ROM и които можете да свалите от CloudLibrary.org, ще можете да изследвате подробно всяка част от тази динамична и животопроменяща серия. Ако се потопите в нея, тя ще повлияе на християнското ви ходене и ще ви даде способността да извършите повече неща за Бога.

Пълната учебна програма за *Да убиеш криптонит* включва следните компоненти:

- Книга за *Да убиеш криптонит*
Това е единственото хартиено издание от програмата. Книгата можете да откриете и в PDF формат, в диска.
- DVD с материали за *Да убиеш криптонит*
Прибавеният диск съдържа всички учебни материали от програмата, в дигитален формат. Няма да можете да използвате диска с домашният си DVD плейър. Но, всички файлове могат да бъдат заредени на вашият таблет, електронен четец, компютър или смартфон.
- Аудиокнига *Да убиеш криптонит*
Съдържа всички глави от книгата *Да убиеш криптонит*, прочетени на вашия език, в MP3 формат.
- Поучителни видеосесии *Да убиеш криптонит*
Всички 8 видео поучителни сесии в MP4 формат.
- Поучителни аудиосесии *Да убиеш криптонит*
Всички 8 аудио поучителни сесии в MP3 формат.
- Бонус материали
DVD съдържа също и други книги и материали, включително книгите: *Примамката на Сатана*, *Не се отказвай!*, *Момичета с мечове* и *Святият Дух*

ВСИЧКИ ТЕЗИ МАТЕРИАЛИ ОТ ПРОГРАМАТА СА ПОДАРЪК ЗА ВАС!

Чувствайте се свободни да презаписвате CD ROM материали-те, да ги изпращате по Имейл на приятели, да копирате и поставяте текстовете в Уърд документи, да изпращате поученията на хора от църквата си, да ги качвате в Интернет, за да може и други хора да ги гледат. Разпространявайте тези материали навсякъде, където мислите, че има глад за добри поучения от Божието слово и за християнски живот изпълнен със сила.

Пълната учебна програма за *Да убиеш криптонит* включва следните компоненти:

- **DVD с материали *Да убиеш криптонит*.** Няма да можете да използвате диска с домашният си DVD плейър. Но, всички файлове могат да бъдат заредени на вашият таблет, електронен четец, компютър или смартфон.
- **Аудио книга *Да убиеш криптонит* в MP3 формат.** Съдържа всички глави от книгата за *Да убиеш криптонит*, прочетени на български език, в MP3 формат. Те могат да бъдат ползвани на аудиоплеър, смартфон или компютър.
- **Книга *Да убиеш криптонит* в PDF формат.** Книгата можете да откриете и в PDF формат, в диска.
- **Бонус материали.** DVD съдържа също и други книги и материали, включително книгите: *Примамката на Сатана*, *Не се отказвай!*, *Момичета с мечове* и *Святият Дух*,

CloudLibrary.org

ДА УБИЕШ КРИПТОНИТ

MESSENGER
INTERNATIONAL
Messengerinternational.org

Гледайте видео файлове
и сваляте допълнителни
материали на

CloudLibrary.org

Само за
компютър

ДЖОН БИВИЪР

Тази програма и други поучения от Джон и Лиза Бивиър
можете да намерите на страницата за безплатно видео
и сваляне на материали:

CloudLibrary.org

Допълнителни материали на много езици са налични за гледане
и сваляне на YouTube.com & YouKu.com и други сайтове за споделяне.

ПОДОБНО НА СУПЕРМЕН, който може да прескочи всяко препятствие и да победи всеки враг, последователите на Христос имат свръхестествената способност да надвиват трудностите, пред които се изправяме. Но проблемът, както за Супермен така и за нас е, че съществува криптонит, който краде силата ни.

Супермен и криптонитът естествено са измислица. Но духовният криптонит не е.

Тази книга дава отговори на въпроса защо толкова много от нас не могат да изпитат божествената сила, така ясно проявена сред християните от I век.

В „Да убиеш криптонит“ Джон Бивиър разкрива какъв е този криптонит, защо вреди на нашите общности и как да се освободим от робството му.

Включва DVD с материали
„Да убиеш криптонит“

Джон Бивиър и съпругата му Лиза са основатели на „Месинджър Интернешънъл“. Като Божи служители и автор на бестселъри, Джон ни дава послания изпълнени с безкомпромисна истина, дързост и плам. Желанието му е да поддържа местните църкви и лидери, независимо от местоположението, езика и финансовото им състояние. До момента материалите, написани от него са преведени на над 100 езика и милиони копия са стратегически раздадени на пастори и лидери по целия свят.

Свалете този
и други
материали на:
CloudLibrary.org

MESSENGER
INTERNATIONAL
Messengerinternational.org

Тази книга е подарък от автора
и НЕ Е предназначена за продажба!

За допълнителна
информация,
сканирайте тук.

